

In căutarea oii fantastice

Haruki Murakami

Cuprins

Capitolul 1

25.11.1970 Picnicul de miercuri după-amiază

Capitolul 2

Iulie 1978

1. Cei șaisprezece pași

2. Disparația ei, a fotografiilor, a slipului

Capitolul 3

Septembrie 1978

1. Penisul de balenă și femeia cu trei ocupații

2. Despre urechile descoperite

3. Despre urechile descoperite — continuare

Capitolul 4

în căutarea oii fantastice (I)

1. Personajul cel ciudat -prolog

2. Personajul cel ciudat

3. Șeful

4. Numărarea oilor.

5. Mașina și șoferul ei (I)

6. Ce este Universul Rămelor ?

Capitolul 5

Scrisorile de la Șobolan și continuarea poveștii

1. Prima scrisoare de la Șobolan (Datapoștei: 21 decembrie 1977)

2. A doua scrisoare de la Șobolan (Data poștei: [indescifrabil] mai 1978)

3. Cântecul s-a sfârșit

4. Fata îmi povestește despre valuri, bînd un cocteil Salty Dog

Capitolul 6

în căutarea oii fantastice (II)

1. Ciudata poveste a ciudatului personaj (I)

2. Ciudata poveste a ciudatului personaj(II)

3. Mașina și șoferul ei (II)

4. Sfârșitul uerii, începutul toamnei

5. 115 000

6. Picnicul de duminică după-amiaza

7. Gînduri simple, dar tenace

8. Nașterea lui Scrumbie

Capitolul 7

Aventura de la Hotelul Delfin

1. Deplasarea încheiată la cinematograful. Spre Hotelul Delfin

2. Maestrul Oilor intră în scenă

3. Maestrul Oilor mănăncă tot și ne povestește tot. Adio, Hotel Delfin

Capitolul 8

în căutarea oii fantastice (III)

1. Nasterea, dezvoltarea și declinul orașului Junitaki

2. Continuarea declinului orașului Junitaki și oile sale

3. Noaptea, la Junitaki

4. Curba cu ghinion

5. Plecarea ei și semația acută de foame

6. Descoperirea din garaj Si gîndurile în mijlocul pășunii

7. Vizita Omului Oaie

8. Drumul personal al vîntului Ce reflectă și ce nu reflectă oglinda

9. Ce reflectă și ce nu reflectă oglinda

10. Și timpul trece

11. Locuitorii întunericului

12. Șobolanul care întoarce ceasul

13. Firele verzi și firele roșii. Pescărușii înghețați

14. Din nou curba cu ghinion

15. Ceaiul de la ora douăsprezece.

Epilog

Capitolul 1

Picnicul de miercuri după-amiaza

AM AFLAT de moartea ei de la un prieten care văzuse articolul în ziar și m-a sunat să-mi spună. Mi l-a citit la telefon. Era scris foarte simplu, ca un exercițiu al unui ziarist proaspăt ieșit de pe băncile facultății.

„În ziua X a lunii Y, pe strada Z, un camion condus de cineva a lovit pe altcineva. Cineva este cercetat sub acuzația de omor prin imprudență.”

Suna ca un poem de pe coperta interioară a unei reviste.

—Unde au loc funeraliile? am întrebat eu.

—Păi... nu știu, a răspuns prietenul meu. Avea măcar familie?

Bineînțeles că și ea avea o familie. În aceeași zi am sunat la poliție și am aflat telefonul și adresa familiei ei, apoi le-am telefonat și am întrebat când urmau să aibă loc funeraliile. Orice se poate afla cu puțin efort.

Familia ei locuia într-un vechi cartier din Tokyo. Am luat o hartă a orașului și am însemnat cu roșu zona respectivă. Era un cartier vechi tipic, unde liniile de metrou, de tren și de autobuz se întretaie ca o enonnă pânză de păianjen. Numeroasele canale de scurgere și străzile brăzdau pământul ca dungile unui pepene.

În ziua funeraliilor am luat trenul de la stația Waseda și am coborât aproape de capătul liniei.

Am despăturit harta pentru a găsi drumul, dar s-a dovedit la fel de folositoare ca un glob pânăntesc. Până să izbutesc să ajung la adresa respectivă, a trebuit să mă opresc și să cumpăr nenumărate pachete de țigări, cerînd lămuriri de fiecare dată.

Casa era o construcție veche din lemn, înconjurată de un gard de scînduri, maroniu. Cum intrai pe poartă, pe partea stîngă era o grădiniță, iar într-un colț al ei zăcea aruncat un vas mare de lut pentru jărat, în care se strânsese apă de ploaie cam de-o palmă. Pământul din grădină era negru și mustea de apă.

Poate și din cauză că plecase de acasă la șaispre-zece ani, la ritualul funerar nu veniseră decît rudele foarte apropiate, majoritatea oameni în vîrstă. De funeralii se ocupa fratele ei, sau poate cumnatul, un tînăr cam la treizeci de ani.

Tatăl ei era un bărbat de vreo cincizeci de ani, mic de statură. Stătea lîngă poartă, aproape nemișcat, cu panglica de doliu prînsă pe mîneca costumului. Figura lui mi-a amintit de aspectul străzilor imediat după inundație.

Cînd am plecat, și-a înclinat capul spre mine, fără vorbe, și m-am înclinat și eu în fața lui.

Am cunoscut-o în toamna anului 1969. Pe atunci eu aveam douăzeci de ani, iar ea, șaptesprezece. În apropierea universității era o cafenea mică, unde obișnuiam să-mi dau întîlnire cu prietenii. Nu era cine știe ce: se bea cafea proastă, dar se putea asculta hard rock.

Ea stătea întotdeauna în același loc, cu coatele sprijinite pe masă și adăncită într-o carte. Avea ceva care te facea s-o îndrăgești, așa, cu ochelarii ei, care te faceau să te gîndești la o proteză den-tară, și cu mîinile ei osoase.

Intotdeauna cafeaua

i se răcea în ceașcă, iar scrumiera era plină ochi cu mucuri de țigară. Doar cartea pe care o citea era mereu alta: Mickey Spillane, Kenzaburo Oe sau poemele lui Ginsberg. N-avea importanță ce anume, cîtă vreme avea ce citi. Studenții care frecventau cafeaua îi împrumutau cărți, iar ea le devora, una după alta. Erau vremuri în care toată lumea facea schimb de cărți și de aceea nu cred să fi dus Hpsă vreodată.

Erau vremuri în care se asculta The Doors, Rolling Stones, The Byrds, Deep Purple, Moody Blues. Atmosfera era plină de viață, intensă, împinsă aproape de limită.

Noi doi ne petreceam zilele purtînd discuții interminabile, bînd whisky ieftin, facînd schimb de cărți și citeodată facînd dragoste. În timpul acesta cortina se lăsa încet peste anii '60.

Nu-mi mai amintesc numele ei.

Aș putea să caut articolul din ziar, dar, de fapt, acum nu mai are nici o importanță. L-am uitat, și gata.

Să presupunem că m-aș întîlni cu niște foști colegi de facultate și că, la un moment dat, ar veni vorba despre ea. Sunt sigur că nici ei nu și-ar mai aminti cum o chema. Oare cmn le-aș spune? „Știi, era pe vremuri o fată care s-ar fi culcat cu oricine, chiar și eu am făcut dragoste cu ea de cîteva ori, dar nu-i mai știu numele. Oare ce-o mai fi facînd? Ar fi interesant să ne întîlnim într-o bună zi, pe stradă.”

A fost odată o fată care ar fi făcut dragoste cu oricine. Așa-i va rămîne numele.

De fapt, avea niște standarde bine definite și n-ar fi făcut dragoste cu oricine, chiar dacă, obiectiv vorbind, s-a culcat cu *aproape toți* bărbații pe care i-a întîlnit.

Am întrebat-o odată, din pură curiozitate, după ce criteriu își alegea partenerul.

—Păi..., a căzut pe gînduri vreo jumătate de minut. Bineînțeles că nu mă culc cu oricine. Uneori n-aș face-o în ruptul capului, să știi. Probabil că vreau să cunosc tot felul de oameni. Sau poate că așa lumea asta capătă sens pentru mine.

—Așa, facînd dragoste?

—Da.

Era rîndul meu să cad pe gînduri.

—Și chiar te ajută să înțelegi mai bine lumea?

—Puțin, da, a răspuns ea.

Din iarna anului 1969 și pînă în vara următoare n-am mai văzut-o aproape deloc. Universitatea se închidea frecvent din cauza gre-velor și cursurile se tot întrerupeau, iar eu, pe de altă parte, aveam diverse probleme personale de rezolvat.

Abia m toamna lui '70 am ajuns iarăși la cafenea. Intre timp clientela se schimbase și ea rămăsese singura figură cunoscută. Se asculta în contnuare hard rock, însă atmosfera scînteietoare se risipise. Doar ea și cafeaua proastă rămăseseră neschimbate. M-am așezat la masa ei și, la o ceașcă de cafea, am început să vorbim despre prietenii de odinioară.

Mulți dintre ei se lăsaseră de facultate, unul se sinucisese, altuia i se pierduse urma.

— *Ta ce-ai făcut un an de zile ?* m-a întrebat ea.

—Diverse, am spus eu.

—Te-ai făcut mai înțelept?

— Un pic.

În seara aceea am făcut dragoste cu ea pentru prima oară.

Nu știi prea multe despre trecutul ei. Mi se pare că cineva îmi povestise odată cîte ceva, sau poate că mi-a povestit chiar ea, în pat. Se pare că într-o vară, în primul an de liceu, s-a certat foarte tare cu tatăl ei, așa că a fugit de acasă și s-a lăsat și de școală. Unde a locuit și din ce și-a câștigat existența, nimeni nu știe.

Iși petrecea zilele la masa din cafenea cu muzică rock, bînd cafea după cafea, fumînd țigară de la țigară, citind și așteptînd să se arate cineva care să-i plătească consumația (destul de modestă), cineva cu care, de cele mai multe ori, ajungea să facă dragoste.

Asta era tot ce știam despre ea.

Din toamna aceea și pînă în primăvara urmă-toare și-a făcut obiceiul să vină în fiecare marți seara în apartamentul meu de la marginea car-tierului Mitaka. Mănca felurile simple pe care le găteam, îmi umplea scrumiera cu mucuri de țigară și faceam dragoste, cu radioul dat la maximum, fixat pe programul de muzică rock al postului FEN¹. Diminețile de miercuri ni le petreceam plimbîndu-ne printr-o pădurice, pînă ajungeam în campusul ICU². Acolo, luam prânzul într-o cantină, apoi după-amiaza beam o cafea în hol. Mai târziu, dacă era vreme frumoasă, ne întindeam m iarbă și priveam cerul.

Ea îl numea picnicul de miercuri.

— Știi, întotdeauna cînd venim aici mi se pare că suntem la un picnic adevărat.

— Un picnic ?

— Da, vezi, iarba se întinde la nesfîrșit, iar oamenii par fericiți...

1. Far East Network, post de radio al armatei ame-ricane, cu emisie în Orientul îndepărtat.

2. Universitatea Creștină Internațională.

S-a așezat pe iarbă și, după ce a scăpărat mai multe bețe de chibrit, și-a aprins o țigară.

— Soarele răsare și apune, oamenii vin și pleacă, timpul zboară ca o adiere de vînt... nu ți se pare că seamănă cu un picnic?

Pe vremea aceea eu aveam douăzeci și unu de ani și peste cîteva săptămăni urma să împlinesc douăzeci și doi. Nu mă vedeam absolvind prea curînd, dar nici n-aveam motive să mă las de facultate. Eram prins într-o situație disperată, fără ieșire. Luni de zile am avut senzația că nu înaintezi nici măcar cu un pas.

Lumea întregă continua să se miște, numai eu stăteam pe loc. În toamna anului 1970 totul mi se părea dezolant și șters; lumina soarelui, mireasma ierbii, pînă și sunetul picăturilor de ploaie mă iritau cumplit.

Aveam mereu același vis: eram într-un tren de noapte, un tren în care se amestecau mirosuri grele de tutun și latrine, cu scaunele pătate de urme vechi de vomă. Aproape că n-aveam loc să pășesc de înghesuală. Nu mai puteam suporta, țășneam de pe locul meu și coboram într-o gară uitată de lume, pustie și întunecată. Nu se zărea nici țipenie de om, nu erau nici măcar ceasuri sau tabele cu orarul trenurilor. În visul meu totul era pustiu.

În perioada asta cred că deveneam o persoană dificilă, dar n-aș ști să explic exact în ce fel. Sau poate că-mi eram nesuferit doar mie însumi. În orice caz, ei nu-i prea păsa. Uneori, dintr-un motiv sau altul, părea chiar să-i facă plăcere. De fapt, nu *tandrețe îmi* cerea ea. Chiar și acum mi se pare un lucru inexplicabil și mă doare, de parcă m-aș fi lovit de un perete nevăzut.

Îmi amintesc foarte bine acea după-amiază ciudată: 25 noiembrie 1970. Frunzele de *ginkgo* scuturate de ploaia puternică aureau potecile din pădurice ca niște răuri secate. Noi doi ne plimbam, călcînd peste frunzele căzute, cu mâinile în buzu-nare. Nu se auzeau decît pașii noștri și țipetele ascuțite ale păsărilor.

— La ce te gîndești ? m-a întrebat ea din senin.

— La nimic deosebit, i-am răspuns. A mai făcut cîteva pași, apoi s-a așezat și și-a aprins o țigară. M-am așezat și eu lîngă ea.

— întotdeauna visezi urât ?

—*De multe ori*. De obicei sunt vise în care automatul de cafea nu vrea sa-mi dea restul...

A răs și mi-a pus mîna pe genunchi; apoi și-a retras-o.

— Nu prea ai chef de vorbă.

— Nu prea știi ce să-ți spun despre asta. A aruncat pe jos țigara pe jumătate fumată și a strivit-o sub talpă.

—Ca atunci cînd vrei să spui ceva și ți se pare că nu-ți găsești cuvintele, nu-i așa?

—Nu știi, i-am răspuns.

Lîngă noi, două păsări și-au luat zborul cu zgomot și au fost înghițite de cerul fără urmă de nori. Le-am urmărit o vreme, în tăcere. Ea a cules de pe jos o crenguță și a început să deseneze pe pământ niște forme fără nici o noimă.

—Câteodată, cînd fac dragoste cu tine, mă întristez.

— Îmi pare rău, am răspuns.

— Nu ești tu de vină. Nu e nici din cauză că te-ai gândi la alte femei atunci cînd roă strîngi în brațe. Asta nu contează. Eu... Tăcu brusc și începu să deseneze trei linii paralele. Nu știu de ce, a mai spus.

—Nu mă închid în mine intenționat, i-am răspuns după o scurtă pauză, dar nu reușesc să-mi dau seama ce se petrece cu mine, iar mie îmi place să fiu, pe cît posibil, obiectiv. Nu vreau nici să exagerez, nici să fiu prea realist, însă pentru asta îmi trebuie timp.

— Cam cît timp ?

—Nu știu, am spus clătînd din cap. Poate un an, poate zece.

A aruncat crenguța cu care desenase, s-a ridi-cat și și-a scuturat frunzele prinse de haină.

—Zece ani înseamnă o veșnicie, nu crezi?

—Ba da, i-am răspuns.

Am ieșit din pădurice și am pomit spre cam-pus. Am stat în hol ca de obicei, înfulecînd cîte un hot dog. Pe la două după-amiaza am văzut că la televizor se difuza ceva despre Yukio Mishima. Sonorul era stricat și nu reușeam să auzim nimic, dar oricum nu ne interesa. După ce am terminat de mâncat, ne-am mai luat cîte o cafea. Cineva s-a suit pe un scaun încercînd să repare sonorul, dar fără succes.

— Te doresc, i-am spus fetei.

— Bine, a surâs ea.

Ne-am băgat mâinile în buzunare și am luat-o pe jos spre apartamentul meu.

Cînd "m-am trezit, am găsit-o plîngînd în tăcere. Li vedeam umerii înguști tresăltînd sub pătură. Am aprins soba și m-am uitat la ceas. Era două noaptea. Luna albă strălucea în mij-locul boltei cerești.

Am așteptat să se oprească din plîns, apoi am încălzit niște apă și am facut ceai. L-am băut amîndoi așa cum era, fierbinte, fără zahăr sau lămăie. Am aprins două țigări deodată și pe una i-arn întins-o ei. A tras trei fumuri și a început să tușească.— Te-ai gîndit vreodată să mă omori ? m-a întrebat ea.

— Pe tine ?

— Da.

— Ce-ți veni ?S-a frecat la ochi, ținînd încă fumul în piept.

— Așa.

— Nu, nu mi s-a întămplat, i-am răspuns.

— Pe cuvînt ?

— Pe cuvînt. De ce să te omor ?

— Mda, ai dreptate, a recunoscut ea, cumva cu greutate. M-am gîndit că n-ar fi chiar atît de rău să mă omoare cineva, cînd dorm buștean.

— Nu sunt genul criminal, să știi.

— Serios ?

— Cel puțin așa cred.

A izbucnit în răs, a strivit țigara în scrumieră, a sorbit ultima înghițitură de ceai și și-a aprins altă țigară.

—Am să trăiesc pînă la douăzeci și cinci de ani. Pe unnă am să mor, a spus ea.

A murit la douăzeci și șase de ani, în iulie 1978.

Capitolul 2

Iulie 1978

1 Cei șaisprezece pași

AM AȘTEPTAT ca ușa liftului să se închidă în spatele meu și am închis, încet, ochii. Mi-am adu-nat ultimele fărâme de luciditate și am parcuri prin hol cei șaisprezece pași care mă despărțeau de ușa apartamentului meu. Știam sigur că sunt șaisprezece pași, nici unul în plus sau în minus.

Chiar și în starea în care mă aflam, foarte beat și cu ochii închiși, reușeam să fac cei șaispre-zece pași mergînd perfect drept, rezultat al multor ani de autodisciplină inutilă. Cînd sunt foarte beat, îmi îndrept spatele, privesc drept înainte și, în hol, îmi umplu plămâni cu aerul dimineții cu iz de beton. Apoi închid ochii și, prin aburii alcoolului, parcurg cei șaisprezece pași.

În acest univers foarte limitat port titlul de Cel Mai Manierat Bețiv. Mi-a fost ușor să-l dobănesc, n-a trebuit decît să accept ca atare reali-tatea: sunt beat. Pur și simplu, fără nici un „dar" sau „poate".

Așa am devenit Cel Mai Manierat Bețiv și totodată *Primul Gaur al Dimineții*, Ultimul Camion Care Străbate Podul.

5, 6, 7...

La cel de-al optulea pas am deschis ochii și m-am oprit să trag aer în piept. Urechile îmi țiuiau ușor, ca briza mării trecînd printr-un gard de sârmă ruginit. Chiar, de multă vreme n-am mai privit marea.

Ia să vedem, 24 iulie, ora șase și jumătate dimineața: anotimpul potrivit și momentul ideal pentru a privi marea. Plaja e încă goală, păsările ating în zbor suprafața apei și lasă dăre fine pe crestele valurilor, ca niște ace de pin împrăștiate de vânt. Hm, marea...

Am pornit din nou și am uitat de mare.

La al șaisprezecelea pas m-am oprit, am des-chis ochii și am constatat că mă aflu exact în fața clanței de la ușa mea, ca întotdeauna. Am scos din cutia poștală ziarele adunate de două zile, două plicuri și mi le-am îndesat pe toate la sub-suoară. Mi-am pescuit cheile din buzunarul bur-dușit cu nimicuri și mi-am sprijinit fruntea de ușa rece de metal. Am auzit cum îmi pocnește ceva în ceafa. Mă simțeam îmbibat de alcool ca o sugativă. Fir-ar să fie!

Am întredeschis ușa, m-am strecurat înăuntru și am închis-o în urma mea. În hol era liniște, *prea multă* liniște. Aruncându-mi privirea în jos, am zărit pantofii roșii de damă pe care-i știam bine. Cum stăteau acolo, între tenișii mei plini de noroi și niște sandale ieftine de plajă, păreau că nu-și aveau locul, ca un cadou de Crăciun în toiul verii. o liniște adâncă se lăsase pretutindeni, ca un strat fin de praf.

Am găsit-o adormită pe un scaun în bucătărie, cu capul sprijinit pe brațe și părul întunecat căzut peste obrajii palizi. Printre șuvițe i se zărea ceafa albă, neatinsă de razele soarelui. Rochia cu impri-meu îi alunecase ușor de pe umeri, lăsând să se zărească puțin din breteaua sutienului.

Mi-am dezbrăcat sacoul, mi-am desfăcut cra-vata și mi-am scos ceasul de la mână. În tot acest timp ea nici n-a mișcat. Privindu-i spatele, mi-au revenit în minte vremurile de demult, când încă nu ne cunoscuserăm. Mi-am dres glasul dinadins, dar a sunat ca o voce străină venită din depărtări, Așa cum mă așteptam, ea n-a schițat nici cel mai mic gest.

Ca un om care doarme, sau care plînge, sau care a murit.

M-am așezat în fața ei și m-am frecat la ochi. Razele soarelui de dimineață se jucau pe supra-fața mesei, învâluindu-mă în lumină și lăsând-o pe ea într-o ușoară penumbră. Pe masă zăcea uitat un ghiveci cu mușcate ofilite. Afară, în drep-tul ferestrei, cineva stropea strada; se auzeau cum cad picăturile de apă și mirosea a asfalt ud.

—Vrei niște cafea?

Nici un răspuns.

Am mai așteptat câteva clipe, apoi am rășnit cafea pentru amîndoi și am dat drumul la radio. Între timp mi-am dat seama că de fapt voiam să beau ceai rece. Așa fac întotdeauna, realizez cu întârziere diverse lucruri.

La radio se transmitea muzică ușoară, inofen-sivă, perfectă pentru orele dimineții. Cum stăteam așa și ascultam, am avut senzația că lumea nu s-a schimbat deloc în ultimii zece ani. S-au schimbat doar interpretii și titlurile melodiilor. Și vârsta mea.

Am stins focul, am așteptat puțin și am pus cafeaua proaspăt rășnită în ibricul cu apă clo-cotită. În cameră s-a răspîndit un miros plăcut. Afară se auzea deja zumzetul cicadelor.

— De aseară stai aici ? am întrebat-o eu dintr-o dată, cu ibricul în mână.

A mișcat din cap, aproape imperceptibil.

—M-ai așteptat.

De data asta n-a mai schițat nici un gest. Din cauza soarelui puternic și a aburilor din ibric, în cameră a început să se simtă puțină umezeală. Am închis geamul, am dat drumul la aerul condi-ționat și am pus cănila de cafea pe masă.

— Bea, i-am spus. Vocea mea părea că revenise la normal.

Nici un răspuns.

— Bea, o să-ți faci bine.

S-a mai scurs o jumătate de minut. În sfârșit, și-a ridicat încet capul de pe niasă și a privit pierdută spre florile ofilite. câteva fire de păr i se lipiseră de obrajii uzi. În lumina soarelui, ume-zeala din aer plutea în jurul ei ca o aură.

— Nu mă lua în seamă. N-am vrut să plîng, spuse ea.

I-am întins cutia cu șervețele, iar ea și-a suflat nasul, apoi, cu un gest pedant, și-a îndepărtat firele de păr lipite de obraji.

— De fapt, aveam de gând să plec înainte să te întorci tu. Nu voiam să te mai văd.

—Până la urmă, observ că te-ai răzgîndit.

— Nu m-am răzgîndit, dar nu mi-a mai venit să plec nicăieri. Am să plec imediat, nu-ți face griji.

— Bea-ți mai întâi cafeaua.

În timp ce-mi sorbeam cafeaua și ascultam la radio știrile rutiere, am desfăcut cele două plicuri pe care le găsisem în cutia poștală. Unul era un pliant publicitar de la un magazin de mobilă, celălalt conținea o scrisoare de la cineva de care nici nu voiam să aud. Le-am mototolit împreună și le-am aruncat în coșul de gunoi de sub masă, apoi m-am apucat să ronțai niște biscuiți cu brânză.

Ea ținea cana de cafea cu ambele mâini, de parcă i-ar fi fost frig, și mă privea fix, cu buzele lipite de marginea cînh.

— E niște salată în frigider, a spus.

—Salată?

—Roșii și fasole verde, altceva nu era. Cas-traveții se stricaseră și a trebuit să-i arunc.

—Aha.

Am scos din frigider bolul albastru din sticlă de Okinawa și am turnat peste salată tot sosul care mai rămăsese pe fundul unei sticle. Roșiile și fasolea mi s-au părut ca niște umbre înghețate, fade. Nici cafeaua și nici biscuiții nu avuseseră gust. Să fi fost din cauza soarelui de dimineață? Lumina dimineții descompune totul.

Am renunțat la cafea și mi-am scos din buzu-nar pachetul de țigări, aproape strivit, apoi mi-am aprins o țigară cu niștechibrituri pe care le vedeam pentru prima oară. În lumina soarelui, fumul violaceu năștea forme geometrice.

—Am participat la un ritual funerar. Când s-a terminat, m-am dus în Shinjuku și am băut de unul singur.

Motanul a apărut și el dintr-un cotlon, a căscat prelung, i s-a suit pe genunchi și ea a început să-l mângăie.

—Nu trebuie să-mi explici nimic, a spus ea.

Nu mă mai interesează.

—Nu-ți explic, faceam doar conversație. A dat din umeri și și-a ascuns la loc sub rochie breteaua sutienului. Chipul său era total lipsit de expresie. Mi-a amintit de o fotografie pe care o văzusem odată, cu un oraș pe fundul mării.

—Era o cunoștință de pe vremuri, n-o știi.

—Serios?

Motanul s-a întins la ea în poală și a pufnit pe nas. Am tăcut și mi-am ațintit privirea la vârful țigării.

—Cum a murit ?

—Într-un accident de circulație. A avut trei-sprezece fracturi.

—o fată?

—Da.

La radio se terminaseră știrile de la ora șapte și informațiile rutiere, iar acum se transmitea din nou muzică rock. A pus cana jos și s-a uitat în ochii mei.

—Spune-mi, dacă aș muri eu, te-ai îmbăta la fel?

—Nu de asta am băut. Poate cel mult primele două pahare.

o nouă zi începea, o nouă zi toridă. De la fereastră se vedea un zgărie-nori, lucind mai orbi-tor ca niciodată.

—Nu vrei să bei ceva rece ?

A clătinat din cap. M-am dus la frigider, am scos o singură cutie de Coca-Cola și am băut-o dintr-o suflare.

—Era genul de fată care s-ar fi culcat cu oricine. Suna ca începutul unui discurs funebru:

„Defuncta era o persoană care ar fi facut dragoste cu oricine”.

—De ce-mi spui mie toate astea ? m-a întrebat ea.

Nici măcar eu nu știam.

—Bun, deci s-ar fi culcat cu oricine, corect?

—Da.

—Dar nu și *cu tine*.

Vocea îi suna ciudat. Am ridicat ochii din far-furia cu salată și am privit-o peste ghiveciul cu mușcate ofilite.

—Așa crezi?

—Da, a răspuns încet. Tu nu ești genul.

—Care gen ?

—Cum să spun, ai ceva aparte. Să zicem că dintr-o clepsidră s-a scurs aproape tot nisipul; tu ești genul de om pe care se poate conta c-o va întoarce la timp.

—Chiar așa?

Buzele i s-au întredeschis pentru o clipă, apoi s-au închis la loc.

—Am venit să-mi iau restul lucrurilor. Hai-nele de iamă. Le-am pus pe toate în cutii de carton, ai putea să mi le trimiți tu când ai timp ?

—Ți le pot aduce chiar eu. A clătinat încet din cap.

—Nu-i nevoie. Nu vreau să vii. Înțelegi?

Avea dreptate, nu știu ce-mi venise.

—Ai adresa, da?

—o am.

—Atît aveam de discutat. Te rog să mă ierți c-am stat prea mult.

—Cu actele ai rezolvat ?

—Da, sunt gata toate.

—A fost mult mai simplu decît m-am așteptat.

—Toată lumea crede că e foarte complicat, dar de fapt e mult mai simplu. Asta o dată ce ai terminat, a adăugat, mîngăind din nou motanul pe cap. După al doilea divorț ajungi să le știi pe toate.

Motanul a închis ochii, și-a arcuit puțin spi-narea și și-a pus capul pe mîna ei. Am strâns cămile de cafea și farfuria de salată și le-am dat drumul în chiuvetă, apoi am curățat firimiturile de pe masă cu o chitanță. Mă dureau ochii de la lumina prea puternică.

—Ți-am lăsat pe birou o listă, ți-am scris unde am pus diverse acte, în ce zile se ridică gunoiul, mărunțișuri din astea. Dacă nu înțelegi ceva, poți să mă suni.

— Mulțumesc.

— Ai fi vrut să ai copii ? m-a întrebat ea, din senin.

— Nu, nu pot să zic că aș fi vrut.

— Eu am stat mult și m-am gândit, până la urmă e mai bine așa, mai ales că am ajuns în situația asta. Ori poate nu ne-am fi despărțit dacă am fi avut copii?

— Sunt multe cupluri care, deși au copii, divorțază.

— E-adevărat, a spus ea, jucându-se cu bri-cheta mea. Încă mai țin la tine, să știi. Nu asta e cauza. De fapt, nici eu nu știu de ce.

2Dispariția ei, a fotografiilor, a slipului

-DUPA CE a plecat, am mai băut o Coca-Cola, am făcut un duș fierbinte și m-am bărbierit. Toate erau pe terminate: și săpunul, și șamponul, și crema de ras.

Am ieșit de sub duș, mi-am uscat părul, m-am dat cu loțiune de corp, mi-am curățat urechile. Apoi m-am dus la bucătărie și am încălzit restul de cafea. Nu mai era nimeni de partea cealaltă a mesei. Mă uitam la locul gol și mă simțeam ca un copil părăsit într-un oraș înfricoșător, ca în pic-turile lui De Chirico, doar că eu nu mai eram copil. M-am hotărât să nu mă mai gândesc la asta și mi-am aprins o țigară.

Eram neașteptat de treaz, deși nu mai dor-misem de douăzeci și patru de ore. Îmi simțeam corpul greoi, dar mintea îmi înota prin apele șer-puitoare ale conștiinței, ca un animal marin.

Scaunul gol din fața mea mă făcea să mă gâdesc la un roman american pe care-l dtisem demult, o poveste în care bărbatul, părăsit de nevastă, păstrează pe scaunul din partea cealaltă a mesei un slip care-i aparținuse ei. La unna urmei, poate că nu era o idee atât de rea. E-adevărat că situația nu s-ar îmbunătăți în vreun fel, dar tot ar fi mai bine, decât să păstrez pe masă ghiveciul cu muș-cate ofilite. Chiar și motanul s-ar simți mai în largul lui, cu lucrurile ei în jur.

M-am dus în dormitor și am început să deschid pe rând sertarele în care-și ținuse lucrurile, dar toate erau goale. Rămăseseră doar o eșarfă mâncată de molii, trei batiste și un săculeț cu naftalină. Avusese grijă să ia tot cu ea. Cosmeti-calele împrăștiate prin toată baia, bigudiurile, periuța de dinți, uscătorul de păr, tot felul de medicamente, toată încălțămîntea, de la cizme la sandale și papuci, un sertar întreg de accesorii, poșete, valize, portofele, lenjeria de corp și ciorapii întotdeauna strânși cu grijă, scrisorile, într-un cuvînt tot ce ar fi putut sugera o prezență femi-nină dispăruse cu desăvârșire. Aveam impresia că-și ștersese pînă și amprente. Luase și o treime din cărți și discuri, toate cele pe care și le cum-părase sau i le facusem eu cadou.

Din albume scosese toate fotografiile în care apărea numai ea, iar pe cele în care eram amîndoi le tăia, lăsîndu-mi doar partea cu mine. Cele în care eram doar eu sau cele cu animale și pei-saje erau neatînse. Trei albume în care trecutul fusese revizuit și pus în ordine. Între fotografiile mele rămăseseră poze cu munți, răuri, pisici sau căprioare, ca și cum m-aș fi născut singur, aș fi trăit toată viața singur și asta m-ar aștepta și de acum încolo. Am închis albumele și am fumat două țigări una după alta.

Un slip, ar fi putut să-mi lase măcar un slip! Sigur, pînă la urmă era alegerea ei, eu nu puteam spune nimic. A decis să nu lase nimic în urmă și nu-mi rămănea decât fie să accept, fie, așa cum ar fi vrut ea, să mă conving că n-a existat cu adevărat. Nici ea, nici slipul.

Am turnat niște apă în scrumieră, am închis aerul conditionat și aparatul de radio, m-am mai gândit o clipă la slipul ei și m-am dus la culcare.

Trecuse o lună de cînd acceptasem divorțul și ea se mutase. A fost o lună fără nici o noimă, o lună fără întâmplări, o lună fără substanță, ca o gelatină calduță. Nici n-am avut senzația vreunei schimbări și, de fapt, nici nu s-a schimbat nimic.

Mă trezeam la șapte dimineața, îmi făceam cafea și pâine prăjită, plecam la lucru, mâncam seara în oraș, beam două-trei pahare, mă întor-ceam acasă, citeam vreo oră în pat, stingeam lumina și mă culcam. Sămbăta și duminica mi le petreceam bătînd cinematografele cît era ziua de lungă. Ca de obicei, seara mâncam în oraș, beam, citeam și mă culcam. Așa s-a scurs o lună încheiată.

Dintr-un anumit punct de vedere, plecarea ei mi se părea inevitabilă. Ce s-a facut e bun facut și acum nu mai avea nici o importanță în ce fel ne petrecuserăm cei patru ani de căsnicie. Nu mai mult decât albumele golite de fotografii.

Și nici faptul că ea avusese o relație destul de lungă cu un prieten de-al meu, ba chiar la un moment dat se și mutase cu el. Astfel de lucruri se întâmplă și nu consideram că plecarea ei era ceva ieșit din comun. Fusese alegerea ei, și cu asta, basta.

— La urma urmei, tu hotărăști, îi spusese eu, Era în iunie, într-o duminică după-amiază și eu tocmai îmi faceam de lucru cu un capac de bere, cînd mi-a spus că vrea să divorțeze.

— Ded îți e totuna ? m-a întrebat, rostind cuvîntele lent.

— Nu, nu mi-e totuna. Ce vreau să spun este că e problema ta și că decizia îți aparține.

— De fapt, nu vreau să ne despărțim, a spus ea după cîteva clipe de tăcere.

— Atunci să nu ne despărțim, i-am răspuns.

— Bine, dar dacă rămân cu tine, nu ajung nicăieri.

N-a mai adăugat nimic, dar am înțeles ce voia să spună. Peste cîteva luni împlineam treizeci de ani, iar ea, douăzeci și șase. În comparație cu viața care ne aștepta de acum încolo, ce realizase-răm pînă în prezent era

ne semnificativ, aproape egal cu zero. În patru ani n-am reușit decât să trăim cheltuind banii pe care-i puseserăm deoparte.

Vinovatul eram eu, în cea mai mare măsură. În primul rând, n-ar fi trebuit să mă căsătoresc. În orice caz, n-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu ea.

La început a considerat că, din noi doi, eu eram cel mai potrivit pentru relații sociale, în timp ce ea nu se descurca deloc în societate. Pentru o perioadă ne-am asumat fiecare rolul respectiv și am crezut că totul merge bine, dar, la un moment dat, ceva s-a stricat. Ceva infim, care însă n-a mai putut fi reparat. Intraserăm încet-încet pe un drum înfundat și ne apropiam de capătul lui. Așa s-a terminat relația noastră.

Ea mă considera deja pierdut, chiar dacă încă mă mai iubea. Ne obișnuiserăm prea bine cu rolu-rile noastre. Nu-i mai puteam oferi nimic și ea înțelese asta din instinct, iar eu din experiență. În orice caz, nu mai era nimic de făcut.

Așa că a dispărut pentru totdeauna din viața mea, cu slip cu tot. Unele lucruri sunt uitate, altele dispar, altele mor. Și totuși nu e nici o tragedie.

24 iulie, ora 08:25

Mi-am întipărit în minte cele patru cifre ale ceasului electronic, am închis ochii și am adormit.

Capitolul 3

Septembrie 1978

Penisul de balenă și femeia cu trei ocupații

SEXUL POATE FI considerat extrem de important sau, dimpotrivă, un fleac. Există sexul ca autoterapie sau ca mod de petrecere a timpului. Uneori ceea ce era inițial terapie poate deveni mod de petrecere a timpului sau viceversa. Cum să spun ? Viața sexuală a oamenilor diferă fundamental de viața sexuală a balenelor.

Noi nu suntem balene - asta constituie o temă de importanță majoră pentru viața mea sexuală. Când eram copil, cam la vreo oră de mers cu bicicleta de casa noastră se afla un acvariu. Era un loc unde domnea tăcerea, întreruptă din când în când doar de clipocitul apei. Asta îmi dădea fiori, și-mi imaginam creaturi abisale pîndindu-mă din vreun ungher întunecat al coridorului.

Bancurile de ton înotau în voie prin bazinele imense, sturionii se furișau printre curenții de apă, piranha își înfîgeau dinții ascuțiți în hălci de carne, țiparii electrici aruncau lumini în toate părțile.

Mai erau și alți pești în acvariu, fiecare cu alt nume, alt fel de *solzi* și alt fel de *branchii*. Nu puteam pricepe în ruptul capului de ce trebuie să existe atâtea soiuri de pești pe lumea asta.

Bineînțeles că în acvariu nu erau și balene. N-ar fi încăput nici dacă din toate bazinele s-ar fi construit un singur bazin imens. Exista, în schimb, un penis de balenă, expus într-o vitrină, probabil ca un fel de substitut.

Așa se face că mi-am petrecut cei mai impresionabili ani ai copilăriei uitîndu-mă la un penis de balenă și nu la o balenă adevărată. Ori de cîte ori oboseam de atîta plimbat printre bazine, mă așezam în tăcere pe o banchetă din spațioasa sală de expoziții și contempnam ore întregi penisul de balenă.

Uneori mi se părea că seamănă cu un palmier mic și uscat, alteori cu un imens știulete de porumb. Dacă n-ar fi existat plăcuța pe care scria „Balenă — organ genital masculin”, cu siguranță că nimeni nu și-ar fi putut da seama ce era în realitate. Părea mai degrabă un obiect dezgropat din străfîm-durile deșertului Asiei Centrale decât ceva din zona Oceanului Antarctic. Nu semăna nici cu penisul meu, nici cu altele pe care le văzusem vreodată. În plus, așa izolat și rupt de corp cum era, părea învăluit de tristețe.

Giganticul penis mi-a revenit în minte tocmai după ce avusesem prima experiență sexuală. Prin ce turnură a destinului, pe ce căi ajunsese oare să fie expus în acel acvariu? Mă durea sufletul gîndindu-mă la el și simțeam cum mă cuprinde disperarea. Dar nu aveam decât șaptesprezece ani, o vîrstă prea fragedă pentru a renunța la orice speranță. Atunci am realizat pentru prima oară următorul lucru: eu nu eram balenă.

Stăteam în pat lîngă noua mea prietenă, îmi treceam degetele prin părul ei și nu mă puteam gîndi decât la balene. În amintirile mele revăd acvariul într-o zi de toamnă. Apa din bazine e rece, iar eu port un pulover gros. Prin geamurile imense ale sălii de expoziții se vede marea de un gri întunecat, brăzdată de nenumărate valuri, ca o dantelă albă.

— La ce te gîndești ? m-a întrebat fata.

— La ceva de odinioară, i-am răspuns.

Ea avea douăzeci și unu de ani, im trup subțire, foarte atractiv și cele mai fermecătoare urechi pe care îmi fusese dat să le văd vreodată. Era corector cu jumătate de normă la o mică editură și în același timp model pentru agențiile de publicitate (specializare: fotografierea urechilor) și anima-toare într-un club discret, cu clientela limitată. Nu știam pe care dintre ele o considera ocupația principală. Nu știa nici ea.

Postura care o prindea cel mai bine era cea de „model pentru urechi”. Așa mi se părea mie, așa credea și ea.

Totuși, ca model pentru urechi, nu putea avea decât un domeniu de activitate foarte limitat și atît statutul de model, cît și remunerația erau nesemnificative. Pentru toată lumea, agenți publicitari, fotografi, machieuzi sau ziariști, ea nu era decât o „poseoare de urechi”. Restul ființei ei - trupul și mintea - era ignorat cu desăvîrșire.

— Eu nu sunt așa în realitate, spunea ea. Eu și urechile mele suntem una.

În celelalte două ipostaze ale ei, de corector sau de animatoare, nu-și lăsa niciodată urechile să fie văzute de cineva, nici măcar pentru o clipă.

— Pentru că nu mă reprezintă cu adevărat, mi-a explicat.

Biroul clubului la care lucra pe post de anima-toare (înregistrat drept „club de lansare a tinerelor talente”) se afla în cartierul Akasaka și era condus de o englezoaică cu părul alb, pe care toată lumea o numea Doamna X. Trăia în Japonia de mai bine de treizeci de ani, vorbea japoneza fluent și putea citi aproape toate ideogramele uzuale.

Doamna X deschisese și o școală de limba engleză pentru femei nu departe de club, profitând de oportunitate pentru a alege tinere promițătoare pentru acesta din urmă. Pe de altă parte, chiar unele dintre angajatele ei veneau la cursurile de engleză și luau lecții la preț redus.

Doamna X li se adresa fetelor cu „dragă”. Suna dulce ca o după-amiază de primăvară.

—Ai grijă să-ți pui slipul cu dantelă, dragă. Și fără dresuri. Sau:

—Preferi ceaiul cu lapte, nu-i așa, dragă? Clientela și-o alegea cu grijă, în cea mai mare parte oameni de afaceri bogați, de patruzeci sau cincizeci de ani. Două treimi erau străini, restul, japonezi. Doamnei X îi displăceau profund politicienii, bătrânii, perversii și săracii.

Noua mea prietenă era cea mai simplă, cea mai puțin atrăgătoare dintre angajatele clubului, o duzină de fete deosebit de frumoase. De fapt, când își ascundea urechile, lăsa impresia unei persoane cu totul obișnuite și nu reușeam să înțe-leg prin ce anume îi atrăsese atenția Doamnei X. Poate că văzuse sub aparența banală o anumită sclipire sau, pur și simplu, se gândise că nu strica să aibă și o față obișnuită. În orice caz, Doamna X avusese intuiție bună, pentru că în scurtă vreme prietena mea a reușit să-și facă un număr de clienți regulați. Se îmbrăca simplu, se machia simplu, își punea o lenjerie obișnuită, folosea un parfum obișnuit și se îndrepta spre hotelul Hilton, Okura sau Prince pentru a se culca cu unul sau doi clienți pe săptămână, și astfel câștiga suficient pentru o lună întreagă.

Jumătate din restul serilor se culca cu mine, pe gratis. Cum își petrecea cealaltă jumătate, nu știu.

Viața ei de corector cu jumătate de normă la o mică editură era și mai banală. *Trei* zile pe săptămână se ducea la serviciu, la etajul al treilea al unei clădiri din cartierul Kanda, și de la nouă dimineața pînă la cinci după-amiaza corecta șpal-turi, pregătea ceai sau dădea fuga pînă jos să cumpere radiere. Dintre angajați, ea era singura tînără necăsătorită, dar nimeni nu se interesa în mod special de viața ei. Se adapta diverselor situații exact ca un cameleon, dezvăluindu-și sau ascunzîndu-și sclipirea, de la caz la caz.

M-am întâlnit cu ea (sau, mai corect spus, cu urechile ei) curînd după ce mă despărțisem de soția mea, pe la începutul lunii august. În acea perioadă aveam o lucrare subcontractată de la o companie de software, legată de niște reclame publicitare, și așa am dat de urechile ei.

Directorul agenției de publicitate mi-a pus pe birou contractul și trei fotografii mari alb-negm, dîndu-mi timp o săptămână ca să-i concep trei variante de text pentru fotografiile respective. Toate trei reprezentau niște urechi uriașe.

Urechi?

—De ce tocmai urechi ? l-am întrebat.

—Ce importanță are ? Asta e comanda. Ai la dispoziție o săptămână să te gîndești la ele.

Mi-am petrecut întreaga săptămână studiindu-le din toate părțile. Le lipisem pe peretele din fața biroului și nu mi luam privirile de la ele, fie că fûmam, beam cafea, mâncam sau îmi tăiam unghiile.

După o săptămână mi-am terminat treaba, dar nu le-am scos de pe perete, pe de o parte, de lene, pe de altă parte, pentru că mă obișnuisem să le privesc zi de zi. De fapt, motivul principal pentru care n-am aruncat fotografiile în fundul vreunui sertar a fost că, într-un anumit sens, urechile respective mă fermecau. Erau niște urechi de vis, urechi în toată puterea cuvîntului. Nici-odată imaginea mărită a vreunei alte părți a corpului (inclusiv a organelor genitale) nu avusese asupra mea un asemenea efect. Mă atrăgeau ca un imens vârtej al destinului - o curbă îndrăz-neată, depășind orice imaginație, tăia fotografia pe orizontală; alte curbe, xnici și delicate, creau umbre imperceptibile, iar altele, ca în frescele antice, povesteau legende din trecut. Lobul cămos și fraged întrecea însă toate celelalte detalii, de parcă ar fi venit dintr-o altă lume.

Câteva zile mai târziu i-am telefonat fotografului și i-am cerut numele și numărul de telefon al posesoarei urechilor din fotografii.

—La ce-ți trebuie? m-a întrebat el.

—Sunt curios, pur și simplu. N-am mai întâlnit așa niște urechi superbe.

—Bine, dacă doar de urechi e vorba... a mor-măit, nu foarte convins. Persoana nu e cine știe ce. Dacă vrei să cunoști pe cineva și-o pot prezenta pe fata pe care am pozat-o de curînd în costum de baie.

—Nu, mulțumesc, i-am spus și am încheiat rapid conversația.

* * *

Am tot sunat-o, ba la două, ba la șase, ba la zece, dar n-a răspuns. Probabil că avea și ea treburile ei.

Am reușit în sfîrșit s-o găsec a doua zi. M-am prezentat simplu, i-am spus că aș vrea să stăm de vorbă despre reclama pe care o făcusem și am invitat-o la cină în oraș.

—Dar mi s-a spus că reclama e gata, a zis ea.

—Așa este.

Părea ușor dezorientată, însă n-a mai întrebat nimic. Am stabilit să ne întălnim în seara urmă-toare la o ceainărie de pe bulevardul Aoyama.

Am dat telefon la cel mai elegant restaurant franțuzesc pe care-l știam și am rezervat o masă. M-am îmbrăcat cu o cămașă nou-nouță, mi-am ales cu grijă o cravată și mi-am pus un sacou pe care nu-l mai purtasem decît de vreo două ori.

Așa cum mă avertizase și fotograful, fata nu era o persoană deosebită. Se îmbrăcase și se coafase foarte simplu, ca o elevă dintr-un cor de fete de la un colegiu mediocru. Dar pentru mine asta n-avea nici o importanță. Ceea ce mă dezamăgea era faptul că nu i se vedeau deloc urechile de sub părul lung, desfăcut.

—Ți-ai ascuns urechile, am spus nonșalant.

— Așa e, mi-a răspuns ea, la fel de nonșalant. Ajunseserăm la restaurant mai devreme, așa că eram primii clienți care serveau cina. Intensi-tatea luminii a fost redusă, un chelner a aprins lumânarea roșie de pe masă, cu niște chibrituri lungi, iar șeful de sală a venit personal să inspec-teze, cu ochi *iscoditori*, dacă tacămurile fuseseră așezate în perfectă ordine. Parchetul de stejar cu model în zigzag fusese lustruit și strălucea, iar pașii mărunți ai chelnerului scoteau un păcănit ușor. Pantofii lui păreau cu mult mai scumpi decât ai mei. Florile din vază erau proaspete, iar picturile moderne de pe pereți erau fără nici o îndoială autentice.

Am ales un vin alb răcoritor, iar ca antreuri am cerut *pâte de canard*, *terrines de dorade* și *foie de baudroie* și *creme fraîche*. După ce a studiat temeinic meniul, ea a comandat *potage tortue*, *salade verte* și *mousse de sole*, iar eu, la rîndul meu, *potage d'oursin*, *roti de veau avec garnie persil* și *salade de tomate*. Așa s-a dus salariul meu pe două săptămâni.

— Ce restaurant superb! a spus ea. Vii des aici ?

— Uneori, în interes de serviciu. Când sunt singur, prefer barurile și acolo mănânc ce se găsește. Mi-e mai ușor așa, nu trebuie să mă gîndesc prea mult.

— Și ce mănânci ?

— Diverse, în general omletă sau sandvișuri.

— Omletă sau sandvișuri ? Asta mănânci zi de zi?

— Nu chiar. o dată la trei zile îmi gătesc singur.

— Deci două zile din trei mănânci omletă sau sandvișuri!

— Da, i-am răspuns.

— De ce?

— Dacă e un bar bun, sunt gustoase, să știi.

— Hm, ciudat, a spus ea.

— Deloc, am răspuns.

Nu știam ce să mai spun, așa că am tăcut, stu-diind mucerile de țigară din scrumieră.

— Să discutăm despre muncă, a schimbat ea subiectul.

— Cum ți-am spus și ieri la telefon, am terminat cu reclama, fără probleme. Așa că nu-i nimic de discutat.

A scos din buzunar o țigară subțire, și-a aprins-o cu un chibrit de la restaurant și mi-a aruncat o privire întrebătoare.

Cînd tocmai voiam să încep, a venit înspre noi șeful de sală, pășind cu multă siguranță. Mi-a arătat surăzînd eticheta sticlei de vin, mîndru de parcă ar fi fost fotografia unicului său fiu. Am încuviințat din cap. Atunci a scos dopul cu un zgomet plăcut și mi-a turnat puțin în pahar. Avea exact gustul notei de plată pentru întreaga seară.

Imediat după ce s-a îndepărtat șeful de sală, au venit doi chelneri care au așezat pe masă cele trei platouri cu antreuri și cîte o farfurie pentru

fiecare. Apoi au plecat, lăsîndu-ne în sfîrșit singuri.

— Vreau neapărat să-ți văd urechile, i-am spus brusc

Fără să-mi răspundă, s-a servit cu *pâte* și *foie de baudroie*, apoi a gustat puțin vin

— Iartă-mă, n-am vrut să te fac să te simți prost

— Bucătăria franțuzească nu mă face să mă simt prost, a zămbit ea

— Te deranjează să se discute despre urechile tale?

— Depinde din ce unghi privești lucrurile.

— Atunci spune-mi din ce unghi să privesc lucrurile

A clătinat din cap, în timp ce ducea furculița la gură.

— Prefer discuțiile sincere, a spus.

O vreme ne-am continuat cina în tăcere.

— Merg pe o stradă și cotesc, am început eu. În față e o persoană care a dat colțul înaintea mea și, din cauza asta, n-o pot vedea. Îi zăresc doar poalele hainei, albe, dar albul ăsta îmi arde ochii și nu mi-l pot scoate din minte. Înțelegi ce vreau să spun.

— Cred că da.

— Aceeași senzație mi-o dau și urechile tale. Ne-am continuat cina. I-am turnat vin, apoi mi-am tumat și mie.

— De fapt, nu scena respectivă e cea care-ți vine-n minte, ci *senzația*, nu? a întreat.

— Așa e.

— Ți s-a mai întămplat să simți așa ceva ? Am stat puțin și m-am gîndit, apoi am clătinat din cap.

— Nu, nu mi s-a mai întămplat.

— Deci urechile mele sunt de vină ?

— Nu pot să bag mână în foc. Nu poți fi sigur de așa ceva. N-am auzit vreodată ca urechile cuiva să fi trezit astfel de senzații.

— Ba eu șfriu pe cineva care strănută ori de câte ori vede nasul actriței Farrah Fawcett Majors. Se pare că factorul psihologic e foarte important în cazul strănutului. Odată stabilită relația cauză-efect, nu mai e nimic de făcut, să știi.

— Nu știu prea multe despre Farrah Fawcett Majors, am spus eu, luînd o înghițitură de vin. Mi-am dat seama că am uitat ce voiam să zic.

— Dar nu e chiar același lucru, nu? a spus.

— Intr-adevăr, e puțin diferit, i-am răspuns. Senzațiile pe care le am eu sunt difuze, și totuși puternice. Incercînd să-i demonstrez, am deschis brațele larg, apoi mi-am apropiat palmele la câțiva centimetri. Nu prea știu cum să-ți explic.

— Un fenomen concentrat, bazat pe motive vagi.

— Chiar așa, am spus. Ești mult mai deșteaptă ca mine.

— Asta pentru că fac cursuri prin corespondență.

— Cursuri prin corespondență ?

— Da, cursuri de psihologie. Ne-am împărțit pateul care mai rămăsese. Am uitat iarăși ce voiam să spun.

— Încă nu ți-e foarte clară relația dintre urechile mele și senzațiile pe care le ai, nu?

— Nu prea. Nu-mi dau seama dacă urechile tale mă atrag în mod direct, sau dacă nu cumva e alteeva care mă atrage, prin intermediul urechilor.

A ridicat ușor din umeri și și-a pus mâinile pe masă.

— Ce simți tu e ceva plăcut sau neplăcut ?

— Nici una, nici alta sau și una, și alta. Nu-mi dau seama, A apucat paharul de vin cu amîndouă mâinile și m-a privit.

— Ar trebui să înveți să-ți exprimi sentimentele mai clar.

— Nici să le descriu nu mă prea pricep, am spus. A răs.

— În fine, ceva-ceva tot am înțeles din ce-mi spui tu.

— Și ce crezi c-ar fi mai bine să fac ? Nu mi-a răspuns. Părea că se gîndește la altceva. Pe masă stăteau aliniat cele cinci farfurii goale, ca cinci sori stinși.

— Știi, a rostit ea după o tăcere destul de lungă, cred că ar fi bine să fim prieteni. Bine-înțeles, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Sigur că n-am.

— Atunci să fim prieteni foarte, foarte apropiați.

Am încuviințat.

Așa am devenit prieteni foarte apropiați, la mai puțin de treizeci de minute de la prima noastră întălnire.

— Aș vrea să te întreb ceva, așa ca între prieteni, i-am spus.

— Sigur.

— Mai întăi, de ce nu-ți arăți urechile? Apoi, aș vrea să știu dacă urechile tale au mai exercitat vreo *putere specială* și asupra altor persoane, înainte mea.

Își privea țintă mâinile care se odihneau pe masă, fără să spună nimic.

— Da, într-o oarecare măsură.

— Într-o oarecare măsură?

— Da. Însă sunt mai obișnuită cu eul meu care își ascunde urechile.

— Vrei să spui că ești una, cînd ai urechile ascunse și alta, cînd le lași la vedere?

— Da.

Cei doi chelneri au străns farfuriile de pe masă și ne-au adus supa.

— Poți să-mi povestești despre tine cea cu urechile la vedere?

— S-a întămplat demult și nu știu cum să povestesc. Adevărul este că, de la vârsta de doi-sprezece ani, nu mi le-am arătat nici măcar o dată.

— Bine, dar cînd lucrezi ca model trebuie să le lași la vedere, nu?

— Da, mi-a răspuns. Dar atunci nu sunt urechile mele adevărate.

— Nu sunt urechile tale adevărate?

— Nu, sunt astupate.

Am luat două înghițituri de supă și mi-am ridicat privirile spre ea.

— Povestește-mi mai multe despre urechile astupate.

— Sunt urechi moarte. Eu îmi ucid urechile singură. Adică, în mod conștient, le tai calea de acces... înțelegi? Nu prea înțelegem.

— Atunci mai întrebă-mă, a spus.

— Cînd îți „ucid” urechile înseamnă că nu mai auzi?

— Nu, aud perfect, dar urechile sunt moarte. Cred că poți și tu.

A lăsațos lingura de supă, și-a îndreptat spa-tele, și-a ridicat puțin umerii, a împins bărbia înainte și a răroas în poziția respectivă cam zece secunde. Apoi, brusc, și-a coborăt umerii.

— Gata, urechile mi-au murit. Acum încearcă și tu.

Am repetat cu exactitate mișcările ei de trei ori, dar n-am avut senzația c-ar fi murit ceva. Doar vinul mi s-a părut c-a început să-și facă efectul ceva mai repede.

— Urechile mele nu știu să moară, am spus eu dezamăgit.

Ea a clătinat din cap.

— Nu-i nimic. Dacă n-ai într-adevăr nevoie să le ucizi, faptul că nu reușești n-are nici o importanță.

— Pot să te mai întreb ceva?

— Sigur.

— Dacă e să sintetizez ce mi-ai povestit, pînă la vîrsta de doisprezece ani aveai urechile libere, la vedere. Apoi, într-o bună zi, ți le-ai acoperit. Și nu le-ai mai scos la lumină nici pînă-n ziua de azi. Cînd n-ai încotro și trebuie să ți le arăți, blochezi calea dintre minte și urechi. Corect?

— Corect, a răs ea.

— Ce-au pățit urechile tale cînd aveai doispre-zece ani?

— Toate la timpul lor, mi-a răspuns, iar mîna ei dreaptă întinsă peste masă mi-a atins ușor degetele mîinii stîngi.

— Te rog!

Am turnat în pahare vinul care mai rămăsese și-am ridicat încet paharul meu.

— Mai întîi aș vrea să-mi povestești despre tine.

— Ce să-ți povestesc ? am întrebat-o.

— Totul. Ce educație ai primit, căți ani ai, cu ce te ocupi și așa mai departe.

— E o poveste simplă, chiar foarte simplă, și mi-e teamă că dacă încep să ți-o spun o să adormi.

— Îmi plac poveștile simple.

— A mea e o poveste foarte simplă, dar de genul aceluia care nu plac...

— Nu-i nimic, spune-mi-o în zece minute.

— M-am născut pe 24 decembrie 1948, în aju-nul Crăciunului. Nu e o zi de naștere foarte bună, pentru că primești cadouri o singură dată pentru ambele ocazii, dar măcar așa scapă și lumea mai ieftin. Sunt Capricorn și am grupa sanguină A - o combinație bună pentru un angajat la o bancă sau un funcționar la primărie. Se pare că nu mă împac cu Săgetătorii, Balanțele și Vărsătorii. Plictisitoare viață, nu crezi?

— Dimpotrivă, e foarte interesant.

— Am crescut într-un cartier obișnuit, am mers la o școală obișnuită. Cînd eram mic nu scoteam o vorbă, iar cînd am mai crescut, am devenit un copil plictisit. Am întîlnit o fată obișnuită și am trăit o primă poveste de dragoste obișnuită. La optsprezece ani am intrat la facultate și am plecat la Tokyo. După absolvire am deschis un mic birou de traduceri, împreună cu un prieten, și cumva am reușit să ne câștigăm traiul. Acum trei ani ne-am extins spre publicitate și reclame, și lucrurile merg destul de bine. Am cunoscut o angajată de la compania noastră și ne-am căsătorit acum patru ani, iar acum două luni ne-am despărțit. Motivele sunt destul de complicate. Am un motan bătrîn. Fumez două pachete de țigări pe zi și nu reușesc să mă las în ruptul capului. Am trei costume, șase cravate și vreo cinci sute 'de discuri cu muzică demodată. Știu pe dinafară numele criminalilor din toate romanele polițiste ale lui Ellery Queen. Am și toate volumele lui Proust din ciclul *în căutarea timpului pierdut*, dar n-am citit decît jumătate. Vara beau bere, iarna beau whisky.

— Și două zile din trei mănânci omletă și sand-vișuri prin baruri, nu?

— Da, am răspuns.

— Pare o viață foarte interesantă.

— Mie mi s-a părut plictisitoare și mă aștept să fie la fel și în continuare, dar nu mă deranjază. Asta e, și n-am ce-i face.

M-am uitat la ceas. Îmi povestisem viața în exact nouă minute și douăzeci de secunde.

— Bine, dar ce mi-ai spus acum despre tine nu e totul, nu?

Pentru tețeva clipe mi-am privit mîinile așezate pe masă.

— Bineînțeles că nu e totul. Oricît de plictisitoare ar fi viața unui om, n-o poți povesti în întregime.

— Să-ți spun ce cred eu?

— Te rog.

— Întotdeauna cînd întîlnesc pe cineva pentru prima oară, îl rog să vorbească zece minute. Apoi reiau tot ce mi-a spus dintr-o perspectivă dia-metral opusă. Spune-mi, greșesc?

— Nu, am spus eu clătinînd din cap, Cred că ai dreptate.

Un chelner a venit și ne-a așezat dinaintea farfuriile, un altul a adus mîncarea, al treilea a turnat sosurile. Păreau niște jucători de baseball, aruncînd mingea de la *shortstop* la baza a doua, apoi de la a doua la prima.

— Aplicînd metoda asta la cazul tău, cred că lucrurile stau în felul următor, a spus ea în timp ce lua cu cuțitul din crema de calcan. Pe scurt, ideea este că viața ta nu e plictisitoare, ci că tu însuși cauți o viață plictisitoare.

Am dreptate?

— S-ar putea să fie cum spui tu. S-ar putea să n-am o viață plictisitoare, ci să vreau chiar eu să fie așa, dar rezultatul e același. Oricum ar fi, am obținut deja ce voiam. Toată lumea caută să scape de plictiseală, numai eu încerc să mă afund în ea, ca și cum aș merge împotriva curentului. Din cauza asta nu mă plîng niciodată de viața mea, dar tot din cauza asta m-a părăsit soția.

— De-asta v-ați despărțit ?

— Ți-am mai spus, lucrurile au fost mai com-plicate. *Așa* cum spune și Nietzsche, pînă și zeii se dau bătuți în fața plictiselii.

Ne-am reluat masa, fără grabă. Ea a mai cerut niște sos, iar eu, pâine. pînă am terminat felul principal, ne-am gîndit fiecare la ale lui. După ce ni s-au strâns farfuriile, am servit ca desert șerbet de afine, iar cînd ni s-a adus espresso, mi-am aprins o țigară. Fumul a plutit preț de cîteva clipe în aer, apoi a fost înghițit de ventilator. Începuseră să se așeze clienți și la alte mese. Din difuzoarele suspendate pe tavan se auzea un con-cert de Mozart.

— Aș vrea să te mai întreb ceva despre urechi, i-am spus.

— Vrei să știi dacă urechile mele exereită puteri speriale ?

Am încuviințat.

—De fapt, aș vrea să te convingi singur de asta, a spus ea. Chiar dacă aș încerca să-ți pove-tesc eu, n-aș *reuși* sa explic lucrurile decît într-o mică măsură, și aăta nu te-ar satisface, nu-i așa ? Am încuviințat încă o dată.

—Bine, am să-mi descopăr urechile pentru tine, a spus ea după ce și-a terminat cafeaua. Adevărul e că nu știu dacă asta o să te ajute în vreun fel. S-ar putea să regreti.

—De ce?

— S-ar putea ca, în realitate, plictiseala pe care crezi că o simți să nu fie chiar atît de puternică.

—Vedem noi, i-am răspuns. Și-a întins mâinile peste masă și le-a pus peste mâinile mele.

— Încă ceva, a spus. Pentru un timp — cîteva luni de acum înainte - aș vrea să nu pleci de lîngă mine. De acord?

—De acord.

A scos din geantă un elastic negru, l-a prins în dinți, și-a dat părul peste cap cu ambele mâini, l-a răsucit și l-a legat cu o mișcare rapidă.

—Cum ți se pare?

Am privit-o uluit, cu răsufierea tăiată. Îmi simțeam gura uscată și rămăsesem fără grai. Pentru o clipă, mi s-a părut că pereții albi se prăbușese peste mine. Vocile din restaurant și clinchetele veselei s-au depărtat și s-au stins,

apoi s-au apropiat din nou. Am auzit sunet de valuri și am simțit mireasma unei seri de mult uitate. Și asta nu era decît o mică parte din multitudinea de senzații pe care le-am trăit într-o fracțiune de secundă.

— E extraordinar, am reușit în sfîrșit să arti-culez. Ești cu totul altă persoană.

—Așa este, mi-a răspuns ea.

Era de o frumusețe aproape ireală, cum nu-mi mai fusese dat să văd sau să-mi imaginez vre-odată. o frumusețe care se dilata ca universul și, în același timp, se condensa ca un ghețar. Exa-gerată pînă la trufie și, în același timp, dezgolită pînă la miez. Depășea toate conceptele pe care le cunoșteam. Ea și urechile ei deveniseră una, alune-cînd pe panta timpului ca o rază de lumină cum nu se mai află.

— Ești extraordinară, i-am spus, după ce mi-am recăpătat respirația.

— Știam, mi-a răspuns. Asta sunt eu cînd îmi las urechile descoperite.

Mai mulți clienți întorseseră capul spre masa noastră și o priveau înrănmuriți, iar chelnerul, care venise să ne aducă încă o cafea, nu reușea să ne umple ceștile. Nimeni nu scotea o vorbă, doar rolele magnetofonului continuau să se învartă.

A scos din poșetă o țigară mentolată, iar eu m-am grăbit să-i ofer un foc.

—Aș vrea să fac dragoste cu tine, mi-a spus. Mai târziu am facut dragoste.

Despre urechile descoperite — continuare

SI TOTUȘI perioada ei de maximă strălucire nu sosise încă. În următoarele două sau trei zile și-a lăsat descoperite urechile doar din cînd în cînd și doar cîte puțin, ascunzînd imediat sub plete acea creație strălucitoare și miraculoasă și rede-venind astfel fata obișnuită de dinainte. Ca și cum și-ar fi scos doar un pic paltonul, ca să facă o încercare, la începutul lui martie.

— încă n-a venit vremea să-mi arăt urechile, mi-a spus ea. Deocamdată nu reușesc să-mi con-trolez propriile puteri.

— Nu mă deranjează, i-am răspuns. De fapt, îi stătea bine chiar și cu urechile ascunse.

Se întâmpla să-mi mai arate urechile, dar numai cînd faceam sex. Sexul cu ea cea cu urechile libere avea ceva aparte, greu de transpus în cuvinte. În zilele cînd ploua, mirosea și mai puternic a ploaie. Cînd păsărelele ciripeau, se auzea și mai puternic ciripitul lor.

— Cînd faci dragoste cu alți bărbați, îți ții urechile acoperite ? am întrebat-o eu la un moment dat.

— Sigur că da, mi-a răspuns. cîteodată mă și întreb dacă-și dau seama că am urechi.

— Cum te simți cînd faci dragoste cu urechile acoperite ?—Parcă o fac din obligație. Nu simt nimic, n-are nici un gust, ca hîrtia de ziar. Și totuși nu e rău. Te simți bine atunci cînd ți-ai îndeplinit o obligație.— Dar e cu mult mai bine cand ai urechile descoperite, nu?

Asa este.

— Păi atunci lasă-le descoperite, i-am spus. Asta n-are cum să-ți stărnească amintiri neplă-cute.

S-a uitat uluită la mine, apoi a oftat.

— Chiar că nu pricepi nimic.

Cu siguranță că erau o mulțime de lucruri pe care nu le înțelegeam. Înainte de toate, nu înțelegeam de ce tocmai eu mă bucuram de un tra-tament preferențial, pentru că nu mă consideram prin nimic superior altor bărbați. Când i-am spus și ei ce credeam, a izbucnit în râs.

— E foarte simplu, mi-a răspuns. Tu ai vrut să le vezi, ăsta-i motivul principal.

— Și dacă ar fi vrut să le vadă alt bărbat ?

— În orice caz acum ai fost tu, nu altcineva. Și ești mai minunat decât crezi că ești.

— Și atunci de ce gîndesc așa ? am amnat eu o întrebare.

— Pentru că nu trăiești decât pe jumătate, mi-a răspuns scurt. Cealaltă jumătate așteaptă undeva, încă neatinsă.

— Zău? m-am mirat eu.

— Din punctul ăsta de vedere, noi doi avem ceva în comun. Eu îmi blochez urechile, tu trăiești doar pe jumătate. Nu crezi ?

— Bine, dar chiar dacă ar fi așa, cealaltă jumătate a mea nu strălucește nici pe departe ca urechile tale.

— Probabil, a zămbit ea. Cum ți-am mai spus, nu pricepi nimic.

Zămbind în continuare, și-a strâns părul și și-a descheiat nasturii de la bluză.

* * *

La sfîrșitul verii, într-o după-amiază de sep-tembrie stăteam în pat și mă jucam cu părul ei, gîndindu-mă în același timp la penisul de balenă. Marea era plumburie și vîntul aspru lovea în geamurile acvariului. Eram smgur în sala cu expo-nate, în fața penisului de balenă rupt de trup pe vecie și pierzîndu-și astfel sensul. Gîndurile m-au purtat apoi la slipul soției mele, deși, în realitate, nu-mi mai puteam aminti cu exactitate nici măcar dacă avusese într-adevăr un slip sau nu. Într-un ungher al minții îmi rămă-sese doar imaginea unei bucătării goale și nici un slip lăsat pe scaunul din față, dar nu-mi puteam aminti semnificația ei. Mă simțeam de parcă de multă vreme aș fi trăit viața altcuiva.

— Spune-mi, tu nu porți slip ? am întrebat-o fără vreun motiv anume pe prietena mea.

Și-a ridicat capul de pe umărul meu și m-a privit absentă.

— N-am așa ceva.

— Aha, am spus eu.

— Dar dacă ție ți-ar face plăcere...

— Nu, nu-i asta, am spus eu repede. Nu de asta te-am întrebat.

— Chiar și așa, nu trebuie să ai rețineri. Oricum m-am obișnuit de la serviciu, și nu m-aș simți deloc stânjenită.

— N-am nevoie de nimic. Doar de tine și de urechile tale, de nimic altceva.

Și-a așezat din nou capul pe umărul meu, cu un aer de ușoară plictiseală. Peste mai puțin de cincisprezece secunde și-a ridicat iar capul.

— Fii atent, peste vreo zece minute ai să primești un telefon foarte important.

— Un telefon? m-am mirat eu, aruncînd o privire aparatului negru de lîngă pat.

— Da, o să sune telefonul.

— De unde știi?

— Știu.

Și-a aprins o țigară mentolată, cu capul spri-jinit de pieptul meu gol. Peste puțin timp mi-a căzut scrumul pe burtă, dar ea și-a țuguiat buzele și l-a snflat pe jos. I-am prins o ureche cu degetele. Senzația era minunată. Prin mintea-mi amorțită apăreau și se pierdeau diverse imagini fără formă.

— Oi, a spus ea. Multe oi și mai ales o singură oaie.

— Oi?

— Da, a spus, și mi-a întins țigara fumată doar pe jumătate.

Am tras un fum și am strivit-o în scrumieră.

— Apoi va începe aventura.

Nu peste multă vreme a sunat telefonul. I-am aruncat o privire, dar adormise cu capul pe pieptul meu. Am așteptat să sune de patru ori și am ridicat receptorul.

— Poți să vii repede încoace ? I-am auzit spu-nînd pe partenerul meu de afaceri, cu o voce foarte încordată.

Avem ceva important de discutat.

— Cît de important?

— Ai să-ți dai seama cînd vii.

— E în legătură cu niște oi, nu ? am aruncat eu întrebarea. N-ar fi trebuit. Receptorul a înghe-țat brusc.

— De unde știi? m-a întrebat el. Căutarea oii fantastice începuse.

Capitolul 4 în căutarea oii fantastice (I)

/Personajul cel ciudat - prolog

EXISTA o MULȚIME de motive pentru care un bărbat poate ajunge să consume în mod curent cantități mari de alcool. Cauzele sunt diverse, dar rezultatul e mereu același.

În anul 1973, partenerul meu de afaceri era un bețiv vesel. În 1976 a devenit un bețiv ușor nesuferit, iar în vara anului 1978 făcuse primii pași, încă nesiguri, pe drumul alcoolismului. Ca mulți alți băutori, cînd era treaz era un om cum-secade, cu care te puteai înțelege, chiar dacă nu avea mintea cea mai ascuțită. Un om la locul lui,

așa îl considera toată lumea. Așa se considera și el. De asta se și apucase de băut. Când alcoolul începea să-i pătrundă în sânge, reușea să accepte mai ușor ideea că era un om cumsecade și la locul lui.

La început totul a mers bine, dar treptat, pe măsură ce trecea timpul și cantitatea de alcool creștea, ceva a început să se schimbe, iar schim-barea a devenit într-un final foarte profundă. Calitatea de om cumsecade și la locul lui fusese dusă atât de departe, încât nu mai reușea să țină pasul cu ea. Așa ceva se întâmplă frecvent. Și totuși, majoritatea oamenilor nu se consideră ca fiind cazuri frecvente. Cu atât mai puțin cei care nu au mintea cea mai ascuțită. În încercarea de a regăsi ceea ce pierduse, partenerul meu s-a afundat și mai mult în aburii alcoolului, iar situația lui s-a agravat.

Reușea încă să se mențină cumsecade până la asfințit. De câțiva ani buni îl ocoleam intenționat după ora respectivă, așa că, cel puțin pentru mine, rămănea un om la locul lui. Cu toate astea, știam foarte bine ce devenea după apus și o știa și el. Nici unul din noi nu adusesse vreodată subiectul în discuție, dar fiecare știa că celălalt știe. Eram în continuare în relații bune, dar nu mai eram prietenii apropiați de altădată.

Nu ne înțelegeam chiar sută la sută (poate nici măcar șaptezeci la sută), dar el era unicul meu prieten din studenție și din acest motiv nu-mi era ușor să-l văd cum se pierde pe zi ce trece. În ultimă instanță, bănuiesc că așa pățim cu toții când îmbătrânim.

Când am ajuns la birou, el își tumase deja primul pahar de whisky. Câtă vreme se oprea la un singur pahar, era cumsecade și la locul lui. Dar s-ar putea să vină ziua în care o să aibă nevoie și de al doilea pahar. Atunci am să plec și am să-mi caut de lucru în altă parte.

Stăteam în picioare în bătaia aerului condiționat, încercând să-mi usuc transpirația în timp ce sorbeam din ceaiul rece de orz adus de secrete-tară. Nici unul din noi nu scotea o vorbă. Razele puternice ale soarelui de după-amiază desenau stropi fantastici pe linoleum. Jos, în parc, se vedeau oameni întinși pe iarba și odihnindu-se la soare. Partenerul meu își tot lovea palma stângă cu vârful unui pix.

—Am auzit că ai divorțat, a rostit el într-un șfârșit.

—O, de mai bine de două luni, am spus eu, privind pe geam. Când mi-am scos ochelarii au toceput să mă doară ochii.

—De ce ai divorțat ?

—Din motive personale.

—Știu asta, mi-a retezat-o el. N-am auzit de vreun divorț din alte motive decât personale.

Am tăcut. Una dintre regulile noastre tacite de mulți ani era să nu discutăm probleme intime.

—Nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala, s-ajustificat el, dar era și prietena mea, și vestea că v-ați despărțit m-a șocat. Intotdeauna am crezut că vă înțelegeți foarte bine.

—Ne-am înțeles foarte bine. Nu ne-am des-părțit ca dușmani.

Partenerul meu a tăcut, încurcat, continuând să-și lovească palma cu pixul. Purta o cămașă nouă albastru închis și o cravată neagră, avea părul pieptănat cu grijă și se dăduse cu apă de colonie. Eu aveam un tricou cu Snoopy ducând o placă de surf, niște blugi vechi decolorați de atâta spălat și eram încălțat cu niște teniși plini de noroi. Oricine ne-ar fi privit ar fi spus că, din noi doi, el era cel normal.

—Îți amintești de vremurile când lucram aici toți trei, noi doi și ea?

—Îmi amintesc foarte bine, i-am răspuns.

—Erau vremuri bune, a mai spus el. Am plecat din bătaia aerului condiționat și m-am dus spre mijlocul încăperii, unde m-am așezat pe canapeaua moale albastru-deschis, de fabricație suedeză. Am scos din cutia cu țigări pentru clienți un Pall Mall cu filtru și l-am aprins cu bricheta grea, de birou.

—Da, și ? am reluat eu conversația.

—Una peste alta, mă întreb dacă nu ne-am extins prea tare.

—Te referi la reclamele publicitare și la reviste? A dat aprobator din cap. Îmi dădeam seama că nu-i era ușor să spună asta. Îmi părea rău pentru el. Am cîntărit în palmă bricheta, apoi i-am reglat înălțimea flăcării.

—Înțeleg ce vrei să spui, l-am asigurat eu, în timp ce puneam bricheta la loc pe masă. Dar nu trebuie să uiți că nu eu am venit cu ideea de a pomic afacerea asta, și nu eu am umblat după comenzi. Tu ai început, tu ai vrut să încercăm și așa ceva.

—Așa a fost conjunctura, în plus aveam și destul de mult timp liber...

—Ne-a adus și bani.

—Da, am avut un câștig bun, care ne-a ajutat să ne mutăm într-un spațiu mai mare și să angajăm mai mulți oameni. Mi-am luat altă mașină, am cumpărat un apartament, mi-am trimis arnăndoi copiii la o școală particulară costisitoare. La treizeci de ani câți am, pot spune c-am avut suc-ces, nu?

—Ai muncit din greu să ajungi aici. N-ai de ce să te rușinezi.

—Ba nu mă mșinez deloc, a replicat parte-nerul meu. Apoi a luat iar pixul de pe masă și l-a lovit de câteva ori de podul palmei. Cu toate astea, a continuat, când mă uit în urmă, totul mi se pare ireal. Noi doi, încărcăți de datorii, cău-tînd comenzi de traduceri și împărțind fluturași publicitari în fața gării...

—Putem și acum să împărțim fluturași, dacă vrei.

Partenerul meu și-a ridicat privirile spre mine.

—Vorbeam serios, să știi.

—Și eu vorbesc serios, i-am răspuns. Cîteva clipe am tăcut amîndoi.

—S-au schimbat multe, a continuat el. Ritmul de viață, modul de gîndire. În primul rînd nici tu, nici eu n-avem idee cît câștigăm exact. Vine un contabil și umple tot felul de hîrtii, cu depre-cieri, reduceri de taxe și altele-

—Așa e peste tot.

— Știu și eu asta. Înțeleg că altfel nu se poate, și de asta procedăm în consecință, dar, pe vremuri, era mult mai plăcut.

Mi-a venit brusc să recit dintr-un poem vechi:

— „Viața noastră este ca un laț care se strânge pe nesimțite”.

— Poftim ? a făcut partenerul meu.

— Nimic, nimic. Ce ziceai ?

— În ultima vreme trăiesc cu senzația că suntem exploatați.

— Exploatați ? l-am privit eu mirat. Între noi erau cam doi metri și, pentru că stăteam pe scaune de înălțime diferită, capul lui mă depășea cu douăzeci de centimetri. Pe pere-tele din spatele lui era agățată o litografie pe care o vedeam pentru prima oară, reprezentând un pește cu aripi. Peștele nu părea prea fericit de faptul că purta o pereche de aripi. Probabil că nu știa cum să le folosească.

—Exploatați? am repetat eu întrebarea, de data asta mai mult pentru mine.

— Da, exploatați.

—Și de către cine, mă rog?

— De o mulțime de elemente. Fiecare ne exploa-tează câte puțin.

M-am așezat picior peste picior pe canapeaua albastru-deschis, fixând cu privirea mâna în care ținea pixul, poziționată exact la înălțimea ochilor mei.

— In orice caz, n-ai senzația că ne-am schim-bat? m-a întrebat partenerul meu.

— Suntem exact ca înainte, nu s-a schimbat nimeni și nimic.

— Chiar crezi asta ?

— Sigur că da. Exploatarea nu există, e doar un mit. Doar nu crezi că trâmbițele Armatei Sal-vării chiar pot salva lumea ? Gîndești prea mult, să știi.

— Mda, s-ar putea să ai dreptate, a răspuns el. Săptămăna trecută tu, de fapt, noi am compus o reclamă pentru margarină. N-a ieșit rău deloc, și a avut impact. Dar, spune-im, de câte ori ai mâncat margarină în ultimii ani?

—Niciodată. Nu pot să sufăr margarina.

—La fel și eu. Vezi, asta vreau să spun. Pe vremuri, credeam măcar în munca noastră și ne mîndream cu ea.

Acum nu mai e așa. Acum doar aruncăm încoace și-ncolo cu cuvinte golite de sub-stanță.

—Margarina e bună pentru organism. E o grăsime vegetală, cu conținut scăzut de colest-rol. Ajută la prevenirea bolilor vârstei adulte și, în ultima vreme, nici nu mai e atât de rea la gust. E ieftină și ține mai mult.

—Atunci de ce n-o mănânci? M-am afundat în canapeaua moale, întinzân-du-mi pe îndelete mâinile și picioarele.

—N-are nici o importanță dacă noi mîncăm sau nu margarină- Traducerile plicticoase pe care le făceam odinioară și reclamele false pentru mar-garină de acum sunt în esență același lucru. În ambele cazuri învîrtim cuvinte golite de substanță, dar unde poți găsi altfel de cuvinte? Serios, pe lumea asta nu există muncă cinstită, adevărată, așa cum nu există nici respirație adevărată și nici urinare adevărată.

—Erai mai inocent pe vremuri.

—Probabil că eram, am spus eu, stingînd țigara pe fundul scrumierei. Și probabil că există nndeva un oraș al inocenților, unde un înăcelar inocent taie bucăți niște șuncă inocentă. Dacă în sinea ta crezi că e inocent să începi să bei whisky de la prânz, atunci poți să bei cît îți poștește inima, nu?

Pentru o vreme în cameră nu s-a auzit decît zgomotul pixului lovind în tăblia mesei.

— Iartă-mă, i-am spus partenerului meu. Nu asta am vrut să zic.

— Nu face nimic, mi-a răspuns. De fapt, ai dreptate.

Termostatul aparatului de aer condiționat a păcănit ușor. Era o după-amiază foarte liniștită.

— Trebuie să ai încredere în tine, am spus. Doar ne-am croit drumul pînă aici prin forțe proprii, nu ? N-am cerut nimănui nimic. Diferența dintre noi și cei care susțin că au succes constă doar în faptul că ei au titluri și relații.

—Pe vremuri eram prieteni, a spus el.

— Suntem și acum, i-am răspuns. Am ajuns pînă aici pentru că ne-am unit forțele.

—Aș fi vrut să nu divorțezi.

— Știu, am răspuns. Hai să discutăm despre oaie.

Partenerul meu a dat din cap, a pus pixul la locul lui și s-a frecat la ochi.

— Era aproape unsprezece dimineața cînd și-a făcut apariția personajul, a început el.

2 Personajul cel ciudat

ERA APROAPE unsprezece dimineața cînd și-a făcut apariția bărbatul respectiv. Pentru o com-panie mică, cum este și compania noastră, ora unsprezece dimineața poate fi de două feluri: este fie groaznic de ocupată, fie groaznic de liberă. Niciodată între. Din acest motiv la ora respectivă noi suntem total adănciți fie în munca noastră, fie în visare. Ocupațiile intermediare - dacă cumva apar - ni le rezervăm pentru după-amiază.

Ora unsprezece dimineața la care ne-a vizitat bărbatul acela facea parte din a doua categorie. o oră unsprezece monumental de liberă- Prima jumătate a lunii septembrie fuseserăm cumplit de ocupați, dar pe urmă nu ne mal rămăsese nunic de făcut. Trei dintre noi, inclusiv eu, ne-am luat concediul pe vară decalat cu o lună, dar chiar și așa restul angajaților și-au petrecut zilele tot ascuțind la creioane. Partenerul meu plecase la bancă cu niște

cecuri, altul se dusese la un maga-zin de muzică din apropiere ca să-și omoare timpul, iar secretara rămăsese singură la firmă și păzea telefonul, în timp ce studia pagina cu coafuri de toamnă dintr-o revistă pentru femei. Bărbatul a deschis ușa biroului fără nici un sunet, apoi a închis-o la fel de silențios, dar n-a facut-o intenționat. Gesturile lui reflectau obiș-nuința și erau perfect naturale, atât de naturale încît secretara, care nu l-a simțit intrînd, și-a

dat seama de prezența lui abia cînd s-a postat în fața ei și a fixat-o cu privirea.

— Aș dori să discut cu patronul, a început bărbatul. Vocea lui suna ca o mînușă ștergînd praful de pe birou. Secretara l-a studiat nedumerită. Bărbatul avea o privire prea tăioasă pentru un client, o ținută prea stilată pentru un inspector financiar și un aer prea intelectual pentru un polițist. Alte ocupații nu-i veneau în minte. Bărbatul răsărise în fața ei ca o veste proastă, dar rafinată.

— Patronul lipsește momentan, a spus ea închi-zînd în grabă revista. A spus că se întoarce în treizeci de minute.

— Am să aștept, a răspuns bărbatul fără nici o clipă de ezitare. Părea că luase decizia dinainte.

Secretara nu se putea hotărî dacă să-i ceară numele sau nu. pînă la urmă a renunțat și l-a condus în camera de oaspeți. Bărbatul s-a așezat picior peste picior pe canapeaua albastru-deschis, și-a îndreptat privirile spre ceasul electronic de pe peretele din fața lui și nu s-a mai clintit. Peste un timp, cînd a venit să-i aducă ceai de orz, secretara l-a găsit exact în aceeași poziție.

— S-a așezat chiar unde stai tu acum, a spus partenerul meu, și așa a rămas, o jumătate de oră încheiată, cu ochii țintă la ceasul de pe perete.

M-am uitat o clipă la adăncitura din canapea, apoi la ceasul de pe perete. Pe urmă mi-am întors privirea spre partenerul meu.

Deși vremea era neobișnuit de caldă pentru un sfîrșit de septembrie, bărbatul era îmbrăcat foarte îngrijit. Avea un costum gri croit impecabil. Manșetele cămășii albe ieșeau din mânecile hai-nei exact un centimetru și jumătate; cravata cu dungii fme, de o culoare delicată, era înnodată cu mare îndemănare și ușor asimetric, iar pantofii negri din piele de Cordoba străhiceau.

Avea între treizeci și cinci și patruzeci de ani, cam un metru șaptezeci și cinci înălțime, suplu, cu mâini subțiri și neridate, Degetele lungi amin-teau de o turmă de animale care-și păstrasera amintirile primare, în ciuda anilor de antrenament și control. Avea o manichiură foarte îngrijită, vîrfurile unghiilor formînd zece semicercuri perfecte. Măini frumoase, nimic de zis, dar și ciudate în același timp. Sugerau un înalt grad de speciali-zare într-un domeniu foarte limitat, dar nimeni n-ar fi putut spune despre ce domeniu era vorba.

Fața sugera și mai puțin decît mâinile. Avea trăsături clare, dar era lipsită de expresie, obiș-nuită. Nasul și ochii păreau niște linii drepte tăiate în planul feței, iar buzele erau subțiri și uscate. Tenul îi era ușor bronzat, dar în mod sigur nu pentru că-și petrecuse timpul liber pe vreo plajă sau la tenis. o asemenea nuanță putea fi numai rezultatul unui soare necunoscut, stră-lucind pe niște ceruri necunoscute.

Tunpul se scurgea uimitor de încet, o jumătate de oră rigidă și dură ca un șurub al unei mașină-rii imense. Cînd partenerul meu s-a întors de la bancă, s-a simțit strivit de atmosfera grea, Era ca și cum toate obiectele din cameră fuseseră țintuite în cuie de podea.

— Bineînțele, așa *părea*, a subliniat el.

—Bineînțele, am spus și eu.

Secretara era deja extenuată de atîta încor-dare. Dezorientat, partenerul meu a intrat m camera de oaspeți și s-a prezentat ca fiind mana-gerul firmei. Abia atunci bărbatul s-a clintit pentru prima oară, a extras o țigară subțire din buzunarul de la piept, și-a aprins-o si, cu o expresiechinuită, a scos primul fum. Atmosfera s-a mai destins un pic.

— Timpul meu este limitat, așa că voi mtra direct în subiect, a rostit el pe un ton liniștit, apoi a scos o carte de vizită cu marginile tăioase ca o lamă de cuțit și a pus-o pe masă.Era o carte de vizită plastifiată, de un alb aproape ireal, pe care era tipărit un nume cu litere negre, mărunte. în rest, nu mai scria nimic, nici ocupație, nici adresă, nici număr de telefon. Se vedeau doar cele patru caractere ale numelui. o carte de vizită de la care te dureau ochii. Parte-nerul meu a luat-o și a întors-o pe partea cealaltă. Era complet albă. A întors-o iar, studiind numele încă o dată, apoi și-a îndreptat privirile spre bărbat.

— Bănuiesc că vă este cunoscut numele acesta, a spus bărbatul.

—Așa este.

Bărbatul și-a împins bărbia înainte cățiva mili-metri și a încuviințat scurt. Privirea, în schimb, nu i s-a clintit.

—Acum vă rog s-o ardeți.

— S-o ard ? l-a întrebat partenerul meu, perplex.

—Cartea de vizită, vă rog s-o ardeți și s-o distrugeți, chiar acum, a spus bărbatul, tăios.

Partenerul meu a luat grăbit bricheta de pe masă și a dat foc cărții de vizită. A așteptat să ardă pe jumătate, apoi i-a dat drumul în scru-miera mare de cristal. Amîndoi au privit-o cum se transforma în cenușă albă. Cînd a ars complet, camera a părut învăluită într-o tăcere apăsătoare, ca aceea care se așterne în urma unui măcel.

— Am venit aici învestit cu puteri depline de către persoana în cauză, a rostit bărbatul după cîteva momente.

Ceea ce înseamnă că tot ceea ce vă voi spune de acum încolo reflectă întocmai intențiile și dorințele persoanei respective.

—Dorințele..., a repetat partenerul meu.

— „Dorință", iată un cuvînt elegant pentru a exprima o atitudine primară față de un obiectiv determinat.

Desigur. Pot fi folosite și alte expre-sii, cred că înțelegeți.

Partenerul meu a tradus mental în japoneza de toate zilele.

—Înțeleg, a răspuns.

—Totuși, chestiunea nu este nici una concep-tuală, nici una politică. Este vorba de o propunere de afaceri. De *business*, cum se spune.

A pronunțat corect, *business*, ca un japonez educat în străinătate, și nu *bijness*, ca oamenii de rând.

—Și dumneavoastră sunteți un *businessman*, și eu sunt un *businessman*, a continuat el. În realitate, strict vorbind, între noi nu-și au locul dis-cuțiile care nu au legătură cu *businessul*. Așa că le vom lăsa pe seama altora. De acord?

—Desigur, a răspuns partenerul meu.

—Rolul nostru este acela de a transforma asemenea factori nerealiști într-un sistem mai sofisticat, integrat în cadrul mai larg al realului. Oamenii sunt adesea atrași de ireal. Vă întrebați de ce oare ? a spus bărbatul, jucându-se cu piatra verde a inelului de pe degetul mijlociu al mâinii stângi. Pentru că este mai simplu așa, a continuat el. În plus, apar frecvent anumite instanțe în care se creează imaginea irealului zdrobind realul. Cu toate acestea, în lumea irealului afacerile nu-și au locul. Cu alte cuvinte, suntem o specie care caută dinadins dificultățile. De aceea, a spus el continuând să-și învârtă inelul pe deget, vă rog să-mi acordați înțelegere, chiar dacă ceea ce voi spune mai departe vi s-ar părea că implică acțiuni sau decizii dificile.

Partenerul meu a încuviințat în tăcere, deși nu reușea să înțeleagă.

—Bine. Acestea fiind zise, vă comunic dorințele persoanei implicate. În primul rând, veți înceta editarea buletinului de relații publice pe care îl produceați pentru Compania de Asigurări P.

—Bine, dar...

—În al doilea rând, l-a întrerupt bărbatul, va fi aranjată o întâlnire directă cu persoana responsabilă cu publicarea acestei pagini.

Bărbatul a scos un plic alb din buzunarul interior al sacoului, a extras din el o foaie de hârtie împăturită în patru și i-a înmănat-o partenerului meu, care a despăturit-o și și-a aruncat privirea peste ea. Era fără îndoială o fotografură inserată de firma noastră în paginile buletinului respectiv, o imagine tipică a unui peisaj din Hokkaido¹, cu nori, munți, oi și pășuni, peste care fuseseră supra-puse niște versuri dintr-un poem pastoral luat nu se mai știe de unde, și în rest nimic.

—Acestea sunt cele două dorințe ale noastre. În ceea ce o privește pe prima, este în realitate o decizie deja luată, un fapt împlinit. Dacă aveți neclarități, îl puteți contacta pe directorul de relații publice de la compania de asigurări.

—Înțeleg, spuse partenerul meu.

—În același timp suntem conștienți de faptul că, la nivelul unei firme ca aceasta, asemenea decizii produc daune foarte serioase. După cum știți și dumneavoastră, din fericire suntem capabili să exercităm o influență suficient de puternică în lumea afacerilor. De aceea, dacă și cea de-a doua dorință ne este îndeplinită și persoana responsabilă ne oferă informații complet satisfăcătoare, suntem gata să vă recompensăm integral pentru daunele suferite. Ba chiar mai mult decât atât.

În cameră s-a lăsat tăcerea.

1. Cea mai nordică dintre cele patru insule principale ale Arhipelagului Japonez.

—Dacă însă nu ne vor fi îndeplinite dorințele, nu veți mai găsi nici o ușă deschisă în acest domeniu și nu va mai fi loc pentru dumneavoastră în lumea aceasta.

Din nou tăcere.

—Aveți întrebări?

—Ăă, problema este deci fotografia aceea? a reușit să articuleze partenerul meu.

—Da, a răspuns bărbatul, alegându-și cuvintele cu grijă, de parcă le-ar fi sortat în palmă. Așa este, dar nu vă pot spune mai multe. Nu sunt autorizat să o fac.

—Voi lua legătura prin telefon cu persoana pe care doriți să o vedeți. Cred că la ora trei ar putea fi aici.

—Perfect, a spus bărbatul, aruncând o privire ceasului de la mână. Atunci la ora patru am să vă trimit o mașină. Un lucru important: nu veți relata absolut nimănui discuția noastră. E clar?

Apoi cei doi s-au despărțit într-o manieră foarte *business*.

3 Șeful

—Asta este, a încheiat partenerul meu.

—Zău dacă pricep, am spus, cu țigara rămasă neaprinșă în colțul gurii. Mai întâi, habar n-am cine e persoana de pe cartea de vizită. Pe urmă, nu văd de ce-l preocupă atât de tare o fotografie cu oi. În al treilea rând, nu înțeleg cum de poate opri o publicație de-a noastră.

—Cel de pe cartea de vizită e un personaj marcant al aripii de dreapta. Nu e cunoscut în general, pentru că nu apare aproape niciodată în public, dar în lumea afacerilor nu există cineva să nu fi auzit de el, poate în afară de tine.

—Nu sunt la curent cu ce se întâmplă în lume, am căutat eu o scuză.

—E un personaj de dreapta, dar nu face parte din așa-numita aripă de dreapta. Sau nu chiar de dreapta.

—Nu pricep.

— În realitate, nimeni nu știe ce gîndește el. Nu publică nimic, nu ține cuvîntări, nu acordă interviuri, nu se lasă fotografiat. Nu se știe sigur nici măcar dacă mai trăiește. Acum cinci ani un reporter de la o revistă a descoperit niște afaceri ilegale de-ale lui, dar n-a fost lăsat să le facă publice.

— Văd că le știi pe toate.

— L-am cunoscut indirect pe reporterul de care-ți spuneam.

Am luat bricheta și mi-am aprins țigara pe care o țineam în gură.

— Ce s-a ales de reporterul respectiv?

— A fost transferat în administrație, triază chitanțe cît e ziua de lungă. Lumea presei e neașteptat de mică și prin el li s-a dat tuturor o lecție foarte eficientă. Ca un craniu agățat la intrarea unui sat african.

— M-am lăniurit, am spus.

— Se știe totuși cîte ceva despre viața lui dinainte de război. S-a născut în 1913 în Hokkaido, s-a mutat la Tokyo cînd a terminat școala pri-mară, a avut diverse ocupații și, într-un final, s-a înscris în aripa de dreapta. Cred că o dată a fost și arestat. Cînd a ieșit din închisoare, a plecat în Manciuria, a ajuns unul dintre apropiații ofițerilor din Armata Kanto, apoi membru al unei organizații secrete. Mai mult nu se știe despre organizația respectivă, dar, de la un moment dat, individul a devenit un personaj misterios. Au circulat zvonuri c-ar fi fost implicat în vânzarea de droguri, și s-ar putea foarte bine să fie adevărat. După ce a făcut tot ce-a vrut în China, s-a îmbarcat pe un distrugător exact cu două săptămâni înainte de intrarea Rusiei în război și s-a întors în Japonia cu o încărcătură de aur și argint.

— Ce sincronizare perfectă!

— E un maestru al alegerii momentului opor-tun. Știe exact cînd să atace și cînd să se retragă. În plus, are ochiul format. Chiar atunci cînd a fost arestat de armata de ocupație și învinuit de crime de război, ancheta a rămas neterminată și n-a mai fost judecat. Din motive de sănătate, aparent, dar nu se știe dacă e adevărat. Mai degrabă e de presupus că a avut o înțelegere cu armata americană, mai ales că generalul MacArthur urmărea să ajungă în China.

Partenerul meu a luat iarăși un pix din suport și a început să-l învîrtă între degete.

— Cînd a fost eliberat din închisoarea Sugamo a reintrat în posesia averii pe care o ascunsese pe undeva și, cu jumătate din ea, a cumpărat o întreagă facțiune a Partidului Conservator. Cu jumătatea rămasă a cumpărat industria publi-citară care, pe atunci, se rezuma doar la fluturași și pamflete.

— Darul prezivizunii, am putea spune. Dar n-au existat revendicări legate de averea ascunsă?

— Absolut deloc. Doar cumpărase o facțiune întreagă a Conservatorilor.

— Mda, asta așa e, am recunoscut eu.

— În orice caz, și-a folosit banii pentru a con-trola lumea politică și industria publicitară, iar structura pe care a creat-o funcționează și astăzi. El nu iese la suprafață pentru că n-are nevoie s-o facă. Nimic nu-i e imposibil, cîtă vreme poate controla centrul vital al industriei publicitare și ai partidului aflat la putere. Îți dai seama ce înseamnă să controlezi publicitatea ?

— Nu.

— Inseamnă să controlezi aproape exclusiv tot ce se publică și tot ce se difuzează la televizor sau la radio. Unde nu există publicitate, nu există edituri și nici televiziune. Cum nu există iaz fără pești. Cel puțin 95 la sută din informațiile care-ți trec ție prin fața ochilor au fost deja plătite și cenzurate.

— În continuare nu înțeleg un lucru, am spus eu, pricep că personajul respectiv ține în mână industria publicitară, dar de ce își extinde pute-rea pînă la un inofensiv buletin de relații publice al unei companii de asigurări? Noi am încheiat un contract direct, fără intermediari.

Partenerul meu și-a dres glasul și a băut restul de ceai de orz, care între timp se încălzise.

— Pentru acțiuni. Astea sunt principala lui sursă de venituri. Operațiuni, cumpărări și vânzări de acțiuni etc. Cei care lucrează pentru el îi adună informațiile necesare, iar el alege ce-i place. Doar o mică parte dintre informații ajung să fie fScute publice, restul - marea majoritate - și-l pune el deoparte. cîteodată uzează și de amenințări, dar bineînțeles nu pe față. Cînd amenințările rămân fără efect, infonnațiile sunt dirijate către politi-cieni.

— Orice companie are cel puțin un punct slab, nu?

— Orice companie are cîteva lucruri pe care nu le vrea scoase la iveală chiar la Adunarea generală a acționarilor. Așa că în majoritatea cazurilor se conformează dorințelor lui. În con-cluzie, Șeful tronează peste o structură formată din politicieni, serviciile de informații și Bursa. Cred că-ți dai și tu seama că-i este foarte ușor să blocheze un buletin de relații publice și să ne facă să ne pierdem slujba. Ca și cum ar curăța un ou fierț.

— Așa deci..., am mormăit eu. Și totuși, de ce-l preocupă atît de tare un peisaj din Hokkaido ?

— Bună întrebare, într-adevăr, a spus partene-rul meu, aproape fără sentiment. Chiar voiam să ție-o pun eu ție. Am tăcut.

— Apropo, cum de știai că e vorba despre niște oi? m-a întrebat el. Se întămplă ceva pe la spa-tele meu?

— Mi-a șoptit un spiriduș.

— Adică?

— Al șaselea simț.

— Mai scutește-mă, a oftat el. În orice caz, am două noutăți pentru tine: I-ain sunat pe repor-terul de care-ți spuneam mai devreme și mi-a povestit că Șeful a avut un accident cerebral sau așa ceva și de cîtva timp e în stare de mconștiență, dar știrea nu e confirmată oficial. Pe urmă, despre bărbatul care ne-a vizitat, se pare că e secretarul personal al Șefului, mâna lui dreaptă, și el se ocupă în realitate de toate. E japonez american, a

absolvit Universitatea Stanford și de doispre-zece ani lucrează pentru Șef. Nici despre el nu se știu prea multe, dar e clar că e foarte deștept. Atît am reușit să aflu.

— Iți mulțumesc, i-am spus.

— N-ai pentru ce, mi-a răspuns el fără să mă privească.

Orice s-ar spune, cîtă vreme nu punea gura pe alcool era mult mai „nonnal” decît mine. Mai amabil, mai inocent și mai ordonat în gîndire. Dar, mai devreme sau mai tîrziu, alcoolul punea stăpînire pe el. Mă întrista gîndul că mulți oameni mai buni ca mine se pierdeau înaintea mea.

După ce a ieșit din cameră am scos din ser-tarul lui sticla de whisky și mi-am turnat de băut.

4 Numărarea oilor

NOI, OAMENII, putem să rătăcim după bunul plac pe tărîmurile întîmplării, ca niște semințe purtate pe aripile vîntului de primăvară.

În același timp însă, putem susține că nimic nu este întîmplător. Ce s-a întîmplat deja e cert că s-a întîmplat, ce nu s-a întîmplat încă e cert că nu s-a întîmplat. Altfel spus, noi avem o exis-tențăefemeră prinsă între „totul” din urma noastră și „nimicul” dinaintea ochilor. Nu e loc nici de întîmplare, nici de posibilitate.

În realitate, cele două puncte de vedere nu sunt diametral opuse, ci mai degrabă (ca în aproape toate opozițiile) seamănă cu două nume diferite ale aceluiași fel de mîncare.

Asta a fost o metaforă.

Faptul că eu puseseam ilustrația cu oi într-un buletin al unei companii de asigurări era o pură întîmplare dacă priveam din perspectiva (a); dacă însă priveam din perspectiva (b), nu era deloc așa.

(a) Căutam o ilustrație potrivită pentru buletini-nul respectiv. Aveam *întîmplător* într-un sertar o fotografie cu oi. Am folosit-o. o întîmplare inocentă.

(b) Fotografia cu oi mă aștepta de multă vreme în sertar. Chiar dacă n-aș fi folosit-o pentru buletini-nul respectiv, s-ar fi ivit cu siguranță o altă ocazie.

Dacă stau și mă gîndesc bine, formulele astea se aplică întregii mele vieți. Cu puțin exercițiu, aș putea ține în palma dreaptă experiențele de tipul (a) și în stînga pe cele de tipul (b). De fapt, n-are nici o importanță. E ca gaura unui covrig. A o interpreta ca spațiu vid sau ca o entitate în sine ține de metafizică, și asta nu schimbă cu nimic gustul covrigului.

După ce partenerul meu a plecat să-și vadă de treburi, camera a devenit brusc mai zgomotoasă. Doar acele ceasului electronic se mișcau fără un sunet. Mai era timp pînă la ora patru cînd unna să vină mașina, și n-aveam nimic de făcut. Nici din biroul de alături nu se auzea *nimic*.

Stăteam pe sofa albăstru-deschis și beam whisky, mîngăiat de aerul condiționat ca o sămăntă de pădăie purtată de o adiere, și priveam acele ceasului electronic. cîtă vreme mă preocupa doar ceasul, lumea continua să se miște. Chiar dacă nu era o lume nemaipomenită, cel puțin era în mișcare. Și, cîtă vreme îi percepeam mișcarea, existam și eu. Chiar dacă n-aveam o viață extra-ordinară, cel puțin existam. Ce ciudat că oamenii nu-și pot confirma existența decît prin simpla urmărire a acelor unui ceas electronic! Probabil că mai erau și alte metode de confirmare pe lumea asta, dar, oricît mă gîndeam, nu reușeam să le identific.

Am renunțat la filosofie și-am mai tras. o dușcă de whisky. o senzație de arsură mi-a cuprins gâtul, a trecut prin esofag și s-a dus spre fundul stomacului. Afară se întindeau nori albi pe cerul albăstru de vară. Era un cer frumos, dar cu toate astea părea uzat, ca un lucru de mîna a doua, curățat frumos și lustruit înainte de vreo lidtație. Am mai tras o dușcă în sănătatea cerului de vară care odinioară fusese nou. Nu era rău deloc whisky-ul ăsta scoțian. pînă la urmă nici cerul nu era, o dată ce te obișnuiai cu el. Un avion imens a trecut încet, de la stînga spre dreapta, ca un cărăbuș strălucitor.

Intrebarea mi-a venit brusc în minte după al doilea pahar de alcool: ce căutam eu aici ?

Ce era-n mintea mea? Oi.

M-am ridicat de pe canapea, am luat de pe biroul partenerului meu fotografia și m-am așezat la loc. Vreo douăzeci de secunde bune m-am tot holbat la ea, sugînd cuburile de gheață cu gust de whisky și străduindu-mă să înțeleg ce semnificație avea. În fotografia se vedea o turmă de oi pe o pășune. La marginea pășunii creșteau niște mesteceni. Erau uriași, specifici regiunii Hokkaido, nu pipemicii ca aceia ornamentali de prin oraș care străjuiau intrarea în cabinetele stomatologice. Patm urși la un loc nu le-ar fi putut cuprinde trunchiul cu labele. Judecînd după aspectul frunzelor, fotografia fusese făcută primă-vara. Crestele munților din fundal mai păstrau încă zăpada, la fel și văile dintre versanți. Era probabil aprilie sau mai, vremea cînd pămîntul e reavăn din cauza zăpezii topite. Cerul era albăstru (cel puțin așa-mi imaginam din fotografia alb-negru, dar putea la fel de bine să fie și roz), cu nori albi și subțiri peste crestele munților. Oricît mi-aș fi bătut capul, turma de oi nu era decît o tunnă de oi, iar norii albi, niște simpli nori. Atît și nimic mai mult.

Am aruncat fotografia pe masă, am fumat o țigară și-am căscat. Apoi am luat-o din nou și, de data asta, m-am apucat să număr oile, dar pășunea era foarte întinsă, oile erau împrăștiat care încotro, ca la iarbă verde, cum se spune, și de aceea, cu cît mă uitam mai în depărtare, cu atît le distingeam mai greu, nemaștiind dacă erau într-adevăr oi sau doar niște puncte albe. Într-un final nu mai eram sigur de nimic. Am luat un pix și am început să număr, într-o primă fază, oile de care eram sigur că sunt oi. Mi-au ieșit treizeci și două. Treizeci și două de oi. o fotografie absolut obișnuită, fără o compoziție gîndită special și fără vreo semnificație particulară.

Și totuși ceva nu era în ordine. Simțisem asta când dădusem prima oară cu ochii de fotografie, cu trei luni înainte, și o simțeam în continuare.

M-am trântit pe canapea, am ridicat fotografia în dreptul ochilor și am numărat oile încă o dată. Treizeci și trei. Treizeci și trei ?

Am închis ochii, mi-am scuturat capul, golin-du-mi mintea de orice gând. Ia-o încet, mi-am spus. Chiar dac-ar fi să se întâmple ceva, încă nu s-a întâmplat, iar dacă ceva deja s-a întâmplat, s-a întâmplat și gata.

Am încercat să mai număr oile o dată, lungit în continuare pe canapea, apoi am adormit, doborât de cele două pahare de whisky. Pentru o clipă, exact înainte de a ațipi, mi-au venit în minte urechile noii mele prietene.

795 Mașina și șoferul ei (I)

MASINA A VENIT exact la ora patru, cu o precizie de ceas cu cuc. Smuls de secretară din somnul adânc, m-am spălat pe față, dar n-am reușit să mă trezesc de-a binelea. În timp ce coboram cu liftul am căscat de trei ori, niște căscaturi cât toate zilele, bune de trimis lă tri-bunal. Atîta doar că și reclamantul și părătul eram eu însumi.

Limuzina imensă era cât un submarin parcat în fața clădirii noastre. o întreagă familie săracă și-ar fi putut găsi adăpost sub capotă. Geamurile erau de un albastru întunecat și nu lăsau să se vadă în interior, iar mașina era de un negru superb și fără nici o *zgărietură*, de la barele de protecție la capacele roților.

Lîngă mașină aștepta în poziție de drepti șofe-ru-l, un barbat între două vârste, îmbrăcat cu o cămașă albă impecabilă și cu cravată portocalie la gât. Un șofer adevărat. Cînd a văzut că mă apropii, mi-a deschis portiera fără nici un cuvînt, a așteptat să mă așez și a închis-o cu grijă. Apoi s-a așezat în față și și-a închis portiera, fără zgomot, de parcă ar fi împărțit un pachet de cărți de JOC noi-nouțe.

În comparație cu mașina mea Volkswagen Beetle veche de cincisprezece ani, cumpărată de ocazie de la un prieten, aici era atît de liniște încît mă simțeam de parcă aș fi stat pe fundul unui lac, cu dopuri în urechi.

Și interiorul mașinii era fără cusur. Nu pot spune că accesoriile pentru mașini sunt întotdeauna de bun-gust, dar chiar și așa, limuzina asta arăta foarte bine. În mijlocul banchetei largi din spate era încastrat un telefon cu taste, iar lîngă el erau aranjate o scrumieră, o brichetă și o cutie pentru țigări, toate din argint. De spatele scaunului șoferului era prinsă o măsuță pliantă, la care se putea foarte bine scrie sau mânca. Aerul condiționat era silențios și natural, mocheta de pe jos era moale.

Fără să-mi dau seama, mașina se pusese deja în mișcare, ca o cadă de baie alunecînd pe o mare de mercur. Am încercat să calculez cam ce sumă fusese cheltuită pe o asemenea mașină, dar probabil că era mai mult decît îmi puteam eu imagina.

— Doriți să ascultați niște muzică ? m-a între-bat șoferul.

— Ceva hniștit, dacă se poate.

— Desigur.

Șoferul a căutat cu mîna undeva sub scaun, a ales o casetă și a apăsă un buton de pe bord. Din niște boxe ascunse a început să se reverse o sonată pentru violoncel. o alegere fSără cusur.

— întotdeauna vă trimit să aduceți pe cîte cineva cu mașina asta? l-am întrebat eu.

— Precum spuneți, mi-a răspuns șoferul, plin de atenție. În ultima vreme numai cu asta mă ocup.

— Așa deci, am răspuns.

— Inițial mașina asta era rezervată exclusiv Șefului, a continuat șoferul după cîteva clipe de tăcere, mai puțin rigid ca înainte. Dar, deoarece starea sănătății sale s-a înrăutățit în primăvară, nu mai iese deloc. Totuși, mașma nu putea rămîne nefolosită; cred că știți, unei mașini care nu este folosită regulat îi scad performanțele.

— Înțeleg, am raspuns. Așadar, boala Șefului nu era un secret. Am scos o țigară din cutie și m-am uitat la ea.

Era o țigară de comandă, fără marcă, cu o aromă care aducea a tutun rusesc. Nu mă hotăram dacă s-o aprind sau s-o strecur în buzunar. pînă la urmă am pus-o la loc în cutie. în centrul brichetei și al cutiei pentru țigări era

gravată o emblemă. Emblema reprezenta o oaie.

o oaie?

Era inutil să încep iar să mă gîndesc, așa că am scuturat din cap și am închis ochii. Aveam senzația că lucrurile au început să-mi scape de sub control din după-amiaza în care am dat peste fotografiile urechilor.

— Cît mai avem pînă la destinație ? am între-bat eu.

— între treizeci și patruzeci de minute, în funcție de cît de aglomerat este drumul.

— Ați putea atunci să reduceți puțin aerul condiționat? Mă gîndesc să trag un pui de somn.

— Desigur.

Șoferul a reglat aerul condiționat și a apăsă un buton de pe bord. Un geam gros s-a ridicat, despărțind compartimentul șoferului de locurile din spate. în afară de muzica lui Bach nu se mai auzea nici un sunet, dar deja asta nu mă mai surprindea. Mi-am afundat obrazul în spătarul banchetei și am ațipit.

Am visat o vacă de lapte, domoală, dar pîrînd că îndurase destule la viața ei. Ne-am intersectat pe un pod, într-o după-amiază plăcută de primă-vară. Vaca ținea într-o mână un ventilator vechi și m-a întrebat dacă nu vreau să-l cumpăr, la preț redus.

— N-am bani, i-am răspuns. Chiar n-aveam.

— Bine, a zis vaca, atunci ți-l dau în schimbul unui *patent*.

Mi s-a părut o afacere bună, așa că am mers împreună la mine acasă și am scotocit peste tot, căutînd *patentul*. N-am reușit însă să-l găsesc.

— Ce ciudat, am spus, pot să bag mîna-n foc că pînă ieri era aici.

Tocmai cînd adusesem un scaun ca să pot căuta și în dulapurile de sus, șoferul m-a bătut pe umăr și m-a trezit. —Am ajuns, a spus el scurt.

Portiera s-a deschis și soarele după-amiezei târzii mi-a luminat fața. Mii de cicade zumzăiau de parcă întorceau arcul unui ceas. Mirosea a pămînt.

Am coborât din mașină, mi-am îndreptat spi-narea și am respirat adînc. Apoi m-am rugat ca visul pe care îl avusesem să n-aibă vreo semnificație simbolică.

6 Ce este Universul Rămelor ?

EXISTĂ VISE simbolice, vise care simbolizează realitatea. Sau există realități simbolice, realități care simbolizează vise. Simbolurile sunt, aș zice, primari de onoare în Universul Rămelor. În Uni-versul Rămelor nu e nimic neobișnuit în faptul că o vacă de lapte are nevoie de un *patent*. Odată și-odată vaca va face rost de cleștele respectiv. Asta n-are nimic de-a face cu mine.

Situația se schimbă însă radical dacă vaca se folosește de mine pentru a obține *patentul*. Asta mă aruncă într-un univers total diferit de al meu. Într-un asemenea univers total diferit, cel mai neplăcut este faptul că discuțiile devin intermi-nabile. Eu o întreb pe vacă: „La ce-ți trebuie *patentul* ?” Ea îmi răspunde: »Mi-e teribil de foame”. Eu o întreb: „De ce-ți trebuie un *patent* dacă ți-e foame ?” Ea îmi răspunde: „Ca să-l leg de o creangă de piersic”. Eu o întreb: „De ce tocmai o creangă de piersic?” Ea îmi răspunde:

„Păi nu de asta am dat ventilatorul ?” Discutam așa la infinit. Și, tot discutînd, eu încep s-o urăsc pe vacă, iar vaca începe să mă urască pe mine. Așa se petrec lucrurile în Universul Rămelor. Ca să poți evada dintr-un asemenea univers, trebuie să ai din nou un vis simbolic.

Locul unde m-a adus pe mine acea limuzină imensă, într-o după-amiază de septembrie, anul 1979, era cu siguranță chiar centrul Universului Rămelor. Ruga mea fusese respinsă.

Am aruncat o privire în jur și mi s-a tăiat respirația.

Mașina se opri în vârful unui deal înalt. În spate se vedea drumul cu pietriș pe care probabil că veniserăm șerpuiind pînă la poarta îndepăr-tată. De o parte și de alta a drumului stăteau ca niște creioane aliniat chiparoși și lămpi cu vapori de mercur. Era de mers vreo cincisprezece minute bune pînă la poartă. Pe fiecare trunchi de copac stăteau agățate nenumărate cicade, zumzînd de parcă anunțau sfîrșitul lumii.

În spatele chiparoșilor se întindea o peluză tunsă cu grijă, la marginea căreia, în vale, erau tufe de *azalee*, de *hortensii* și de alte feluri de flori pe care nu le cunoșteam. Un stol de grauri a țâșnit traversînd peluza.

Pe ambele coame ale dealului erau construite scări înguste din piatră. Cele din dreapta coborau spre o grădină tipic japoneză, cu un iaz și lam-pioane de piatră, cele din stînga duceau spre un mic teren de golf. La marginea terenului de golf era un pavilion de culoarea înghețatei de struguri, iar în partea opusă, o statuie clasică greacă din piatră. În spatele statuii se vedea un garaj imens, unde un alt șofer spăla cu furtunul o altă limu-zină. Nu-mi dădeam seama de marca mașinii, dar eram sigur că nu era un Volkswagen la mîna a doua.

Stînd cu brațele încrucișate, am mai cuprins o dată cu privirea întregul peisaj. Era o grădină fără cusur, dar mă cam luase durerea de cap.

— Și cutia poștală unde e ? am spus eu, mai mult ca să mă afl-n treabă. Mă întrebam cine ar bate tot drumul pînă la poartă, de două ori pe zi, ca să aducă ziarele.

— Cutia poștală se află la intrarea din spate, mi-a răspuns șoferul.

Ce stupid eram, bineînțeles că trebuia să existe o intrare și în spate.

Terminînd cu inspecția grădinii, mi-am aruncat privirea drept înainte și m-am trezit în fața unei clădiri impunătoare. Era, cum să zic, o clădire dureros de singuratică. Să spunem că avem un concept. Există desigur și excepții de la normă. Dar, o dată cu trecerea timpului, excepțiile se întind ca niște *pete*, pînă ajung să formeze un nou con-cept. Pe ună se nasc și aici excepții. Așa era și clădirea asta, ca o vietate preistorică ce băjbăise pe drumul evoluției, fără să-și cunoască destinația.

Într-o primă fază, părea o clădire în stil occi-dental din epoca Meiji¹. Holul clasic de la intrare, cu tavanul înalt, ducea spre o construcție cu două niveluri, de culoare crem. Ferestrele înalte se deschideau în lateral, după moda veche, și fuse-seră vopsite și revopsite de-a lungul timpului. Acoperișul era bineînțeles din aramă, cujgheaburi solide ca niște apeducte romane. Clădirea în sine nu era atît de lipsită de gust, deși crea senzația de vetust.

În schimb, în dreapta clădirii principale, un arhitect pus pe glume a mai adăugat o aripă, în același stil și de aceeași culoare. Intenția nu fusese rea, dar cele două construcții nu se potriveau deloc, ca și cum cineva ar fi aranjat pe aceeași farfurie de argint șerbet și broccoli. cîteva zeci de ani au trecut în pace, pînă cînd pe o latură a fost adăugat un fel de turn de piatră, apoi, în vârful tumului, a fost agățat un paratrăsnet deco-rativ. Asta a fost o mare greșeală. Mai bine lăsau clădirea să fie distrusă de trăsnet.

Un culoar de trecere cu un acoperiș solemn lega turnul de o altă clădire, tot nepotrivită, dar care avea măcar o oarecare coerență în construcție.

1. Epoca Meiji, 1868-1912.

Contradicție la nivel ideatic, s-o numim așa. Inspira milă, ca măgarul care are în fața lui două grămezi egale de *fân*, dar moare de foame pentru că nu se poate hotărî din care să mănânce.

În stînga clădirii principale se întindea o casă tradițională japoneză cu un singur nivel, con-trastînd cu restul. Era înconjurată de un gard viu și de pini bine îngrijite și avea coridoare drepte ca niște piste de popice.

Orice s-ar zice, toate clădirile acestea adunate pe vârful unui deal nu constituiau o priveliște de toate zilele.

Dacă cumva fuseseră construite după un plan alcătuit cu trudă, menit să risipească mahmureala sau să alunge

somnul, atunci cu siguranță că scopul fusese atins. Bineînțeles că nu era cazul. Toată priveliștea în sine reprezenta creația multor generații de genii de mână a doua care se străduiseră să toace sume uriașe de bani. Probabil căzusem în contemplare o bună bucată de vreme, pentru că lângă mine șoferul începuse să se uite la ceas. Părea foarte obișnuit cu reacția respectivă. Pesemne că toți oaspeții pe care îi aducea cu limuzina rămăneau perplecși, ca și mine, în fața priveliștii.

— Puteți să vă uitați pe îndelete, mi-a spus șoferul. Mai avem opt minute.

— E foarte mare, am spus, nevenindu-mi alt-ceva în minte.

— Are 3 250 de *tsubo*¹, mi-a răspuns.

— Nu m-ar mira dac-ați avea și un vulcan activ pe-aici pe undeva, am spus eu, încercînd să fac o glumă. Fără efect. Aici nimeni nu glumea.

Așa au trecut cele opt minute.

1. *Tsubo*, unitate de măsură a suprafeței, egală cu 3,3 m².

Am fost condus într-o cameră în stil european de vreo opt *tatam.i*¹, aflată chiar în dreapta intrării. 'Bavanul, deosebit de înalt, era bogat ornamentat pe margini. În cameră erau o sofa veche impozantă și o măsuță, iar pe perete era atârnată o natură statică, incamarc a realismului: niște mere, o vază și un cuțit. Probabil ideea era că merele, o dată despicate cu vaza, urmau să fie curățate cu cuțitul. Cotoarele rămase puteau fi apoi aruncate în vază. La ferestre erau perdele de dantelă și draperii groase, strânse către margini cu panglici asortate. Printre perdele se zărea un petic de grădină, destul de frumos. Podeaua din lemn de stejar era foarte bine lustruită. O car-petă în culori șterse, dar încă neuzată, o aco-perea pe jumătate.

Nu arăta rău camera. Nu arăta rău deloc.

O femeie în vârstă îmbrăcată în kimono a intrat, a pus pe măsuță un pahar cu suc de struguri și a ieșit fără să scoată o vorbă. În urma ei ușa s-a închis cu un clic, apoi s-a lăsat tăcerea.

Pe măsuță erau o brichetă, o scrumieră și o cutie de țigări, toate din argint, identice cu cele pe care le văzusem în limuzină. Pe fiecare dintre ele era gravată emblema reprezentînd o oaie. Mi-am scos o țigară din buzunar, am aprins-o cu bricheta de argint și am suflat fumul către tavanul înalt. Apoi am băut niște suc.

Peste zece minute ușa s-a deschis din nou. De data asta și-a făcut apariția un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum negru. Nici nu m-a salutat, nici nu s-a scuzat de întârziere. N-am spus nici

1. *Tatfimi*, rogojină tradițională japoneză de aproximativ 1,80 x 0,90 m.

eu nimic. S-a așezat fără o vorbă în fața mea, a înclinat vag din cap și m-a cîntărit din priviri. Partenerul meu avea dreptate, pe față nu i se citea nici o trăire.

Timpul continua să se scurgă.

Capitolul 5

Scrisorile de la Șobolan

și continuarea poveștii

Prima scrisoare de la Șobolan (Data poștei: 21 decembrie 1977)

CE MAI FACI?

Nu ne-am mai văzut de-o veșnicie. Oare câți ani aă fie?

În ce an eram?

Am ajuns încet-încet să nu mai percep trecerea timpului. E ca și cum o paaăre neagră și plată fălfăie din aripi deasupra capului meu și nu mai pot număra nici pînă la trei. Iartă-mă, dar am să te rog pe tine să numeri.

Am plecat din oraș fără să spun nimănui niic și s-ar putea ca din acest motiv să-ți fi creat și ție neplăceri. Sau poate că te-am supărat plecînd așa, fără o vorbă. De multe ori am vrut să-ți explic situația, dar n-am putut. Ți-am scris multe scri-sori și apoi le-am distrus. Într-un fel e firesc, cum să pot explica altcuiva ceva ce n-am reușit să-mi explic nici mie însumi? Cel puțin așa mi se pare.

Dintotdeauna am fost stîngaci cînd vine vorba de scris scrisori. Fie nu ordonez ideile cum trebuie, fie folosesc cuvinte nepotrivite. În plus, pe măsură ce scriu, devin și mai confuz. Iar pentru că îmi lipsește simțul umorului, mă simt treptat tot mai dezgustat de mine însumi.

În general, oamenii care știu cum să scrie scrisori n-au nevoie să o facă, pentru că le este de ajuns viața în contextul lor propriu. Cel puțin asta e părerea mea. Poate că, de fapt, nu-ți poți trăi viața într-un context.

E foarte frig acum și mi-au înțepenit mâinile. De parcă n-ar fi mâinile mele. Și creierul la fel, parcă n-ar fi al meu. A început să și ningă. Îmi pare că ninge cu fragmente mici din creierul alt-cuiva. O ninsoare care se depune ca materia unui creier străin. (Ce prostii scriu!)

Lăsînd frigul la o parte, eu o duc bine. Ție cum îți merge? Te rog să nu te simți jignit că nu-ți dau adresa mea.

Aș vrea să înțelegi că n-am nimic de ascuns, dar simt că, dacă ți-aș dezvălui adresa mea, ceva s-ar schimba ireparabil în mine. Nu prea știu cum să-ți explic, însă tu înțelegi întotdeauna ce nu reușesc eu să exprim cum trebuie. Din păcate, cu cît înțelegi tu mai bine, cu atît îmi găsesc eu cuvintele mai greu. Probabil că e un defect din naștere.

Sigur, toată lumea are defecte.

Însă cel mai mare defect al meu este acela că defectele mele se agravează cu fiecare an care trece. E ca și cum aș crește o găină în interiorul trupului meu: găina face un ou, oul devine găină și face mai departe ouă. Cum poate cineva să trăiască purtând în sine asemenea defecte? Uite că poate, pur și simplu. Tocmai aici e problema.

În orice caz, n-am să-ți spun adresa mea. Așa e cel mai bine, pentru amândoi.

Poate c-ar fi trebuit să ne naștem în Rusia secolului al XIX-lea. Eu aș fi fost ducele X, tu ai fi fost contele Y, am fi vânat împreună, ne-am fi duelat, am fi fost rivali în dragoste, am fi dez-bătut probleme de ordin metafizic, am fi băut bere privind apusul de pe malul Mării Negre. Apoi, la bătrînețe, ne-am fi implicat într-o revo-luție sau alta și-am fi fost exilați în Siberia pînă la sfîrșitul zilelor noastre. Nu ți se pare extraordinar? Eu, dacă m-aș fi născut în secolul al XIX-lea, cu siguranță c-aș fi scris niște romane mult mai bune. N-aș fi fost chiar Dostoievski, dar nici un romancier de duzină. Mă întreb ce-ai fi fost tu. Ai fi fost contele Y și atît; una peste alta, în secolul al XIX-lea nu-i atît de rău să fii doar conte și-atît.

Bine, mă opresc. Hai să ne întoarcem în secolul XX.

Vreau să-ți povestesc despre orașe. Altele, nu cel în care ne-am născut.

Există tot felul de orașe pe lumea asta. Fiecare are trăsăturile lui specifice, de neînțeles și asta mă fascinează.

Din acest motiv mi-am și petrecut ultimii ani străbătîndu-le.

În orice gară m-aș opri, în apropierea ei există negreșit un sens giratoriu cu o hartă a orașului și o stradă cu magazine. Peste tot e la fel. pînă și căinii arată la fel. Fac mai întai un tur al orașului, apoi intru într-o agenție imobiliară și-mi caut o cameră ieftină de închiriat. Pentru că sînt străin și pentru că orașele mici sînt exclusiviste, nu reușesc să inspir încredere chiar de la început, dar, cum știi și tu, dacă-mi pun mintea pot să fiu o persoană plăcută. Într-un sfert de oră ajung să mă înțeleg bine cu oricine. pînă la urmă găsesc o cameră și aflu tot felul de lucruri despre orașul respectiv.

Urmează căutarea unei slujbe. Aici încep prin a lega relații cu diverse persoane. Probabil că cineva ca tine ar fi dezgustat (până și eu, în felul meu, sînt dezgustat) știind că oricum nu va sta acolo mai mult de patru luni. Dar nu-i deloc greu să-ți faci cunoștințe. Mai întai trebuie să găsești cafeneaua sau barul în care se adună tot tineretul orașului (fiecare oraș are un asemenea loc, e ca un *ombilic*), începi să îl frecventezi, intri în vorbă cu lumea și afli despre ofertele de lucru. Bine-înțeles, trebuie să-ți somești un nume și o poveste adecvată. Nici nu-ți trece prin minte cîte nume și cîte povești am avut eu. cîteodată nici nu mai știu care e cea adevărată.

Cît despre slujbe, am avut o mulțime. În gene-ral au fost ocupații plictisitoare, dar, chiar și așa, am muncit cu plăcere. De cele mai multe ori am lucrat pe la benzinării. Sau ca barman. Am lucrat și într-o librărie, și la un post de radio. Am fost și constructor, și vânzător ambulant de cosme-tice. Aici chiar am avut succes, în-am culcat cu nenumărate femei. Nu e deloc rău să faci dra-goste de fiecare dată sub o altă identitate.

Și tot așa.

Am ajuns acum la douăzeci și nouă de ani, peste nouă luni am să împlinesc treizeci.

Încă nu-mi dau seama dacă un asemenea stil de viață chiar mi se potrivește. Nu știu dacă nestatocimia e o trăsătură universală. Am citit undeva că, pentru o viață de aventurier, trebuie să ai un temperament fie religios, fie artistic, fie spiritual. Altfel nu poți pribegi la nesfîrșit. Și totuși, nu cred că mă încadrez în nici una dintre cele trei categorii. (Mă rog, dacă e să aleg neapă-rat... ba nu, lasă.)

Astfel s-ar putea să deschid ușa greșită și să nu mai găsesc drumul înapoi. În orice caz, odată deschisă ușa, nu-mi mai rămîne decît să profit cît mai mult. Nu pot cumpăra numai pe datorie toată viața.

Asta e situația.

Cum îți spuneam și la început (sau poate nu ți-am spus?), în general evit să mă gîndesc la tine. Tu îmi amintești de vremurile cînd eram și eu un om relativ obișnuit.

P. S. Îți trimit și un roman pe care l-am scris între timp. Acum nu mai înseamnă nimic pentru mine, așa că poți să faci ce vrei cu el.

Am să expediez scrisoarea expres, ca s-o primești pe 24 decembrie. Sper să ajungă la timp. În orice caz, La mulți ani! Și Crăciun fericit!

* * *

Am găsit scrisoarea de la Șobolan îndesată în cutia poștală pe 29 decembrie. După ștampile se vedea că fusese redirecționată, pentru că nu avu-sesem cum să-l anunț că mă mutasem și mi-o trimisese la vechea adresă.

După ce am citit de trei ori cele patru pagini verde-pal scrise mărunt, am luat plicul și am cercetat ștampila pe jumătate ștearsă. Numele orașului nu-mi spunea absolut nimic. Am luat din raft un atlas și l-am căutat.

Rîndurile Șobo-lanului veniseră dintr-un loc aflat în extremitatea nordică a insulei Honshu, în prefectura Aomori. Din *Mersul trenurilor* reieșea că e un orașel mic, la vreo oră de mers de Aomori. Opreau acolo cinci garnituri pe zi, două dimineata, una la prînz și două seara. Fusesem și eu de cîteva ori în Aomori pe timp de iarnă. E cumplit de frig, îngheață pînă și semafoarele.

I-am arătat scrisoarea și soției mele. „Bietul de el” a fost singura ei remarcă, Probabil că, de fapt, ar fi vrut să spună „bietii de voi”. Bineînțeles, acum nu mai are nici o importanță.

Cît despre manuscrisul de două sute de pagini, l-am trîntit într-un sertar, fără să-i citesc măcar titlul. Nu știu de ce, dar nu mi-a venit să-l citesc. Mi-era de-ajuns scrisoarea.

Pe urmă m-am așezat la gura sobei și am fumat trei țigări, una după alta.

* * *

Am primit a doua scrisoare de la Șobolan în mai, anul următor.

A doua scrisoare de la Sobolan (Data poștei: [indescifrabil] mai 1978)

AM IMPRESIA că m-am lungit la povești în serisoarea mea anterioară. Cu toate acestea, nu-mi mai amintesc ce-am scris.

Acum îți scriu din alt loc, unul total diferit de cele pe care le-am văzut pînă acum și extraordi-nar de liniștit, poate prea liniștit pentru gustul meu.

Intr-un anumit sens, mă aflu la un capăt de drum. Simt că aici mi-a fost scris să ajung, și în același timp simt că am ajuns aici înotînd împo-triva curentului. De fapt, nu pot să judec.

Ce îngrozitor scriu! Sunt atît de vag încît nu cred că reușești să pricepi ceva. Sau poate consi-deri că dau un sens prea profund destinului meu. Dacă e așa, numai eu sunt de vină.

Ceea ce aș vrea să înțelegi este faptul că, pe măsură ce încerc să-ți explic situația în care mă aflu, scriu tot mai dezlănat. Și totuși, sunt bine. Mai bine ca niciodată.

Să-ți povestesc mai concret.

Cum spuneam, aici e îngrozitor de liniște. Neavînd nimic altceva de facut îmi petrec zilele citind (am la dispoziție cărți cît să-mi ajungă zece ani) sau ascultînd muzică la radio (am și foarte multe discuri). Nici nu mai știu de cînd n-am mai ascultat atît de multă muzică. Am fost surprins să aflu că Rolling Stones și Beach Boys încă mai există. Timpul curge continuu, orice am face. Noi îl tăiem în bucățele mici, pe măsura noastră, și ne hrănim cu o iluzie, dar el e cu siguranță continuu.

Aici nu există nimic pe măsura mea. Aici nu există nimeni care să laude sau să denigreze pe altcineva, luîndu-se pe sine ca etalon. Timpul curge netulburat, ca o apă limpede. cîteodată mă simt eliberat pînă-n străfunduri. Cum să-ți spun, dacă se întâmplă să zăresc o mașină, îmi trebuie cîteva secunde pînă să realizez că-i mașină. Sigur, o conștientizez la un nivel primar, dar n-o integrez perfect în realitate. Asta mi se întâmplă tot mai des, poate din cauză c-am trăit singur foarte multă vreme.

Cel mai apropiat oraș se află la o oră și jumă-tate de mers cu mașina. De fapt, e mult spus oraș, e o rămășiță din ce-a fost odată un orașel mic de tot. Nici nu cred că-ți poți imagina. Dar, mă rog, e un loc de unde îți poți cumpăra haine, mâncare și benzină. În plus, mai poți întalni și fețe umane, dacă într-adevăr simți nevoia.

Cît e iarna de lungă, drumurile sunt înghe-țate și mașinile nu circulă aproape deloc. Pe marginile drumurilor terenul e mlăștinos și, cînd îngheață, seamănă cu șerbetul, iar dacă mai și ninge, drumurile dispar complet. E un peisaj ca de sffrșit de lume.

Am ajuns aici la începutul lui martie. N-aș fi putut răzbi dacă nu aveam o mașină de teren echipată cu lanțuri. Parcă eram exilat în Siberia. Acum suntem în mai și zăpada s-a topit complet. În aprilie au început să se audă avalanșele prin munți. Tu știi cum se aud? După ce trec, se lasă întotdeauna o liniște perfectă, totală, de nu mai știi unde te afli. E foarte liniște.

Claustrat aici în munți, de trei luni n-am mai facut dragoste. Asta nu mă deranjează atît de tare, dar dac-o țin tot așa am să ajung să-mi pierd interesul pentru oameni și nu-mi doresc una ca asta. Din acest motiv abia aștept să se mai încălzească, să-mi dezmoțesc și eu picioarele și să-mi găsesc pe undeva o femeie. Nu vreau să mă laud, dar pentru mine nu e deloc complicat să-mi găsesc pe cineva. Dacă vreau neapărat - și se pare că trăiesc în lumea lui „dacă vreau neapă-rat” - sunt capabil să devin atrăgător. De fapt, s-ar putea spune că problema mea e că nu m-am obișnuit cu această calitate. La un moment dat ajung să nu mai știu unde mă opresc eu însumi și unde începe sex-appeal-ul. Ca să folosesc o meta-foră, nu știu unde încetează să existe Laurence Olivier și unde ia naștere Othello. De aceea mă opresc la jumătatea drumului și pierd tot ce căști-gasem, încurcînd totodată multă lume. întreaga mea viață n-a fost decît un interminabil șir de repetiții.

Din fericire (cu adevărat din fericire), acum nu mai am nimic de pierdut. E un sentiment extraordinar. M-aș putea pierde cel mult pe mine însumi. Hm, nu-i o idee rea, să scap de mine însumi. Văd că am devenit patetic.

Nu ideea în sine e patetică, ci stilul în care o exprim. N-am ce-i face.

Despre ce vorbeam?

A, da, vorbeam despre femei.

Fiecare femeie e asemenea unui sertar, un sertar umplut cu o grămadă de mărunțișuri fără sens. Lucrul în sine mă fascinează și mă măn-dresc cu faptul că reușesc să le scot la lumină, unul cîte unul, și să le dau un sens.

Cred că aici e tot farmecul, dar, într-un final, asta nu duce la nimic, și nu-mi rămâne decît să încetez să mai fiu eu însumi.

De aceea, în momentul de față mă gîndesc numai la sex. Dacă-mi concentrez atenția numai

la sex, nu mai e nevoie să mă întreb dacă sunt sau nu jalnic.

E ca băutul unei beri pe malul Mării Negre. Am recitat ce-am scris pînă aici. Am fost incoe-rent pe ici, pe colo, dar sincer. M-a ajutat plictiseala.

Dacă stau să mă gîndesc, n-am scris scri-soarea asta pentru tine. Am scris-o mai mult ca s-o pun la poștă. Să nu mă critici. Am de mers cu mașina mai bine de o oră pînă la cutia poștală. De aici începe scrisoarea pentru tine.

Aș vrea să te rog două lucruri. Nu sunt urgente, le poți rezolva cînd o să ai timp și chef. Să știi că m-ai ajuta foarte mult. Acum trei limi n-aș fi fost în stare să te rog nimic, dar acum pot. E și asta ceva.

Prima e o rugăminte sentimentală, are legă-tură cu trecutul. Acum cinci ani, cînd am plecat în grabă, eram confuz și am uitat să-mi iau rămas-bun de la un număr de persoane. Mai exact, de la tine, de la J și de la o fată pe care n-o cunoști. De la tine mi-aș putea lua la revedere cum trebuie dacă ne-am mai întalni, dar nu cred că mai am ocazia s-o fac și cu ceilalți doi. Așa că te rog pe tine, cînd te mai duci acasă, să le spui la revedere din

partea mea, îmi dau seama că abuzez. Știu că ar trebui să le scriu eu personal, dar, sincer vorbind, vreau să te duci acolo și să te întâlnești direct cu ei. Tu ești capabil să le transmiți senti-mentele mele mai bine decât aș face-o eu în scris. Ți-am notat separat numărul de telefon și adresa fetei. Dacă afli că s-a mutat sau s-a măritat, n-o mai căuta, dar dacă locuiește tot acolo, te rog s-o cauți și s-o saluți din partea mea.

Te rog să-l saluți și pe J. Să bei o bere în sănătatea mea.

A doua rugămintă e mai specială. Ți-am trimis în același plic o fotografie. o fotografie cu niște oi. Aș vrea s-o pui undeva, oriunde, dar s-o vadă lumea. Știu că și rugămintea asta e foarte egoistă, dar n-am pe cine altcineva să rog. Dacă mă ajuți, îți promit că-ți închin ție și ultima fărâmă de sex-appeal pe care-o mai am. Fotografia asta e foarte importantă pentru mine, dar, din păcate, nu-ți pot explica de ce. Poate altă dată.

Îți trimit și un cec, te rog să-l folosești ca să acoperi cheltuielile pe care ai să le faci pentru mine. Să nu-ți faci probleme din cauza banilor, aici oricum n-am pe ce să-i cheltuiesc și măcar atîta lucru pot face și eu pentru tine. Adu-ți aminte să bei o bere și în sănătatea mea.

Peste ștampila poștei fuseseră lipite diverse etichete de redirectionare și nu se mai distingea de unde fusese expediată scrisoarea. în plic am găsit un cec de o sută de mii de yeni, un bilețel cu numele și adresa fetei și o fotografie alb-negru cu niște oi.

Eram în drum spre serviciu, așa că am luat cu mine plicul și am citit scrisoarea abia la mine în birou. Era același tip de hârtie verde-pal ca și scrisoarea anterioară. Cecul fusese emis de o bancă din Sapporo. Asta însemna că Șobolanul era în Hokkaido.

Partea cu avalanșele nu m-a impresionat prea tare, dar, una peste alta, mi s-a părut o scrisoare sinceră, așa cum spusese și Șobolanul. în plus, nimeni n-ar trimite în glumă un cec de o sută de mii de yeni. Am deschis sertarul biroului și le-am îndesat pe toate acolo, inclusiv plicul.

Primăvara aceea nu-mi lăsase nici o amintire plăcută, poate și pentru faptul că începuse să mi se destrame căsnicia. Ea nu se mai întorsese acasă de patru zile, laptele se stricase în frigider și mirosea, motanul era în permanență lihnit. Periuța ei de dinți se uscăse ca o fosilă, lînga chiuvetă. Soarele de primăvară reușea totuși să-și strecoare razele în atmosfera asta. Măcar el strălucește pentru toată lumea. Era exact cum spunea ea: un sfirșit de drum amănat la nesfirșit.

3Cîntecul s-a sfirșit

ERA IUNIE cînd am ajuns în orașul meu natal.

Am inventat un motiv plauzibil să-mi iau trei zile libere și, într-o dimineață de marți, m-am urcat singur în trenul expres. Aveam o cămașă albă cu mânecă scurtă, niște pantaloni de bumbac verzi uzați în genunchi, teniși albi, și nici un bagaj. Uitasem chiar și să mă bărbieresc în dimi-neața aceea. Tenișii pe care îr purtam doar din an în Paște aveau tălpile tocite și incredibil de *scăl-ciate*. Nici nu-mi dădusem seama cît de strămb călcam.

E un sentiment extraordinar să te urci în tren, cu o destinație îndepărtată și fără bagaje. Mă simteam de parcă mă transformasem brusc într-un bombardier m picaj prins în vârtejul unei dis-torsiuni spațio-temporale. Acolo nu există nimic:

nici programări la dentist, nici probleme care zac în fundul unui sertar așteptîndu-și rezolvarea, nici implicări fără ieșire în diverse relații umane, nici favoruri care presupun încredere m oameni. Le lăsasem în urmă pentru o perioadă. Tot ce luasem cu mine era o pereche de teniși vechi și *scalciți*, atît. Erau lipiți de picioarele mele ca niște amintiri dintr-un alt spațiu și timp, dar asta nu mă deranja. cîteva cutii de bere și niște sandvișuri cu șuncă, fie și nu foarte proaspete, ar fi fost de-ajuns să-mi abată gîndurile de la ei.

Mă întorceam în orașul natal după o absență de patru ani. Pe atunci venisem să fac rost de diverse documente în vederea căsătoriei. Ce călătorie anostă! Simple formalități, mă gîndeam eu, dar, din păcate, nimeni alteineva nu mai gîndea ca mine. o simplă diferență de opinii, ca un lucru pe care cineva îl consideră terminat, dar care pentru ceilalți încă mai continuă. Asta poate genera multe probleme de-a lungul drumului.

De atunci pentru mine nu mai există „orașul natal”, locul unde să vreau să mă întorc. Mă simt mai ușurat așa. Nimeni nu-și mai dorește să mă întâlnească, nimeni nu-mi mai cere nimic.

Am băut două beri și am ațipit vreo jmnătate de oră. Cînd m-am trezit, sentimentul de ușurare și de libertate dispăruse cu desăvârșire. Pe măsură ce trenul înainta, cerul devenea tot mai întunecat. Peisajul, în schimb, rămăsese la fel de plictisitor și, oricît am fi accelerat, nu puteam evada. Dim-potrivă, cu cît încercam să fugim mai repede, cu atît ne afundam mai tare în plictiseală. Așa e cu plictiseala.

Lîngă mine stătea un tînr de vreo treizeci de ani, după aparență, om de afaceri, cufundat în lectura unui ziar. De la început nu schițase aproape nici un gest. Purta un costum de vară albas-tru-închis, pantofi negri și o cămașă albă, abia adusă de la curățătorie. Eu stăteam cu ochii în tavan și pufăiam dintr-o țigară. Ca să-mi omor timpul, încercam să-mi amintesc toate titlurile cîntecelor lansate de Beatles. M-am oprit la șapte-zeci și trei. Cred că nici Paul McCartney nu le mai ține minte pe toate.

M-am uitat puțin pe fereastră, apoi mi-am fixat iar ochii în tavan.

Aveam douăzeci și nouă de ani, peste șase luni urma să împlinesc treizeci. Cît de goi au fost ultimii zece ani! Nu obținusem nici un lucru de valoare, nu făcusem nimic semnificativ. Nu mă alesesem decît cu plictiseala.

Am uitat deja cum a fost la început, dar a fost ceva cu siguranță, ceva care-m-a mișcat și, prin mine, a mișcat și alte inimi. în orice caz, totul s-a pierdut. Poate că așa trebuia să fie. Nu mai pot face nimic.

Măcar am rămas în viață. Deși un indian bun e un indian mort, mie mi-a fost dat să trăiesc.

Ca să scriu povestea pe un zid de piatră?
Oare!?

* * *

—De ce stai la hotel? m-a întrebat J mirat, când i-am notat numărul de telefon pe spatele unei cutii de chibrituri. Doar ai casa ta, poți să stai acolo.

—Nu mai e casa mea, i-am răspuns eu.

J nu m-a mai întrebat nimic.

Aveam în față trei farfurii cu alune, am băut o jmnătate de bere, apoi am scos scrisorile de la Șobolan și i le-am întins lui J. S-a șters pe mâini, le-a citit o dată în viteză, și încă o dată pe îndelete.

— Interesant, a spus. Deci mai trăiește.

—Trăiește, am răspuns, sorbind din bere. Ascultă, aș vrea să mă bărbieresc, n-ai cumva un aparat și niște spumă de ras?

— Am, a spus, scoțind de sub tejghea o trusă de voiaj. Poți să folosești toaleta, dar să știi că nu e apă caldă.

— Merge și cu apă rece. Numai să nu fie vreo fată beată dormind pe jos. Mi-ar fi mai greu să mă bărbieresc așa. Barul lui J se schimbuse complet. Inițial fusese o crășmă mică și plină de igrasie, aflată în subsolul unei clădiri vechi, la marginea șoselei. În nopțile de vară, când mergea aerul condiționat, aproape că se lăsa ceața înăuntru. Dacă stăteam și beam mai multă vreme, mi se uda pînă și cămașa.

Numele adevărat al lui J era un nume chinezesc încălțit. Fusese botezat J după răz&i, pe cînd lucra la o bază militară americană. De atunci nu-și mai amintea nimeni numele real.

Din cîte îmi povestise el pe vremuri, în 1954 a plecat de la baza americană și și-a deschis în apropiere un bîruleț. Primul bar al lui J. Afa-cerea i-a mers bine. Majoritatea clienților erau elevi la Școala de Aviație, iar atmosfera nu era nici ea de lepădat. După ce și-a pus afacerea pe picioare s-a însurat, dar a rămas văduv după cinci ani. Nu mi-a povestit niciodată din ce cauză i-a murit soția.

În 1963, cînd situația din Vietnam s-a agravat, J și-a vîndut barul și a plecat departe, ajungînd în orașul meu. Aici a deschis al doilea bar.

Are o pisică, fumează un pachet de țigări pe zi și nu pune gura pe băutură. Asta e tot ce știu eu despre J.

Până să mă împrietenesc cu Șobolanul, obiș-nuiam să merg la barul lui de unul singur. Îmi beam berea în liniște, fumam, băgam mărunțiș în tonomat și ascultam muzică. Pe vremea aceea barul era aproape întotdeauna gol, așa că mă așezam la tejghea și stăteam la taclale cu J. Nu-mi mai amintesc despre ce. Oare ce puteau discuta un licean timid și un chinez văduv?

La optsprezece ani am plecat din oraș și Șobolanul mi-a luat locul la tejghea. În 1973, cînd a plecat și Șobolanul, n-a mai fost nimeni să-l înlo-cuiască. Șase luni mai târziu, J a trebuit să se mute din nou, din cauza unor lucrări de lărgire a drumului. Așa s-a terminat și povestea celui de-al doilea bar.

Cel de-al treilea bar era situat într-o clădire de la marginea răului, la vreo jumătate de kilometru distanță de vechiul loc. Nu era cu mult mai mare decît înainte, dar era la etajul al treilea al unei construcții noi cu patru etaje și avea chiar și lift. Mi s-a părut foarte ciudat să iau liftul ca să ajung la bar. La fel și faptul că puteam admira panorama de pe scaunul de la tejghea.

Noul bar avea ferestre mari la vest și la sud, de unde se vedeau munții și zona unde odinioară fusese marea.

Acum pe locul respectiv răsăreau din pămînt zgărie-nori, ca niște pietre de mor-mînt. Am mai studiat peisajul o vreme și mi-am reluat locul la bar.

—Acolo era marea, pe vreniuri, am spus eu.

—Așa e, mi-a răspuns.

— Îmi plăcea să vin să înot aici.

— Îhî, a spus J, aprinzîndu-și țigara cu o bri-chetă grea. Știi ce simți, dar multora li se pare o mare realizare să sfarămi un munte, să clădești acolo case, apoi să aduci pămîntul pînă la mare și să clădești și aici.

Mi-am băut berea în tăcere. Din boxele sus-pendate de tavan se auzea ultimul hit al lui Boz Scaggs. Tonomatul dispăruse între timp. Majorita-tea clienților erau cupluri de studenți, îmbrăcați îngrijit și sorbind cuviincios cocteiluri îndoite cu apă. Nu erau nici fete gata-gata să se prăbu-șească, nici certuri la beție. Puteai să pariezi că toți, odată ajunși acasă, se îmbracă în pijama, se spală pe dinți și merg cumiști la culcare. Dar asta nu era un lucru rău. E frumos să vezi oameni îngrijiiți. Nici în baruri și nici în lumea largă lucrurile nu sunt bătute în cuie. Între timp J mă urmărea cu privirea.

— Ce, ți se pare că barul s-a schimbat atît de mult încît nu-ți mai găsești locul?

— Nu, am răspuns. S-a schimbat doar tipul de haos. Aceași Mărie cu altă pălărie.

—Totul e ca înainte, nu? a răs J.—Vremurile, însă, s-au schimbat. Cînd se schimbă vremurile, o dată cu ele se schimbă și multe alte lucruri. Dar pînă la urmă nu e rău. Toți ne schimbăm, nu ne putem plînge.

Si-a tăcut.

Eu am început altă bere, iar J și-a aprins altă țigară.

—Ție cum îți merge? m-a întrebat el.

— Destul de bine, am răspuns eu simplu.

— Și soția ta ?

— Nu știu ce face. Așa se întămplă între soți, lucrurile merg uneori bine, alteori prost.

— Așa o fi, a spus J, scărpinându-și nasul cu degetul mic. Am uitat cum e să fii însurat. Atrecut atât de multă vreme.

— Pisica ce-ți roai face ?

— A murit acum patru ani, imediat după nunta ta. A avut ceva la intestine... Dar a dus-o bine. Atrăit doisprezece ani, mai mult decât am trăit eu împreună cu nevasta mea. Doisprezece ani înseamnă ceva, nu?

— Așa e.

— Am îngropat-o sus în munte, e acolo un cimitir pentru animale, deasupra zgărie-norilor. Aici, oriunde te-ai duce, vezi numai zgărie-nori. Deși nu cred că pisicilor le pasă.

— Te simți singur?

— Foarte singur. Nici dacă-mi murea un prieten nu m-aș fi simțit așa. Nu ți se pare ciudat?

Am clătinat din cap.

Cît a pregătit J un cocteil complicat și o salată Caesar pentru unul dintre clienți, m-am amuzat cu un puzzle scandinav. Din bucăți puse într-o cutie de sticlă trebuia formată o anumită ima-gine, trei fluturi zburînd deasupra unui câmp de trifoi. După vreo zece minute m-am lăsat păgubaș.

— N-ai copii ? m-a întrebat J, întors la tejghea. Ai ajuns la vârsta potrivită.

— Nu vreau copii.

— Serios ?

— Dacă ar semăna cu mine, n-aș ști ce să mă fac.

Ea a hohotit și mi-a mai turnat niște bere.

— Te gîndești prea mult la viitor.

— Nu, nu-i asta, dar nu-mi dau seama dacă e corect să aduc pe lume o nouă viață. Copiii cresc, vremurile se schimbă. Ce-o să fie mai departe? Mai mulți munți sfărâmați, mai multe mări aco-perite cu pămînt. Mașini mai rapide, mai multe pisici călcate de mașini. La asta se rezumă, nu ?

— Ce descrii tu aici e aspectul negativ al lucru-rilor, dar se mai întămplă și lucruri bune. Doar există pe lumea asta și oameni buni.

— Dacă-mi dai cîte trei exemple din fiecare, m-ai convins.

J s-a gîndit cîteva clipe, apoi a răs.

— Bine, dar pînă la urmă copiii tăi au să judece lucrurile, nu tu. Generația ta...

— Ș-a stins deja?

— Intr-un anumit sens, a spus J.

— Cîntecul s-a sfîrșit, dar acordurile încă mai vibrează în aer.

— Te pricepi să potrivești cuvintele.

— Ei, vreau să mă dau mare, i-am răspuns.

* * *

Pe la ora nouă, cînd barul a început să se aglomereze, i-am urat lui J noapte bună și am plecat. Obrajii mei încă se resimțeau după bîr-bieritul cu apă rece, poate și pentru că folosisem niște vodcă cu lămăie în loc de after shave. J susținea că e la fel de bună, dar, din cauza lui, acum duhneam a alcool.

Seara era neașteptat de caldă și cerul era în continuare acoperit cu nori grei. Dinspre sud sufla o briză umedă, ca întotdeauna. Mireasma mării se amesteca cu un miros prevestitor de ploaie. Atmosfera părea melancolică, lipsită de vlagă. Din vegetația de pe malurile râului se auzea zum-zăitul insectelor. Părea că ploaia va începe dintr-o clipă-n alta, și chiar a început, fină, aproape imperceptibilă, dar pătrunzîndu-mă pînă la piele.

În lumina albă a lămpilor cu vaporii de mercur se zărea curgînd râul, un rău adînc doar pînă la glezne. Apa era la fel de limpede ca odinioară. Venea direct din munte și n-o polua nimic pe parcurs. Fundul râului era acoperit cu pietricele cărate de apă din vîrfurile muntelui și cu nisip fin. Din loc în loc erau mici cascade, iar sub fiecare erau lacuri mici, adînci, în care înotau pești.

În perioadele de secetă, râul era înghițit cu totul de nisipuri, lăsînd în urmă doar o dără albă și uscată. Pe vremuri obișnuiam s-o iau în sus pe poteca secată, încercînd să găsesc locul unde dis-părea râul - un ultim firicel de apă care se făcea nevăzut într-o clipită, înghițit în adîncurile pămîntului.

Drumul de-a lungul malului era preferatul meu. Mergeam în același ritm cu curgerea apei și, în timp ce mergeam, simțeam râul respirînd. Trăia. Mai mult decât atît, el ne constrnise orașul. Tru-dise mii de ani să sfredelească muntele, să poarte la vale pămîntul, să îngroape marea, să hră-nească copacii. Orașul îi aparținea râului de la începuturi și așa va fi în veci. Acum, fiind sezonul ploios, râul nu era sec, ci se întindea pînă la mare. Se simțea mireasma proaspătă a frunzelor din copacii plantați de-a lungul râului, iar ver-dele lor crud părea că se împrăștie în aer. Pe iarbă se odihneau cupluri ținîndu-se de mână, bătrîni își plimbau cîinii, liceenii fumau cîte o țigară. Era o seară obișnuită de început de vară.

M-am oprit pe drum la un magazin de băuturi, am cumpărat două beri și m-am dus cu ele pe plajă. Râul se vărsa în mare printr-un golful, sau mai bine zis printr-un canal pe jumătate îngropat. O fâșie lungă de cincizeci de metri -atît mai rămăsese din plaja de altădată. Nisipul era însă același. Valurile mici purtau spre mal bucăți de lemn și se simțea mirosul mării. Pe digul de beton încă rămăseseră cuie vechi și tot felul de inscripții. Doar cincizeci de metri din plaja de altădată, străjuită de ziduri de beton înalte de zece metri. Zidurile continuau pînă în depărtare, iar acolo începeau zgărie-norii. Supra-viețuiseră doar cincizeci de metri de mare.

M-am depărtat de rău și am luat-o înspre est pe acolo pe unde altădată fusese drumul de coastă. Spre mirarea mea, digul vechi mai era încă la locul lui. Ce existență bizară, un dig care și-a pierdut marea. M-am oprit în locul în care obișnuiam să vin cu mașina și să privesc marea. M-am așezat pe dig și am băut bere. În locul mării vedeam acum doar pământ de umplutură și blocuri înalte. Erau ca niște vestigii jalnice ale unei încercări abandonate de a construi un oraș aerian. Mi se părea că seamănă cu niște copii care își așteaptă tatăl să se întoarcă acasă.

Drumuri asfaltate se țeseau în jurul blocurilor, din loc în loc era câte o parcare imensă, mai încolo se vedea și o autogară, apoi un supermarket, o benzinărie, un parc mare și o sală de conferințe impunătoare. Toate erau noi și nepotrivite în peisaj. Pământul adus din munți avea o nuanță rece, iar în zonele încă virane crescuseră bălării. Invada-seră terenul uimitor de repede, parcă bătându-și joc de vegetația plantată de mâna omului. Era un peisaj dezolant.

Dar ce puteam spune ? Era un joc nou, după niște reguli noi. Nimeni nu-l mai putea opri.

După ce am terminat berile, am aruncat cutiile, una după alta, spre locul unde cândva fusese marea. Bălăriile le-au înghițit fără urmă. Pe urmă mi-am aprins o țigară.

Când tocmai terminam de fumat, am văzut un bărbat cu o lanternă, venind agale spre mine. Avea în jur de patruzeci de ani și era îmbrăcat în gri din cap până-n picioare. Era probabil vreun paznic din zonă.

— Tocmai ați aruncat ceva, nu-i așa? a spus el ajungând lângă mine.

— Da, am recunoscut.

— Ce anume ați aruncat?

— Obiecte cilindrice, din metal, *cu capac*. Bărbatul a părut încurcat.

— De ce le-ați aruncat ?

— Fără vreun motiv anume. De doisprezece ani tot arunc obiecte. Am aruncat și câte o jumătate de duzină dintr-o dată și pînă acum nu s-a plâns nimeni.

— Asta era pe vremuri, a spus paznicul. Acum terenul acesta aparține domeniului public, și aruncarea gunoaielor pe domeniul public este interzisă.

Am tăcut câteva clipe. Ceva mi s-a mișcat în trup, apoi s-a oprit.

— Problema este, am spus eu, că e logic ce-mi spuneți.

— Așa este prevăzut de lege, ini-a răspuns el. Am oftat și mi-am scos țigările din buzunar.

— Și ce propuneți ?

— Nu vă pot pune să mergeți să le adunați. E prea întuneric și, în plus, stă să plouă. Dar vă rog să nu se mai întâmple.

— Bine, n-o să mai arunc, i-am promis eu. Noapte bună!

— Noapte bună, mi-a răspuns el și a plecat. M-am întins pe dig și am privit cerul. Incepuse să picure, așa cum prezisese paznicul. Am mai fumat o țigară și am reluat în minte conversația tocmai încheiată. Acum zece ani probabil c-aș fi fost mult mai dur. Cel puțin, așa cred. Oricum, nu mai are nici o importanță.

M-am întors la drumul de pe malul râului și, exact când m-am urcat într-un taxi, a început să burnițeze.

— La hotel, am spus.

— Călătoriți ? a întrebat șoferul în vârstă

— Da.

— Sunteți pentru prima oară în orașul nostru?

— A doua, i-am răspuns.

4Fata îmi povestește despre valuri, bînd un cocteil Salty Dog

— Am adus o scrisoare, am spus eu.

— Pentru mine ? m-a întrebat ea. Vocea ei părea că vine din depărtare. Pe aceeași linie telefonică se suprapuneau mai multe convor-biri și trebuia să țipăm ca să ne putem înțelege. Imposibil de distins nuanțe și modulații ale vocii. Parcă ne conversam pe un vârf de deal în bătaia vîntului, cu gulerile ridicate.

— Scrisoarea a fost expediată pe adresa mea, dar cred că ți se adresează ție.

— Așa crezi?

— Da, am răspuns. Discuția mi s-a părut dintr-o dată lipsită de sens.

Ea n-a spus nimic. Intre timp, celelalte voci de pe fir au dispărut.

— Nu știu ce-a fost între tine și Șobolan. Te-am sunat pentru că el m-a rugat să te caut. Cred c-ar fi mai bine să citești scrisoarea.

— Pentru atîta lucru ai venit tocmai de la Tokyo ?

— Da.

A tușit, apoi și-a cerut scuze.

— Pentru că sunteți prieteni ?

— Așa cred.

— De ce nu mi-a scris mie direct? Avea dreptate.

• Nu știu, i-am răspuns eu sincer.

— Nici eu nu-mi pot da seama de ce. Credeam că relația noastră s-a sfîrșit, oare m-am înșelat ?

I-am răspuns că n-aveam de unde să știu. Vorbeam la telefon trântit în pat și cu ochii în tavan. Mă simțeam de parcă stăteam tolănit pe fundul mării și numărăm umbrele peștilor de deasupra mea. Oare pînă la cît aveam de numă-rat?

— El a dispărut acum cinci ani, pe atunci eu aveam douăzeci și șapte. Vocea îi suna stins, ca un ecou din străfundul unei fîntăni. Multe se schimbă în cinci ani.

— Așa e, am recunoscut eu.

— Chiar dacă în realitate nu s-a schimbat nimic, eu susțin că nu-i așa. Nu vreau să cred. Dacă aș începe să cred asta, n-aș mai putea ajunge nicăieri. De aceea prefer să consider că m-am schimbat.

— Înțeleg ce vrei să spui. cîteva clipe am tăcut amîndoi.

— Cînd l-ai văzut ultima oară ? a reluat ea.

— Acum cinci ani în primăvară, cu puțină vreme înainte să dispară.

— Și ți-a spus ceva ? Ți-a explicat de ce pleacă, sau...

— Nu, nu mi-a spus nimic.

— A plecat pur și simplu ?

— Da.

— Și tu ce-ai crezut cînd a plecat ?

— Despre faptul că n-a suflat niniănuși o vorbă ?

— Da.

M-am ridicat din pat și m-am spruinit de perete.

— Păi, ce să-ți spun, am crezut că după șase luni o să se sature și-o să se întoarcă. Nu mi se părea genul de om care să ducă ceva la bun sfîrșit.

— Dar pînă la ună nu s-a mai întors.

— Așa e.

Am simțit-o ezitînd la capătul celălalt al firu-lui. îi auzeam respirația.

— Unde stai acum? m-a întrebat ea. I-am spus numele hotelului.

— Să ne întîlnim mâine la ora cinci în cafe-neaua hotelului. Parcă la etajul opt era, nu? Ebine așa?

— E perfect, i-am răspuns. o să fiu îmbrăcat cu o cămașă albă și pantaloni verzi de bumbac. Am părul scurt și...

— Mi-am făcut o idee, m-a întrerupt ea calm, apoi a închis telefonul.

Am pus și eu receptorul jos și am început să mă gîndesc la cuvintele ei. Oare cum își imagina că arăt? Nu-mi puteam da seama. Sunt multe lucruri pe care nu le înțeleg. Și nu cred c-o să-mi fie cu nimic mai simplu de-a lungul anilor. Carac-terul se mai schimbă cu timpul, dar mediocritatea e imuabilă, spunea odată un scriitor rus. Rușii spun cîteodată niște lucruri foarte înțelepte. Pro-babil că-și petrec iemile despiciînd firul în patru.

Am făcut un duș și mi-am spălat părul udat de ploaie, apoi m-am așezat la televizor așa, cu prosopul înfașurat peste șolduri, și m-am uitat la un film american vechi cu submarine. Căpitanul și ofițerul 1 erau mereu la cuțite, submarinul era bun de dat la fier vechi, iar un membru al echipa-jului suferea de claustrofobie, dar asta n-a contat, iar povestea s-a încheiat cu bine. (îenul de film care ne convinge că, în fond, războiul nu-i atît de rău, dacă totul se termină cu bine. Nu lipsește mult să vedem și filme cu războaie nucleare, unde toată omenirea e ștersă de pe fața pămîntului, dar pînă la ună totul e în regulă.

Am stins televizorul, m-am băgat în pat și am adormit în zece secunde.

A doua zi la ora cinci încă mai bumîța. înainte fuseseră vreo patru-cinci zile perfect senine de început de vară, iar lumea crezuse că sezonul ploios se terminase. De la etajul opt se zărea pămîntul, complet negru și ud. Pe autostrada suspendată de la vest la est se crease un ambu-teiaj care se întindea pe mai mulți kilometri. Tot privind așa, nemișcat, a început să mi se pară că lucrurile se topecs în ploaie. De fapt, totul începuse să se topească în oraș. Se topeau digurile în port, se topeau macaralele, se topeau șirurile de clădiri, se topeau oamenii sub umbrelele negre. Chiar și verdeața de pe munte se topea fără un sunet, prelingîndu-se la vale. Am închis ochii pentru cîteva secunde și, cînd i-am deschis la loc, lucru-rile au revenit totuși la normal. Șase macarale se profilau înalte pe cerul plumburiu, pe autostradă mașinile înaintau spre est la intervale regulate, ca trezite din reverie, umbrelele traversau străzi, verdeața de pe munte absorbea satisfăcută ploaia de iunie.

În mijlocul cafenelei foarte spațioase era un pian de concert vopsit m albastru-închis. o femeie îmbrăcată într-o rochie superbă roz interpreta melodii tipice de cafea, presărate cu arpegii și sincope. Nu cînta rău, dar la sfîrșitul fiecărei piese, după ultima notă, în aer nu mai rămănea nici un ecou al melodiei.

Trecuse de ora cinci și fata încă nu-și făcuse apariția. Cum n-aveam altceva de făcut, am mai băut o cafea, tot uitîndu-mă la pianistă. Avea în jur de douăzeci de ani și purta părul lung pînă la umeri, aranjat cu grijă, ca frișca pe o prăjitură. Pletele i se mișcau frumos în stînga și-n dreapta, în ritmul melodiilor. La sfîrșitul pieselor, pletele se opreau și ele din freamăt. Apoi își reluau miș-care, o dată cu o nouă melodie.

Silueta ei îmi amintea de o fată pe care o cunoscusem demult, în clasa a treia primară, cînd luam lecții de pian. Aveam amîndoi aceeași vîrstă, eram amîndoi în aceeași clasă și, de cîteva ori, am interpretat împreună. îi uitasem complet numele și figura. Tot ce-mi mai aminteam despre ea erau degetele subțiri și albe, părul frumos și rochia vaporosă.

Mi-a trecut un gînd ciudat prin minte: oare nu cumva i-am smuls degetele, părul și rochia și ea mai trăiește încă pe undeva, fără ele? Așa ceva nu e posibil. Lumea există și se mișcă, independent de mine. Independent de

mine, oamenii traversează străzi, ascut creioane, se deplasează dinspre vest spre est cu o viteză de cincizeci de metri pe minut, stau în cafenele și ascultă o muzică ce tinde spre desăvârșire.

„Lumea” - cuvântul ăsta mă duce întotdeauna cu gândul la broasca țestoasă și elefantul care se căznesc să sprijine un disc imens. Elefantul nu înțelege rolul broaștei țestoase, broasca țestoasă nu înțelege rolul elefantului și nici unul din ei nu înțelege lumea.

— Te rog să mă ierți c-am întârziat, am auzit o voce din spatele meu. Am avut mult de lucru și n-am reușit să scap mai repede.

— Nu-i nimic. Și-așa n-aveam altceva de făcut astăzi.

Și-a pus cheile pe masă și a comandat un suc de portocale, fără să arunce vreo privire în meniu.

Nu era ușor de spus ce vârstă avea. Dacă n-aș fi întreat-o direct la telefon, nu mi-aș fi dat seama singur niciodată.

Dacă mi-ar fi spus că are treizeci și trei de ani, aș fi crezut-o și mi s-ar fi părut că într-adevăr arată de treizeci și trei. Dacă mi-ar fi spus că are douăzeci și șapte, nici eu nu i-aș fi dat mai mult.

Se îmbrăcase simplu și cu gust. Avea panta-loni albi de bumbac, largi, o cămașă în carouri galben cu portocaliu, cu mânecile suflecate pînă la coate și o geantă din piele. Nu păreau nici

unele noi, dar se vedea că fuseseră bine întreținute. Nu purta nici inele, nici brățări, colier sau cercei. Bretonul scurt și-l dăduse nonșalant spre părți.

Micile *cute* din jurul ochilor nu păreau pri-cinuite de vârstă, ci mai degrabă că fuseseră acolo dintotdeauna.

Gâtul subțire și alb, ivindu-se de sub cămașa descheiată la doi nasturi, și mâinile așezate pe masă erau singurele care-i sugerau vârsta reală. Oamenii încep să îmbătrînescă de foarte, foarte timpuriu. Bătrînețea li se răspândește încet-încet în trup ca o *pată* care nu mai iese.

— Cu ce te ocupi ? am întreat-o.

— Lucrez de mulți ani la un birou de proiectare.

Conversația lăncezea. Am scos încet o țigară și am aprins-o la fel de încet. Pianista a închis capacul pianului, s-a ridicat și s-a retras, probabil pentru o scurtă pauză. Preț de o clipă, am invitat-o.

— De cînd sunteți prieteni ? m-a întreat ea.

— De mai bine de unsprezece ani. Dar voi ?

— Am fost prieteni exact două luni și zece zile, a răspuns ea fără ezitare. Din momentul în care ne-am cunoscut și pînă a dispărut. Două luni și zece zile. Știu pentru că țin un jurnal.

Un chelner i-a adus sucul și mi-a luat ceașca goală de cafea.

— După ce a dispărut, l-am așteptat trei luni. Decembrie, ianuarie, februarie. Perioada cea mai friguroasă. Sau poate că iarna respectivă o fi fost foarte friguroasă?

— Nu-mi mai aduc aminte, i-am răspuns. Ea povestea despre iarna de acum cinci ani de parc-ar fi fost ieri.

— Tu ai așteptat vreodată o femeie așa?

— Nu, am răspuns eu.

— Cînd aștepti pe cineva și numai asta te preocupă, ajunge să nu-ți mai pese de viitor. Cinci ani, sau zece, sau doar o lună, n-are importanță.

I-am dat dreptate. Ea a băut jumătate din suc.

— Așa a fost și cînd m-am căsătorit prima dată. Eu eram cea care aștepta mereu, dar la un moment dat am obosit și a început să nu-mi mai pese. M-am căsătorit la douăzeci și unu de ani, am divorțat la douăzeci și doi, pe urmă m-am mutat în orașul ăsta.

— Exact ca soția mea.

— Ce anume?

— Măritată la douăzeci și unu, divorțată la douăzeci și doi.

A stat o clipă să mă privească, apoi a amestecat cu bețișorul în paharul de suc. Făcusem o remarcă neinspirată.

— Cînd ești foarte tînăr, nu-i ușor să te căsăto-rești și apoi să divorțezi la puțin timp, a continuat. Pe scurt, cauți un lucru bidimensional și nerealist, dar tot ce e nerealist durează puțin. Nu crezi?

— S-ar putea.

— În cei cinci ani, de cînd am divorțat și pînă l-am întălnit pe el, am fost foarte singură în orașul ăsta și, într-un fel, am trăit într-o lume nerealistă. Nu cunoșteam aproape pe nimeni, n-am ieșit decît foarte rar, n-am avut un prieten, mer-geam dis-de-diminează la birou și desenam toată ziua planuri, seara în drum spre casă făceam cumpărături la supermagazine, acasă mîncam singură. Eram mereu cu aparatul de radio des-chis, citeam, scriam în jurnal, îmi spălam dresurile în cadă. Apartamentul meu e lîngă mare și întot-deauna se aud valurile. o viață rece și singuratică.

Și-a băut restul de suc.

— Cred că te plictisesc.

Am clătinat din cap în tăcere.

Trecuse de șase, se făcuse ora de cocteiluri și iluminăția cafenelei fusesese redusă. În oraș începu-seră să se aprindă luminile. Se vedeau luminițe roșii și în vîrfurile macaralelor. In lumina asfinți-tului picăturile de ploaie cădeau ca mh de ace.

— Nu vrei să bem ceva? i-am propus.

— Cum se cheamă vodca cu suc de grapefruit ?

— Salty Dog.

Am chemat chelnerul și am comandat un Salty Dog și un Cutty Sark cu gheață.

—Oare unde rămăsesem?.

— La viața ta rece și singuratică.

— La drept vorbind, n-a fost chiar atât de rece, a spus ea. Doar zgomotul valurilor părea așa. Când m-am mutat acolo, administratorul mi-a spus c-o să mă obișnuiesc repede, dar n-a fost așa.

— Oricum marea a dispărut între timp. Ea a surăs ușor. *Cutele* din jurul ochilor i s-au mișcat aproape imperceptibil.

— Așa e, ai dreptate. S-a dus marea. Cu toate astea, încă mi se mai pare, din când în când, că aud valurile. Mi-au rămas întipărite în urechi.

— Și pe urmă l-ai întâlnit pe Șobolan ?

— Da. Inșă eu nu i-am zis așa niciodată.

— Dar cum îi ziceai ?

—Pe nume. Nu așa se obișnuiește? Așa era, acum că-mi spunea. Porecla de „Șobo-lan” suna foarte pueril. I-am dat dreptate.

Ne-au fost servite băuturile. Ea a luat o gură de Salty Dog, apoi și-a șters sarea rămasă pe buze, lăsînd pe șervețel o urmă fină de ruj. Pe urmă l-a împăturit în două, cu o mișcare foarte precisă.

— El era, cum să spun... suficient de nerealist. Înțelegi ce vreau să zic?

—Cred că da.

—Aveam nevoie de cineva nerealist ca el ca să-mi înving propriul nerealism. Așa am simțit

din primul moment, și de asta mi-a plăcut de el. Sau poate că mai întâi mi-a plăcut de el, nu mai știu, oricum nu mai contează.

Pianista s-a întors și a început să cînte bucăți muzicale din filme vechi. Sunau de parcă cineva încurcase piesele și nu mai reușea să potrivească deloc sonorul cu scena.

— cîteodată cred că, de fapt, m-am folosit de el și mă întreb dacă el n-a simțit asta încă de la bun început.

— Nu știu, am spus. Numai voi doi puteți ști.

Ea n-a mai zis nimic.

După vreo douăzeci de secunde de tăcere am realizat că terminase de povestit. Am dat pe gât ultima înghițitură de whisky, am scos din buzunar scrisorile de la Șobolan și le-arn pus pe masă. o vreme au rămas acolo.

— Trebuie să le citească aici ?

— Nu, ia-le, te rog, și citește-le acasă. Sau arun-că-le, dacă nu vrei să le citești.

A dat din cap și le-a pus în geantă. S-a auzit un clic metalic plăcut. Mi-am aprins a doua țigară și am comandat al doilea pahar de whisky. Al doilea pahar de whisky îmi place întotdeauna cel mai mult. La primul mă simt ușurat, la al doilea mi se limpezesc gîndurile, de la al treilea încolo băutura nu mai are nici un gust, e doar un lichid care ajunge în stomac.

—Ai venit de la Tokyo pentru atîta lucru? s-a mirat ea.

— Cam așa ceva.

—Ești foarte drăguț.

— Eu nu mă consider „drăguț”. A devenit o obișnuință. Dacă am schimba locurile, sunt sigur că și el ar face la fel pentru mine.

— S-a întămplat vreodată pînă acum ?

— Nu, am spus eu clătînînd din cap, dar avem o lungă istorie de complicații nerealiste pe care ni le-am pricinuit unul altuia. Dacă le-am rezolvat sau nu într-un mod realist, asta e altă poveste.

—Nimeni nu gîndește așa.

—Poate că nu.

Ea a zămbit și s-a ridicat de la masă, luînd nota de plată.

— Lasă-mă, te rog, să plătesc eu. Și așa te-am facut să aștepti patruzeci de minute.

— Bine, dacă așa vrei tu. Pot să te întreb un lucru?

— Sigur.

—Cînd am vorbit la telefon, mi-ai spus că-ți dai seama cum arăt.

— Da, mă refeream la aerul tău, într-un sens general.

—Și m-ai reperat repede?

—Da, imediat, mi-a răspuns ea.

Ploua la fel de tare. De la fereastra camerei mele vedeam firmele de neon de pe clădirea din față. Lumina verde, artificială se întrezărea prin-tre miile de picături de ploaie care se îndreptau spre pămînt.

După ce-am fumat două țigări trîntit în pat, am sunat la recepție și am rezervat un loc pentru trenul de a doua zi dimineața. Nu mai aveam nimic de făcut aici.

A continuat să plouă pînă noaptea târziu.

Capitolul 6 în căutarea oii fantastice (II)Ciudata poueste a ciudatului personaj (I)

OECRETARUL în costum negru s-a așezat pe un scaun și m-a privit fără un cuvînt. Privirea lui nu era nici scrutătoare, nici nu mă ocolea, nici nu trecea prin mine. Nu era nici rece, nici priete-noasă, nici măcar între. Nu exprinaa nici un fel de trăire. Bărbatul mă privea, și atît. Sau poate că de fapt privea peretele, dar cum eu eram în fața lui, rezultatul era același.

Bărbatul a luat de pe masă cutia cu țigări, a deschis-o, a scos o țigară fără filtru, i-a lovit vîrfurile de cîteva ori cu unghia, a aprins-o și a suflat fumul într-o parte. Apoi a pus bricheta la loc pe masă și s-a așezat picior peste picior. În timpul acesta privirea nu i s-a clintit nici măcar cu un milimetru.

Bărbatul era exact așa cum mi-l descriesese partenerul meu de afaceri. Îmbrăcat exagerat de îngrijit, exagerat de bărbierit, cu degetele exa-gerat de fine. Dacă n-ar fi avut pleoapele ca trase cu rigla și pupilele reci ca de sticlă, aș fi spus că arăta ca un homosexual; dar n-avea ochi de homo-sexual. De fapt, nu aducea a om. Nu semăna cu nimeni și cu nimic.

La o privire mai atentă, pupilele lui aveau o culoare nemaîntălnită, un negru-maroni cu accente albastre, dar diferit ca intensitate de la un ochi la altul, dînd impresia că fiecare ochi

este atent la altceva. Am observat că degetele i se mișcau ușor dar continuu pe genunchi. Pentru o clipă mi s-a năzărit că cele zece degete se des-prindeau de mâini și se îndreptau singure spre mine. Ciudate degete! S-au întins încet deasupra mesei și au stins țigara abia începută. Vedeam cum gheața se topește în pahar și cum apa trans-parentă se amesteca cu suc de struguri. Un amestec neomogen.

În cameră domnea o tăcere ireală, asemănă-toare cu tăcerea în care e cufundat un conac mare — tăcerea care se naște într-un spațiu mult prea mare pentru oamenii care îl populează. Dar tăcerea din camera asta era diferită. Era grea, copleșitoare. Simțeam că mai avusesem sentimentul ăsta cîndva, demult, dar era o amintire neclară.

Da, era tăcerea care-i înconjoară pe pacienții în faza terminală. Tăcerea în care plutește presenti-mentul morții. o atmosferă prăfuită și plină de semnificații.

—Toți murim, a spus bărbatul încet, țin-tuindu-mă cu privirea. Vorbea de parcă-mi citea gândurile. La un moment dat tuturor ne vine ceasul.

Spunând asta, s-a cufundat iar într-o mușenie greu de suportat. Afară cicadele continuau să zumzăie. își frecau aripile cu înverșunare, încercând să reînvie un anotimp care se sfârșea.

— Am să fiu cât se poate de cinstit cu dumnea-voastră, a spus bărbatul. Suna ca traducerea directă a unui text cu formule standard. Expresiile alese și gramatica erau corecte, dar vorbele erau total golite de sentiment.

— Cu toate acestea, a vorbi cinstit și a spune adevărul sunt două lucruri diferite. Onestitatea și adevărul sunt ca *prora* și *pupa* unui vapor. La început își face apariția onestitatea, la sfârșit, ade-vărul. Intervalul dintre ele este direct proporțional cu dimensiunile vaporului. Adevărul privind un fenomen de proporții cere mult timp pentru a putea fi dezvăluit. Uneori se întâmplă să iasă la lumină abia după ce noi nu mai suntem. In con-secință, nu sunt responsabil dacă se întâmplă să nu vă împărtășesc adevărul în acest moment, și nici dumneavoastră nu sunteți.

N-aveam ce să-i răspund, așa că am tăcut. Bărbatul a așteptat o clipă, apoi a continuat.

— V-am chemat aici pentru a face vaporul să înainteze. Noi doi îl vom face să înainteze. Vom vorbi cinstit. În acest fel, vom fi cu un pas mai aproape de adevăr.

Aici s-a întrerupt ca să tușească și să-și pri-vească mâna așezată pe marginea canapelei.

— Să lăsăm însă abstracțiunile și să trecem la lucruri concrete. La buletinul publicitar pe care l-ați editat.

Probabil că sunteți deja la curent?

— Da, am auzit.

Bărbatul a aprobat din cap și a continuat după o scurtă pauză.

— Bănuiesc că ați fost surprins. Oricine ar fi nemulțumit să constate că munca lui a fost dis-trusă. Mai ales dacă prin această muncă își câștiga existența. Și pierderile reale sunt semnificative. Nu-i așa?

—Așa este, am răspuns.

— Aș vrea să aud direct de la dumneavoastră în ce anume constau pierderile reale.

— în sfera noastră de activitate, pierderile sunt o realitate. Adesea se întâmplă ca un client să refuze produsul nostru. Pentru o companie mică cum este a noastră, asemenea incidente sunt fatale. Și, ca să le evităm, lucrăm în conformitate absolută cu dorințele clientului. La modul extrem, asta înseamnă să verificăm cu clientul fiecare rând din revistele pe care le edităm. Astfel eliminăm riscurile. Nu e o muncă plăcută, dar resursele noastre sunt limitate și n-avem încotro.

—Toată lumea începe de jos, m-a consolat bărbatul. Dm ce-mi spuneți, să înțeleg că ați primit o lovitură puternică din punct de vedere financiar prin faptul că v-am sistat revista?

— într-adevăr. Revista era deja tipărită și legată, așa că trebuie să plătim costurile de tipă-rire și hârtia în interval de o lună. Mai sunt de plătit și articolele pe care le-am adunat. în total, pierderile se ridică la aproximativ cinci milioane de yeni, și noi planificaserăm să folosim suma aceasta pentru a ne plăti datoriile. Am făcut un împrumut acum un an și l-am investit în diverse amenajări.

— Știu, a spus bărbatul.

— In plus, mai există și problema contractului încheiat cu clientul. Poziția noastră este una deli-cată și clienții ne vor evita dacă aud că au existat neînțelegeri cu o agenție publicitară. Am încheiat un contract de un an cu această companie de asigurări și, dacă se reziliază, firma noastră se va prăbuși la modul real. Suntem o companie mică și nu avem relații, dar ne-am făcut o reputatie bună, care s-a răspîndit. în momentul în care ne-am stricat-o, s-a terminat.

Bărbatul tăcea, tintuindu-mă în continuare cu privirea. Intr-un final a spus:

— Sunteți foarte onest. în plus, ce spuneți corespunde cu verificările noastre. Apreciez lucrul acesta. Ce-ați zice dacă aș vorbi cu compania de asigurări și le-aș spune să vă plătească necondițio-nat pentru acel buletin și să nu rezilieze contractul ?

—Atunci n-ar mai fi nici o problemă. Ne-am întoarce la munca noastră de toate zilele, încercînd să ne dăm seama ce-a fost cu toată povestea asta.

— Dar dacă ați primi și o bonificație ? E sufi-cient să scriu un cuvînt pe spatele unei anume cărți de vizită și puteți să vă luați zece ani de vacanță, luîndu-vă adio de la împărțirea *flutura-șilor* publicitari.

— Să înțeleg că îmi propuneți o afacere ?

— o tranzacție bazată pe bunăvoință. Din bună-voință l-am informat pe partenerul dumneavoastră de sistarea buletinului publicitar. Dacă-mi arătați bunăvoință, voi continua și eu să v-o arăt. Credeți că ați putea?

Bunăvoința mea se poate dovedi benefică pentru dumneavoastră. Doar n-o să lucrați toată viața cot la cot cu un bețivan greu de cap.

— Suntem prieteni, i-am răspuns. S-a lăsat tăcerea pentru un timp, atîta timp cât i-ar fi trebuit unei pietricele aruncate într-o fîntână să ajungă la fund.

— Cum doriți, a spus bărbatul. E problema dumneavoastră. V-am studiat în detaliu viața și mi s-a părut foarte interesantă. Oamenii pot fi împărțiți în mare în două categorii: realiștii medi-ocri și idealiștii mediocri. Cu siguranță că faceți parte din a doua categorie. Țineți minte: destinul dumneavoastră este cel al unui idealist roediocru.

— Am să țin minte, am spus. Bărbatul a încuviințat. Am băut jumătate din suc de struguri amestecat cu apă.

— Este timpul să discutăm concret, a spus bărbatul. Despre oi.* * *

Bărbatul și-a schimbat poziția, a scos dintr-un plic o fotografie mare alb-negru și a așezat-o pe masă în dreptul meu. Atmosfera din cameră a devenit puțin mai reală.

— Aceasta este fotografia pe care ați folosit-o în buletinul publicitar.

Imaginea era neașteptat de clară pentru o fotografie făcută direct după pagina de revistă. Probabil că fusese folosită o tehnică specială.

— Din câte am aflat, ați obținut fotografia aceasta pe căi personale. și ați folosit-o pentru buletin. Corect?

— Da.

— Din cercetările noastre, a fost făcută de un amator în ultimele șase luni. Cu un aparat ieftin, de buzunar. Nu dumneavoastră ați făcut-o. Dumneavoastră aveți un Nikon cu dispozitiv de vizare și faceți fotografii mult mai bune. în ultimii cinci ani n-ați călătorit în Hokkaido. Corect?

— Dumneavoastră știți mai bine.

— Hm, a făcut bărbatul și a tăcut. o tăcere definitivă, un etalon pentru toate celelalte tăceri. În fine, a continuat, ce dorim noi sunt următoarele trei informații: unde și de la cine ați primit fotografia, apoi cu ce intenție ați inserat o fotografie de o calitate atât de proastă în buletin?

— Nu vă pot spune, i-am replicat, mirat și eu de calmul meu. Un ziarist are dreptul să nu-și dezvăluie sursele. Privindu-mă fix, bărbatul și-a atins buzele cu degetul mijlociu al mâinii drepte. A repetat gestul de mai multe ori, apoi și-a pus din nou mâna pe genunchi. Tăcerea a mai continuat câteva clipe. Ce bine-ar fi să înceapă un cuc să cînte pe undeva, mi-am spus. Dar bineînțeles că nu era nici un cuc. Cuci nu cîntă seara.

— Sunteți un om ciudat, a spus bărbatul. îmi stă în putere să vă închid firma de tot. Atunci n-o să mai puteți pretinde că sunteți ziarist. Asta dacă ce faceți acum, *fluturași* publicitari și altele, se poate numi jurnalism. M-am gândit încă o dată la cuci. Oare de ce nu cîntau și seara?

— în plus, există diverse metode prin care oameni ca dumneavoastră pot fi făcuți să vor-bească.

— Sunt convins, am răspuns, dar asta necesită tiutap, iar eu n-am să vorbesc în ruptul capului.

Chiar dacă m-ați face să vorbesc, n-aș spune tot. Și n-ați avea cum să mă verificați. Mă înșel cumva? Jucam teatru, dar cu efect. Din tăcerea nesi-gură care a urmat mi-am dat seama că marcasem un punct.

— E foarte interesant să stau de vorbă cu dumneavoastră, a spus bărbatul. Idealismul dumneavoastră are rezonanțe patetice. În fine, n-are importanță. Să continuăm.

A scos din buzunar o lupă și a pus-o pe masă.

— Uitați-vă cu mare atenție la fotografie. Am luat fotografia într-o mână, lupa în cealaltă și m-am uitat atent. Unele oi se uitau încoace, altele în direcția opusă, altele pășteau absorbite. o atmosferă plictisitoare de reuniune de clasă. Am inspectat fiecare oaie în parte, m-am uitat la starea ierbii, la mestecenii din fundal, la crestele munților de deasupra, la norii care pluteau pe cer. Nu vedeam nimic ieșit din comun. Am lăsat fotografia și mi-am ridicat ochii spre bărbat.

— N-ați remarcat nimic neobișnuit ? a întrebat.

— Nu.

Bărbatul nu părea totuși dezamăgit.

— Din câte știu ați absolvit facultatea de bio-logie, a spus. Ce cunoștințe aveți despre oi?

— Aproape zero. Am învățat numai lucruri de specialitate, total nefolositoare.

— Spuneți-mi totuși ce știți.

— Paricopitate. Ierbivore gregare. Introduse în Japonia pe la începutul epocii Meiji. Folosite ca sursă de lână și carne. Asta-i tot.

— Așa este. Cu o mică corecție, n-au fost intro-duse la începutul epocii Meiji, ci în timpul epocii Ansei¹. într-adevăr, înainte nu erau oi în Japonia. Există și o teorie care spune că au fost aduse din China în epoca Heian², dar chiar dacă

Epoca Ansei, 1854-1860. Epoca Heian, 794-1185.

ar fi așa, înseamnă că ulterior au dispărut. Din acest motiv, în epoca Meiji majoritatea japonezilor nu mai întâlniseră asemenea animale. Deși erau relativ populare, apărînd în zodiacul chinezesc, nimeni nu știa exact curn arată. Puteau la fel de bine să fie niște animale imaginare, ca dragonul legendar sau ca *baku*¹. În realitate, toate imă-ginile anterioare perioadei Meiji reprezintă niște creaturi total fanteziste. Aveau tot aștepta cunoștințe despre animalul real ca și H.G. Wells despre marțieni.

Chiar și în zilele noastre, cunoștințele japo-nezilor despre oi sunt foarte limitate. Dintr-o perspectivă istorică se poate spune că oile n-au fost niciodată privite ca animale domestice, făcînd parte din viața oamenilor de zi cu zi. Oile au fost importate la nivel național din America, au fost crescute aici o scurtă perioadă și în cele din urmă ignorate. Asta e povestea lor. După război, cînd s-a liberalizat importul de lână și carne din Australia și Noua Zeelandă, avantajele creșterii oilor în Japonia au devenit aproape inexistente. Oile au avut o soartă tragică, nu vi se pare? Și emble-matică pentru Japonia modernă, putem spune.

Dar nu vreau să vă vorbesc despre deșertă-ciunea Japoniei moderne. Vreau să accentuez două lucruri: primul, înainte de sfîrșitul epocii feudale probabil că n-au existat oi în Japonia, și al doilea, fiecare oaie importată după război a fost minuțios inspectată de către guvern. Ce concluzie se poate trage de aici?

Intrebarea îmi era adresată mie.

— Toate rasele de oi crescute în Japonia sunt controlate.

1. *Baku*, animal din mitologia chineză, asemănător tapirului.

— Exact. În plus, creșterea oilor se aseamănă cu creșterea cailor de curse, și genealogia lor poate fi urmărită de-a lungul multor generații. Sunt complet monitorizate, inclusiv încrucișarea raselor. Nu există importuri ilegale. Nimeni nu și-ar da atîta bătaie de cap. Cît despre rase, există în Japonia următoarele: southdown, merinos spaniol, cotswold, rasa chineză, shropshire, corrie-dale, cheviot, romanovsky, ostrofresian, border leicester, romney marsh, lincoln, dorset horn și suffolk, cam atît. Luînd acest lucru în conside-rație, aș vrea să vă mai uitați o dată la fotografie.

M-am mai uitat o dată, cu lupa.

— Vă rog să fiti atent la a treia oaie din dreapta, rîndul din față.

Am mutat lupa spre a treia oaie din dreapta, rîndul din față. M-am uitat și la oaia de alături, apoi încă o dată la prima.

—De data asta remarcați ceva? m-a întrebat bărbatul.

— E o rasă diferită, am răspuns.

—Exact. Toate oile în afară de a treia din dreapta sunt rasa suffolk comună. Doar ea diferă. E mai bondoacă decît oile suffolk și are lăna de altă culoare. Nici fața nu e neagră. Cum să spun, pare cu mult mai puternică. Am arătat fotografia mai multor specialiști în ovine și toți au fost de acord că rasa asta nu există în Japonia. Și probabil că nici în restul lumii. Așa că acum vă uitați la o oaie care nu există.

Am luat lupa și-am mai studiat o dată a treia oaie din stînga, de pe rîndul din față. La o pri-vire mai atentă, pe mijlocul spatelui se distinge ceva ca o *pată* de cafea, dar era atît de neclară încît putea la fel de bine să fie un defect al filmului, sau poate că iar îmi jucau ochii feste. Dacă nu cumva chiar vărsase cineva niște cafea peste fotografie, din greșeală.

— Văd o *ușoară pată* pe spate.

— Nu e o *pată*, a spus bărbatul. E un semn în formă de stea. Comparați-l. cu asta.

Bărbatul a scos din plic o altă fotografie și mi-a întins-o. Era o schiță reprezentînd o oaie. Părea desenată cu un creion cu mină groasă și avea pe margini urme de degete. Un desen copilă-resc, dar care transmitea ceva.

Detaliile fuseseră executate cu multă grijă. Am comparat cele două fotografii și am fost convins că e vorba de una și aceeași oaie. Oaia din desen avea pe spate un semn în formă de stea. Asta era *pata* oii din fotografie.

— încă ceva, a spus bărbatul scoțînd din buză-narul pantalonilor o brichetă și întinzîndu-mi-o. Era o brichetă grea din argint, făcută la comandă de firma Dupont, și avea gravată aceeași emblemă reprezentînd o oaie pe care o văzusem și pe bri-cheta din mașină. Pata în formă de stea era acolo, pe spatele oii.

Incepuse să mă doară capul.

2Ciudata poveste a ciudatului personaj (II)

— Am discutat mai înainte despre mediocritate, a spus bărbatul. N-am avut intenția să vă critic. Sunteți mediocru pentru că lumea însăși e mediocră. Nu credeți?

—Nu înțeleg.

— Lumea e mediocră, fără nici o îndoială, dar oare a fost așa de la bun început? Ei bine, nu. La început lumea era haos, iar haosul nu este medi-ocru. Mediocritatea a început atunci cînd omenirea a separat mijloacele de producție de viața de zi cu zi. Apoi, cînd Karl Marx a fondat proleta-riatul, a întărit mediocritatea. Din acest motiv stalinismul are o legătură directă cu marxismul. Eu îl aprob pe Marx. A fost unul dintre geniile putine la număr care au păstrat amntirea haosului primordial. Din același motiv îl aprob și pe Dostoievski. Cu toate acestea, nu recunosc mar-xismul. Este mult prea mediocru.

Bărbatul și-a înăbușit un sunet în gâtlej.

— în momentul acesta vă vorbesc foarte cinstit. E un fel de a vă mulțumi pentru onestitatea de care ați dat dovadă mai devreme. Iar acum am să vă răspund la întrebările simple pe care vi le puneți, dar, cînd voi fi terminat, libertatea dum-neavoastră de alegere va fi cu mult mai limitată. Aș vrea să înțelegeți lucrul ăsta. Pe scurt, dum-neavoastră fixați miza. De acord?

— N-am încotro, am răspuns.

— Chiar acum și chiar aici, în conacul acesta, un bătrîn trage să moară, a spus bărbatul. Cauza e clară. Are un imens *hematom* în creier. Un chist uriaș, care aproape că-i modifică forma creierului. Cam ce știți despre neurologie?

— Mai nimic.

— Foarte simplu spus, este o bombă sanguină. Circulația sîngelui este obstrucționată și creează o inflamare. Ca un șarpe care a înghițit o minge de golf. Dacă explodează, creierul încetează să mai funcționeze. Cu toate acestea, nu se pune problema unei operații, pentru că un stimul infim poate declanșa explozia. Pe șleau, nu putem decît să așteptăm să moară. Asta se poate întîmpla peste o săptămână sau peste o lună, nimeni nu poate ști.

Bărbatul a strâns din buze și a răsuflat încet.

—Nu e nimic surprinzător în faptul că va muri. E bătrîn și diagnosticul e cunoscut. Sur-prinzător este însă *faptul c-a trăit atît de mult*.

Nu înțelegeam ce voia să zică.

— De fapt n-ar fi fost surprinzător nici dac-ar fi murit acum treizeci și doi de ani, a continuat bărbatul. Sau acum patruzeci și doi. Hematomul i-a fost descoperit de către doctorii armatei ame-ricane, cu ocazia unui control medical de rutină vizînd criminalii de război de clasa A. Asta se petrecea în toamna anului 1946, cu

puțin înainte de înființarea Tribunalului pentru Crime de Război de la Tokyo. Doctorul care i-a descoperit chistul hematic a suferit un șoc la vederea radiografiei. A trăi - și încă fără probleme - cu un asemenea chist uriaș în creier era ceva ce sfida orice legi cunoscute ale medicinei. A fost transferat de la închisoarea Sugamo la spitalul Sf. Luca, pe atunci rechiziționat de armată și transformat în spital militar, și a fost supus unor teste foarte amănunțite.

Testele au durat un an, dar n-au dus la nici o concluzie, în afară de faptul că era incredibil că trăia și că putea muri oricând. Boala nu l-a împiedicat însă să-și continue viața, plin de energie. Creierul îi funcționa normal, fără nici o expli-cație. Intraseră într-o fundătură. Aveau de-a face cu un om care trăia fără probleme, deși ar fi trebuit să fie mort de mult.

Au reușit, în schimb, să determine câteva simp-tome clare. Avea perioade regulate de migrene, câte trei zile la fiecare patruzeci de zile. După spusele lui, migrenele au început în 1936, probabil o dată cu formarea chistului. Erau niște dureri insuportabile, și de aceea i se administrau analge-zice. Pe scurt, narcotice. Narcoticele îi atenuau într-adevăr durerile, dar în același timp îi provocau halucinații. Halucinații extrem de dense. Numai el știe exact în ce constau, dar cu siguranță că nu erau deloc plăcute. Armata americană încă mai deține descrierile detaliate ale halucinațiilor pe care le-a avut. Doctorii au notat totul cu minuțio-zitate. Am reușit să le obțin prin metode nu tocmai legale și le-am citit de câteva ori. Deși sunt scrise în jargonul clinic, reiese limpede faptul c-a fost o experiență terifiantă. Nu cred că mai există vreun om care să poată rezista unor asemenea torturi periodice.

Nu se știe de ce a avut astfel de halucinații. S-a presupus că o anumită energie era produsă sistematic de chist, iar migrenele reprezentau reacția organismului. Iar când acest zid de pro-tecție era înlăturat, energia stimula direct o anumită porțiune a creierului, provocând haluci-națiile. Desigur, asta nu este decât o ipoteză, dar armata americană a considerat-o interesantă și a început o serie de teste amănunțite. Teste secrete conduse de Serviciile Secrete. Nu e clar de ce Serviciile Secrete s-au preocupat de hematoma unui individ oarecare, dar ne putem gândi la câteva posibilități: prima, oare nu cumva s-au folosit de perdeaua testelor medicale pentru a conduce niște interogatorii mai delicate? Având ca scop, de exemplu, obținerea controlului asupra rutelor agenților secreți sau ale opiului pe conti-nent, dat fiind că înfrângerea lui Jiang Jieshi însemnase pentru americani pierderea contactului cu China. Aveau nevoie de informațiile deținute de Șef ca de aer, și nu poți întreba așa ceva în mod direct. De fapt, după seria asta de teste, a fost eliberat în loc să fie trimis în fața Tribu-nalului militar, și ca atare putem presupune că au avut loc niște negocieri ascunse. I s-a oferit libertatea în schimbul informațiilor.

o a doua posibilitate ar fi relația dintre hema-tom și excentricitatea lui ca lider al aripii de dreapta. E o ipoteză foarte interesantă, dar am să vă dau detaliile mai târziu. Cred că, de fapt, ei nici nu și-au dat seama de asta. Și cum ar fi putut, de vreme ce simplul fapt că mai era încă în viață li se părea de neconceput? Fără o autopsie n-ar fi putut afla nimic. Iată o altă fundătură.

A treia posibilitate ar fi spălarea creierului. La vremea respectivă se vehicula ideea că anu-miți stimuli bine determinați trimiși creierului provoacă o reacție specifică, și este știut faptul că în America exista o organizație care se ocupa cu studhile legate de spălarea creierului.

Nu se știe exact care dintre cele trei variante a reprezentat obiectivul real al investigației con-duse de Serviciile Secrete și nici la ce concluzii au ajuns. Totul e îngropat în trecut. Singurii care știu adevărul sunt câteva personaje importante din armata americană de la vremea respectivă și Șeful. El n-a povestit niciodată nimănui nimic, nici măcar mie, și probabil că n-o va face nici de acum încolo. Din acest motiv tot ce v-am spus până acum se bazează numai pe supoziții.

Bărbatul a terminat de vorbit și a tușit. Nu-mi puteam da seama cât timp se scursese de când intrasem în cameră.

— Se mai știe totuși un lucru legat de peri-oada când s-a declanșat boala, în anul 1936. În iarna anului 1932, Șeful a fost arestat pentru implicarea într-un complot care avea ca scop asa-sinarea unei personalități politice. A stat după gratii până în iunie 1936. Rapoartele oficiale ale închisorii și cele medicale încă mai există, iar Șeful ne-a mai vorbit și el ocazional despre peri-oada respectivă. Punând informațiile cap la cap, tot timpul cât a fost închis se pare că a suferit de insomnie cronică. De fapt, n-a fost insomnie pur și simplu, a fost ceva extrem de periculos, și i s-a întâmplat să nu poată dormi câte trei-patru zile la rând, dacă nu chiar și o săptămână. Pe vremea aceea poliția obișnuia să smulgă confesiuni de la criminalii politici privându-i de somn. Șeful a avut parte de un tratamento dintre cele mai dure, din cauza implicării lui în lupta dintre regimul imperial și facțiunea la putere. Deținuții care încercau să doarmă erau udați cu apă, bătuți cu bețe de bambus sau ținuti în lumină puternică. După câteva luni oamenii obișnuți cedează. Sis-temul nervos le este grav afectat și fie mor, fie înnebunesc, fie devin insomniaci cronici. Acesta din urmă a fost și cazul Șefului, dar s-a vindecat complet în primăvara anului 1936, adică exact în perioada în care i s-a format chistul. Ce părere aveți ?

— Privarea extremă de somn a dus dmtr-un motiv sau altul la îngreunarea circulației sînge-lui și la formarea chistului?

— Este ipoteza cea mai verosimilă, care i-ar putea trece oricui prin cap. De aceea și doctorii din armata americană au luat-o în considerație, dar n-a fost suficient. Eu personal cred că lipsește un factor mai important, iar chistul nu este decât un efect secundar rezultat în urma manifestării acestui factor. Doar sunt atâția oameni care au asemenea chisturi, și simptomele lor nu seamănă deloc. În plus, nu e suficient pentru a explica de ce Șeful încă mai trăiește.

Fără nici o îndoială, ce spunea bărbatul era logic.

— încă un fapt curios legat de chist: în pri-măvara anului 1936, Șeful a devenit practic un alt om. Înainte nu era decât un activist mediocru de dreapta. Era al treilea fiu dintr-o familie de țărani săraci din Hokkaido. La vârsta de doispre-zece ani a plecat de acasă și s-a dus în Coreea, nici acolo nu i-a mers prea bine, s-a întors și s-a înscris în aripa de dreapta. Tipul de om iute din fire care-și vîntura mereu sabia de samurai în sînga și-n dreapta. Probabil că de-abia era în stare să citească- Cu toate acestea, cînd a fost eliberat, în vara anului 1936, a ajuns, în toate sensurile, în vârful aripii de dreapta. Fermeca audiența, era carismatic, avea o logică impecabilă, era capabil să trezească reacții puternice prin cuvîntările lui, avea clarviziune politică, capacitate de decizie și, mai mult decât orice, știa să influențeze societatea folosindu-se de punctele slabe ale maselor. Bărbatul a tras aer în piept și a tușit.

— Sigur, fiind un ideolog de dreapta, teoriile lui și imaginea despre lume erau cu totul diferite pentru că lipsea altruismul, dar asta, de fapt, nu conta. Important era în ce măsură reușea să con-struiască o organizație, ca și Hitler, care a ajuns să tmpimă la nivel național ideile de *Lebensraum*¹ și superioritate rasială. Șeful a preferat însă s-o

1. Literal, „spațiu vital”, concept din domeniul biologiei, adoptat de doctrina hitleristă (germ.).

ia pe un drum lăturalnic, acționînd și influențînd societatea din umbră. Din acest motiv a plecat în China în 1937. Chiar și așa... În fine, nu contează. Să revenim la chist. Ce voiam să spun este că perioada apariției chistului coincide exact cu înce-putul transformării personalității Șefului.

— Teoria dumneavoastră este, am spus eu, că nu există o relație cauză-efect între chist și trans-formare, ci sunt paralele și determinate de un factor misterios?

— V-ați dat seama repede, mi-a răspuns bărbatul. Concis și la obiect.

— Și ce legătură au toate astea cu oile ? Bărbatul a scos a doua țigară din cutie, i-a lovit ușor vârful cu unghia, a dus-o la buze, dar

n-a aprins-o.

— Să luăm lucrurile pe rînd, a spus el. Pentru cîteva momente s-a lăsat o tăcere grea.

— Noi am creat un stat, a continuat el. Un stat puternic și subteran, în care am înglobat totul: politica, finanțele, mass-media, birocrăția, cultura și multe altele, nici nu vă imaginați. Am înglobat pînă și ceea ce ne este ostil, totul, de la autoritate pînă la anti-autoritate. Interesant este că majoritatea nici nu realizează ca sunt integrați în statul nostru. Aveni o organizație extraordinar de sofisticată, pe care Șeful a clădit-o cu mâinile lui după război. Altfel spus, Șeful stă singur la timona imensului vapor care este acest stat. Dacă o slăbește din mâini, vaporul se va scufunda și toți pasagerii vor fi înghițiți de valuri fără să înțeleagă ce li se întîmplă.

S-a oprit și și-a aprins țigara.

— Totuși, organizația noastră are și ea niște limite. Cum ar fi moartea conducătorului. Dacă moare el, se prăbușește și statul. Pentru că statul a fost ridicat și menținut de geniul unui singur individ. Cu alte cuvinte, după teoria mea, a fost ridicat și menținut de acel factor misterios. Dacă moare Șeful, totul se sfîrșește, pentru că orga-nizația noastră nu este un sistem birocratic, ci un mecanism complex ținut laolaltă de o singură minte. Acesta este în același timp și punctul forte și cel slab al organizației noastre. Sau, mai degrabă, *a fost*. Din cauza morții Șefului, mai devreme sau mai târziu sistemul se va prăbuși, și se va scu-funda în oceanul mediocrității, ca palatul Valialla cuprins de flăcări. Nimeni nu-i poate succeda Șefului. Organizația se va prăbuși, palatul va fi dărămat din temelii ca pe locul lui să se constru-iască un complex de locuințe. o lume a omo-genității și a certitudinii, unde nu există voință personală. Poate că așa vi se pare corect să fie, un partaj egal. Dar imaginați-vă puțin întreaga Japonie nivelată, cu toți munții rași de pe fața pămîntului, fără lacuri sau coaste, un teren plat pe care se întind la nesfîrșit complexe de locuințe. Vi s-ar mai părea corect?

—Nu știu, am răspuns. Nu știu nici măcar dacă întrebarea în sine are vreun sens.

— Sunteți un om inteligent, a spus bărbatul, așezîndu-și mămile pe genunchi și bătînd ușor tactul cu vîrfurile degetelor. Complexele de locuințe nu erau decât *un exemplu*. Ca să fiu mai precis, organizația noastră se împarte în două: partea care înaintează și partea care o face să înainteze. Mai sunt și alte părți cu diverse funcții, dar cele principale sunt acestea două. Cea care înaintează este „voința”, cea care o face să înainteze este „profitul”. Cînd se vorbește despre Șef, se face referire exclusiv la „profit”. Iar cînd Șeful va muri, aceasta va fi singura parte pe care se vor lupta oamenii să și-o împartă. Nimănui nu-i trebuie „vomța”, pentru că nimeni n-o poate înțelege. Asta încerc să subliniez, că „voința” este indivi-zibilă. Fie este trecut mai departe în totalitate, fie dispare cu desăvârșire.

Degetele bărbatului continuau să bată ușor ritmul pe genunchi. În rest, nimic din postura lui nu se schimbase în cursul conversației. Aceeași privire fixă, aceeași ochi reci, aceeași față colțu-roasă și lipsită de expresie, capul întors către mine în același unghi.

— Ce este „voința” ? am aruncat eu o întrebare.

— Este conceptul care controlează spațiul, timpul și posibilitatea.

— Nu prea înțeleg.

—Puțini oameni sunt în stare să înțeleagă. Doar Șeful înțelegea, instinctiv. Se poate spune că a mers chiar pînă la a nega conștientizarea sinelui. Pe asta se clădește adevărata revoluție. Ca să înțelegeți mai bine, o revoluție în care munca încorporează capitalul, iar capitalul încor-porează munca.

— Sună foarte fantezist.

—Dimpotrivă. Conștiința e o fantezie. Bărbatul s-a oprit o clipă, apoi a continuat.

— Sigur, ce spun eu acum sunt simple vorbe. Oricum le-aș potrivi, n-aș reuși să vă explic pe de-a întregul „voința” pe care o posedă Șeful. Explicațiile mele nu pot decât să ilustreze relația dintr-e mme și „voința”¹ Șefiihri printr-o asociere la Bwel verbal. Negarea conștiinței duce la negarea limbajului, Când cei doi stâlpi ai umanismului occidental, conștiința individuală și continuitatea evoluției, își pierd semnificația, și-o pierde și limba-jul. Dispare existența individuală și începe haosul. încetezi să ființezi ca individ și exiști doar ca haos. Toți împărțim același haos. Existența e comu-nicare, iar comunicarea e existență.

Camera a devenit dintr-o dată foarte rece și am avut senzația că lângă mine a fost adus un pat călduros și am fost invitat să intru sub pla-pumă. Era doar o iluzie, bineînțeles. Eram abia în septembrie și afară se auzeau zumzâind ricadele.

— Expansiunea conștiinței pe care o căuta generația anilor '60 a eșuat complet pentru că a avut ca punct de plecare individul. Cu alte cuvinte, expansiunea conștiinței, fără o transformare cali-tativă și cantitativă a individului, este în final doar o încercare disperată. La asta mă refer când vorbesc despre mediocritate. Dar n-aveți cum să înțelegeți, oricât v-aș explica. De fapt, nici nu vă cer asta. Nu fac decât să vă vorbesc deschis. Cît despre fotografia pe care v-am arătat-o mai devreme, a continuat bărbatul, este o copie după un desen din arhivele medicale ale armatei americane, datat 27 iulie 1946 și facut de Șef la cererea medicilor, ca parte din studiul halucinațiilor-lor lui. Din fișa medicală reiese că oaia apărea foarte frecvent în halucinațiile Șefului. Ca să vă dau și cifre, cam optzeci la sută, adică de patru ori din cinci. în plus, nici nu e vorba de o oaie obișnuită, ci de una cu o stea cafenie pe spate.

Din același an Șeful și-a ales această oaie ca emblemă personală, așa cum o vedeți și pe brichetă. Ați remarcat cred că e aceeași oaie cu cea din desenul păstrat în fișa medicală. Mai mult decât atât, e aceeași oaie cu cea din fotografia pe care o aveți dumneavoastră. Nu vi se pare un fapt cu o semnificație profundă?

— Simplă coincidență, i-am trântit-o eu. Voiam să par nepăsător, dar nu mi-a prea ieșit.

—Mai e ceva. Șeful a adunat cu grijă toate materialele pe care le-a putut obține referitoare la oile din Japonia sau din afară. o dată pe săptămână obișnuia să verifice toate ziarele sau revistele japoneze care fuseseră publicate în săptămâna respectivă, și decupa și studia cu mare atenție toate articolele despre oi. Una dintre atribuțiile mele era să-l ajut. Era foarte îndăjit, ca și cum ar fi căutat ceva anume. După ce s-a îmbolnăvit am început să mă ocup eu de munca asta, la un nivel *foarte personal*, și am devenit foarte interesat de subiect. Cine știe ce poate ieși la lumină? Aici intrați dumneavoastră în scenă, cu oaia dumnea-voastră. Categorie nu poate fi o simplă coincidență.

Am cîntărit bricheta în palmă. Era foarte plă-cută la atingere și avea greutatea perfectă, nici un gram în plus sau în minus.

— la să vedem, de ce credeți că Șeful a strâns atât de avid informații despre oi ? Ce părere aveți ?

—N-am nici o părere. Cel mai simplu ar fi să-l întrebăm chiar pe el.

— Aș face-o, dacă aș putea, dar Șeful e în comă de două săptămâni și e posibil să nu-și mai revină niciodată.

Dacă moare, secretul oii cu pată pe spate va fi îngropat o dată cu el. Or nu pot lăsa să se întâmple așa ceva. Nu-i vorba de o pierdere personală, ci de ceva mult mai semnificativ.

Am deschis capacul brichetei, am scâpărat *piatra* și am aprins-o, apoi am închis capacul la loc.

— Sunt convins că tot ce v-am povestit vi se pare o prostie. Poate chiar este. Poate se va dovedi și în realitate că așa este, dar aș vrea să înțelegeți că asta este tot ce ne-a mai rămas. Șeful va muri, va muri și cea Voință unică, va muri tot ce depindea de ea. Vor rămâne numai cifre și atât. De asta țin eu să găsesc cea oaie.

Pentru prima oară de la începutul conversației, bărbatul a închis ochii câteva secunde, tăcînd.

— Să vă spun ipoteza mea. E doar o ipoteză, subliniez, și de aceea puteți s-o uitați dacă vi se pare nefondată. Cred că oaia este modelul de la care a pornit Voința Șefului.

—Mă face să mă gîndesc la turta dulce în formă de animale, am comentat eu, dar bărbatul m-a ignorat.

— Cred că oaia a intrat în Șef. Asta s-a întăm-plat probabil în 1936. Apoi, în următorii patruzeci de ani, oaia a rămas să trăiască înăuntrul lui. A găsit acolo pășuni și păduri de mesteceni, exact ca în fotografie. Ce părere aveți?

—E o ipoteză captivantă, i-am răspuns.

— Este vorba de o oaie specială, *foarte* specială. Vreau s-o găsesc și pentru asta vă cer ajutorul.

— Și ce intenționați să faceți cînd o s-o găsiți ?

— Absolut nimic. Nu cred că pot să fac ceva. Fenomenul mă depășește și nu vreau decât să-l văd cu propriii mei ochi, înainte să dispară. Pe de altă parte, dacă oaia va avea vre-o dorință spe-cială, am să fac tot ce-mi stă în putere să i-o îndeplinesc, pentru că oricum, dacă moare Șeful, viața mea își pierde rostul.

Bărbatul a tăcut. Am tăcut și eu. Se auzeau doar cicadele. Vîntul stărnit o dată cu amurgul facea să tremure frunzele copacilor din grădină. în interiorul casei domnea *tăcerea*, la fel ca înainte. Părea că germenii morții se strecuraseră în toată casa, infestînd-o. Am încercat să-mi imaginez pășunea din mintea Șefului. Arsă, cu iarba ofilită, părăsită de oi.

—Vă mai rog o dată să-mi spuneți cum ați obținut fotografia, a zis bărbatul.

—Nu pot s-o fac, i-am răspuns. Bărbatul a oftat.

—Am încercat să vă vorbesc deschis. Speram c-o să faceți la fel...

— In poziția în care mă aflu, mi-e imposibil. Dacă vă spun care e sursa, i-aș putea crea pro-bleme persoanei respective.

— Să înțeleg că aveți motive întemeiate să credeți că persoana în cauză va avea probleme?

— N-am nici un motiv special, cred pur și simplu. Ceva nu e în regulă, m-a urmărit senzația asta de-a lungul întregii noastre conversații- E al șaselea simț.

— Și de asta nu puteți vorbi.

— Intocmai, am răspuns.

M-am gândit o clipă și am continuat.

— Sunt expert în a crea neplăceri altora. Nimeni nu mă întrece. Ca atare, îmi petrec viața făcând tot posibilul să evit asemenea situații, însă chiar și asta creează necazuri. pînă la urmă e același lucru, dar asta nu schimbă situația cu nimic. E doar un pretext.

— Nu vă înțeleg.

— Ce vreau să spun este că mediocritatea poate apărea sub diverse forme.

Am luat o țigară, am aprins-o cu bricheta pe care o țineam în mână și am tras fumul în piept. M-am simțit puțin mai în largul meu.

— Bine, atunci nu-mi spuneți nimic dacă nu vreți, a zis bărbatul. o să-mi căutați oaia, în schimb. Asta e ultima ofertă. Dacă de azi în două luni reușiți să-i dați de urmă, veți primi o răsplată foarte generoasă; însă dacă nu reușiți, sunteți terminat, cu tot cu firmă. De acord?

— Parcă am încotro ? Și ce ne facem dacă, dintr-un motiv sau altul, o asemenea oaie cu pată cafenie nu există în realitate?

— Asta nu schimbă cu nimic situația. Fie găsim oaia, fie n-o găsim. Pentru nici unul din noi nu există cale de mijloc. îmi pare rău că lucrurile stau așa, dar, cum am spus și mai devreme, dumneavoastră ați fixat miza. o dată ce ați intrat în posesia mingii nu vă mai rămâne decît să alergați cu ea spre poarta adversă. Chiar dacă într-un final se dovedește că poarta nu există.

— Mi-e clar acum, am spus eu. Bărbatul a scos un plic gros din buzunarul de la piept al sacoului și mi l-a întins.

— Asta ca să vă acoperiți cheltuielile. Dacă-i terminați, dați-mi un telefon și se rezolvă. Aveți întrebări ?

— Nu întrebări, doar un comentariu.

— Ce anume ?

— Am ascultat azi cea mai incredibilă și mai ridicolă poveste din viața mea, chiar dacă pe alo-curi ați făcut-o să pară mai verosimilă. Dar mă

îndoiesc că m-ar crede cineva dacă aș povesti mai departe.

Buzele bărbatului s-au mișcat aproape imperceptibil. La el asta ar fi putut însemna un fel de zămbet.

— De mâine pomiți în căutarea oii. Vă repet, aveți *două luni* la dispoziție, începînd de azi.

— E o treabă dificilă, s-ar putea să nu-mi ajungă două luni. îmi cereți să găsesc o oaie, *una*, într-o întindere practic imensă.

Bărbatul m-a fixat cu privirea, fără un cuvînt, făcîndu-mă să mă simt ca o piscină golită de apă, o piscină murdară, crăpată, care s-ar putea să nu mai prindă încă un an de folosință. M-a fixat așa, fără să clipească, mai bine de treizeci de secunde. Intr-un final a articulat, încet:

—E timpul să plecați.

Eram întru totul de acord.

3Mașina și șoferul ei (II)

—Vă întoarceți la birou sau preferați să mergeți în altă parte ? m-a întrebat șoferul. Era același șofer ca la dus, dar se comporta mai puțin rigid. Probabil că se obișnuia repede cu oamenii.

M-am așezat pe bancheta încăpătoare din spate și mi-am întins bine mâinile și picioarele, gîndindu-mă unde aș vrea să merg. N-aveam chef să mă întorc la firmă. Mă apuca durerea de cap numai la gîndul c-ar trebui să-i povestesc totul partenerului meu - cum aș fi putut să-i explic? -și pe deasupra azi era, teoretic, ziua mea liberă. Dar nu-mi venea nici să mă întorc direct acasă. înainte de asta simțeam nevoia să văd o lume normală, cu oameni normali care merg normal în două picioare-

— Duceți-mă la stația Shinjuku, ieșirea de vest, i-am răspuns șoferului.

Drumul spre Shinjuku era foarte aglomerat, probabil și pentru că se facuse seară. De la un anumit punct încolo mașinile păreau lipite de asfalt, înțepenite. înainte doar din cînd în cînd, deplasîndu-se cu cel mult câțiva centimetri. M-am gîndit la viteza de rotație a Pămîntului. Oare cu câți kilometri pe oră se mișca prin spațiu supra-fața străzii pe care eram? Am calculat mental dar n-am reușit să-mi dau seama dacă depășea viteza ceștilor rotitoare din parcurile de dis-tracții. în realitate, sunt multe lucruri pe care nu le înțelegem, deși avem senzația că le-am înțeles. Dacă ar veni un marțian la mine acasă și m-ar întreba cu ce viteză se învîrte Pămîntul la Ecuator, n-aș ști să-i răspund. N-aș putea nici măcar să-i explic de ce după marți vine miercuri. M-aș face de răs în fața Universului. Am citit *Frații Karamazov* și *Donul liniștit* de cîte trei ori. Am citit o dată chiar și *Ideologia germană*. Știu pe dinafară valoarea lui *pi* pînă la a șaisprezecea zecimală. Oare chiar și așa m-aș face de rușine? Probabil că da. Ar muri marțienii de răs.

— Doriți să ascultați niște muzică? m-a întrebat șoferul.

—Da, i-am răspuns.

S-au auzit primele acorduri ale unei balade de Chopin. Mă simțeam ca în vestiarul unei săli de ceremonii, pregătindu-mă să particip la o nuntă.

— Voiam să vă întreb, m-am adresat șoferului, știți cumva cît e pi'-ul ?

— Pi'-ul ? Adică trei-virgulă-paisprezece ?

— Da, dar mă interesează restul de zecimale.
— Nu-l știu decît pînă la a treizeci și doua. Mai încolo...
— A treizeci și doua ?!
— Da. Există o șmecherie pentru memorare. De ce mă întrebați?
— Așa, fără un motiv anume, i-am răspuns, dezumflat.
o vreme *am* ascultat Chopin, în timp ce mașina a înaintat abia cu vreo zece metri. Șoferii din jur și călătorii din autobuze se uitau la mașina noastră ca la o arătare. Era iritant, chiar dacă știam că geamurile erau special făcute ca să nu se poată vedea înăuntru.
— Ce aglomerat e! am comentat eu.
— Așa este, mi-a răspuns șoferul. Dar nici un ambuteiaj nu durează la nesfîrșit, așa cum după noapte vine dimineața.
— De acord, am spus, dar nu vă enervează?
— Ba da, cîteodată mă enervează și-mi ies din fire, mai ales cînd sunt grăbit, dar mă gîndesc că în viață suntem mereu puși la încercare. A te enerva înseamnă a pierde.
— Sună ca o interpretare religioasă a ambuteiajelor.
— Eu sunt creștin. Nu merg la biserică, dar sunt creștin.
— Chiar ? m-am mirat eu. Și nu vi se pare o contradicție să fiți în același timp și șoferul unui important activist de dreapta?
— Șeful nostru este un om minunat. După Dumnezeu, e cel mai bun om pe care l-am întâlnit vreodată.
— Să înțeleg că l-ați întâlnit și pe Dumnezeu ?
— Sigur că da- Vorbim în fiecare seară la telefon.
— Bine, dar... am spus, blocat. Eram din nou confuz. Bine, am reluat, dar dacă toată lumea încearcă să vorbească cu Dumnezeu, nu sună mereu ocupat? Așa, ca la serviciul de informații tele-fonice pe la prînz.
— O, nu, îl sun fără probleme. Dumnezeu este o entitate omniprezentă, ca atare chiar dacă l-ar suna un milion de persoane în același timp, tot ar reuși să vorbească cu fiecare în parte.
— Nu prea mă pricep, dar este oare asta o interpretare ortodoxă? Vreau să spun, vorbind din perspectiva teologică.
— Eu sunt un radical. De asta nici nu merg la biserică.
— Acum înțeleg.
Mașina a mai înaintat vreo cincizeci de metri. Am scos o țigară și, cînd am dat s-o aprind, am realizat că ținusem tot timpul în mână bricheta Dupont de argint cu emblemă pe care mi-o dăduse secretarul cînd stătuserăm de vorbă. Plecasem ea fără să-mi dau seama. o simțeam

potrivindu-mi-se perfect în palmă, de parcă o avusesem acolo de cînd mă născusem. Avea greu-tatea ideții. Am stat puțin pe gînduri și am decis să mi-o însușesc. Mai mult ca sigur nimeni nu i-ar remarca lipsa. I-am desfăcut capacul și l-am închis la loc de cîteva ori, apoi mi-am aprins m sîrșit țigara și am băgat bricheta în buzunar. În schimbul ei, am lăsat totuși bricheta mea de unică folosință în compartimentul din portieră.

— Mi l-a dat Șeful acum cîteva ani, a spus din senin șoferul.
— Ce anume ?
— Numărul de telefon al lui Dumnezeu. Mi-a scăpat un geamăt. Oare cine înnebunise, eu sau el?
— Numai dumneavoastră vi l-a dat?
— Da, numai mie. V-am spus că e un om minu-nat. Vreți să-I aflați și dumneavoastră ?
— Numai dacă se poate, am răspuns.
— Sigur, e Tokyo 945...
— Stați o secundă, am spus, scoțînd agenda și un pix. Totuși, sunteți sigur că nu e nici o problemă dacă mi-l dați și mie?
— Nici o problemă. Nu-l dau oricui, dar dumneavoastră păreți un om bun.
— Mulțumesc, i-am răspuns. Dar oare ce-aș putea vorbi cu Dumnezeu? Nici măcar nu sunt creștin.
— Asta n-are importanță. Puteți să-i povestiți deschis ce vă preocupă. Oricît de nesemnificativ ar fi, Dumnezeu nu se plictisește și nici n-o să rădă de dumneavoastră.
— Bine atunci, vă mulțumesc și am să-i dau un telefon.
— Așa să faceți, a spus șoferul.
Circulația începuse să fie mai fluidă și în fața noastră apăruseră clădirile din Shinjuku. pînă acolo nici unul din noi n-a mai scos o vorbă.

4Sfîrșitul verii, începutul toamnei

OIND AM AJUNS la destinație, orașul era deja învăluit în lumina violacee a înserării. Vîntul își croia drum printre clădiri anunțînd apropierea toamnei și involburînd fustele fetelor care se întorceau de la lucru. Li se auzeau tocurele sandalelor lovind ritmic dalele trotuarului.
Am urcat la ultimul etaj al unui hotel foarte înalt, am intrat în barul spațios și am comandat o bere Heineken. A durat vreo zece minute pînă mi-a fost adusă. Așteptînd-o, mi-am pus cotul pe spătarul scaunului, mi-am sprijinit capul cu mîna și am închis ochii. Mîntea îmi era goală- Cînd închideam ochii, puteam să aud sute de pitici măturîndu-mi de zor prin cap. Nu terminau nici-odată, pentru că nu le venise ideea să folosească un fîraș.

Mi-a fost adusă berea și am băut-o din două înghițituri. Am mâncat și o farfurioară cu alune. Nu se mai auzeau măturile. Am intrat în cabina telefonică de lângă teșgea și am încercat s-o sun pe prietena mea cu urechi superbe. Nu era nici la ea acasă, nici la mine. Probabil că ieșise undeva să ia masa. Nu mânca niciodată acasă. Pe urmă am format numărul apartamentului unde locuia fosta mea soție, dar m-am răzgândit după ce a sunat de două ori și am închis. N-aveam

de fapt ce să-i spun și nu voiam să par lipsit de consideratie.

Nu mai aveam pe cine să sun. În mijlocul unui furnicar de un milion de oameni, nu erau decît două persoane cu care puteam vorbi, iar, pe deasupra, una din ele era fosta mea soție. Am renunțat, am băgat la loc în buzunar monedele de zece yeni și am ieșit din cabina telefonică. Apoi am coman-dat încă o bere.

Așa mi-am încheiat ziua. În viața mea nu mai avusesem o zi atît de lipsită de sens. Pentru ultima zi de vară, aș fi preferat să mă aleg cu mai mult decît atît. Dar s-a sfîrșit. Afară se lăsa întunericul începutului de toamnă. Jos de tot se vedeau luminițele galbene ale orașului, scîntemd pînă departe. Așa, de la înălțime, păreau că așteaptă să fie strivite sub tălpile cuiva.

A venit și a doua bere. Am dat deoparte prima sticlă, goală, apoi mi-am turnat în palmă far-furioara de alune și am început să le ronțai, una cîte una. La masa de alături stăteau și sporo-văiau patru femei nu prea tinere, care tocmai terminaseră lecția de înot la piscina hotelului, fiecare cu cîte un cocteil tropical în față. Lîngă masa lor aștepta un chelner, țepăn, abia înăbușin-du-și căscatul. Un alt chelner explica meniul unui cuplu de americani între două vârste. Am mâncat alunele și am început cea de-a treia bere. Cînd am terminat-o, deja nu mă mai interesa ce fac.

Am scos plicul din buzunarul de la spate al blugilor, l-am desfăcut și m-am apucat să număr teancul de bancnote de zece mii de yeni. Păreau mai degrabă un pachet de cărți de joc, așa noi cum erau și prinse cu banderolă de hîrtie. Au început să mă doară mâinile înainte să ajung la jumătate. Cînd ajunsesem la nouăzeci și șase, a venit un chelner în vîrstă, a luat sticlele goale de pe masă și m-a întrebat dacă mai voiam o bere. Am dat din cap, fără să mă opresc din numărat. Chelnerul părea total neimpresionat de faptul că numărăm un teanc de bani.

Erau cu totul o sută cincizeci de bancnote. Le-am pus la loc în plic, iar plicul l-am îndesat din nou în buzunarul de la spate. A venit și berea. Am mâncat iarăși toate alunele, mirîndu-mă cum de pot mânca atîta și realizînd într-un final cît îmi era de foame. Toată ziua nu mâncasem decît o felie de prăjitură cu fructe.

L-am strigat pe chelner și am cerut un meniu. N-aveau omletă, dar aveau sandvișuri, așa că am comandat unul cu brînză și castraveți. La sandviș serveau cartofi prăjiți și murături. Am renunțat la cartofii prăjiți, cerînd în schimb o porție dublă de murături. Aveau cumva și o forfecuță de unghii? Bineînțeles că aveau. Incredibil cîte lucruri se pot găsi într-un bar. O dată au avut să-mi împru-mute pînă și un dicționar francez-japonez.

Mi-am băut berea pe îndelete și mi-am tăiat unghiile deasupra scrumierei, oprindu-mă din cînd în cînd și uitîndu-mă pe fereastră la priveliștea de seară. Eram expert în pierderea vremii în oraș.

Mi-am auzit numele strigat prin difuzoarele din tavan. Mi-au trebuit cîteva secunde pînă să realizez că ceea ce se auzea era un nume de persoană și că persoana respectivă eram eu. Am ridicat mîna și chelnerul mi-a adus un telefbn fără fir.

— A intervenit o mică modificare în program, am auzit o voce cunoscută. Starea Șefului s-a înrăutățit brusc și trebuie să ne grăbim. Veți avea mai puțin timp la dispoziție.

—Căt, adică?

— o lună. Nu putem aștepta mai mult. Dacă într-o lună n-ați găsit oaia, sunteți terminat. N-o să mai aveți unde să vă întoarceți.

o lună. Am încercat să reflectez, dar mintea îmi era încețoșată și nu mai înțelegeam conceptul de timp. o lună sau două luni, nu era mare dife-rență. Cine-ar putea spune cît timp e necesar în general pentru a repera o oaie?

—Cum de m-ați găsit? am întrebat, stupid.

— Noi știm aproape totul, mi-a răspuns.

—Mai puțin^unde se află oaia, am replicat eu.

—Așa este. În orice caz, ar fi bine să vă miș-cați. Vă irosiți timpul prea tare. Gîndiți-vă bine la situația în care sunteți. o situație în care, de altfel, v-ați băgat singur.

Avea dreptate. Am scos din plic prima bancnotă de zece mii de yeni, mi-am plătit consumația și am coborât cu liftul. Jos mai erau încă oameni normali, mergînd normal în două picioare, dar prezența lor nu m-a făcut să mă simt mai bine.

5 115 000

CÎND AM AJUNS acasă, am găsit în cutia poștală ziarul de seară și trei plicuri. Unul conținea un extras de cont de la bancă, altul, o invitație la o petrecere care se arăta foarte plictisitoare, al treilea era un anunț de la o firmă de mașini de mîna a doua, care mă asigura că viața mi se va schimba radical dacă-mi voi cumpăra o mașină elegantă. Ce să spun! Le-am aruricat pe toate direct la coș.

Am scos din frigider niște suc și mi-am tumat într-un pahar, apoi m-am așezat și l-am băut în bucătărie. Pe masă era un bilet lăsat de prietena mea în care-mi spunea că ieșise să mănânce și urma să se întoarcă la 9:30. Ceasul de pe masă arăta exact 9:30. M-am uitat cum se schimbau cifrele, 9:31, apoi 9:32.

Plictisit de atîta uitat la ceas, m-am dezbră-cat, am intrat la duș și m-am spălat pe cap. În baie erau patru feluri de șampon și trei feluri de balsam. De fiecare dată cînd se ducea la cum-părături, prietena mea mai apărea cu cîte ceva și mereu găseam în baie cîte un articol de toaletă nou. La un inventar sumar am descoperit, pe lîngă

altele, patru creme de ras și cinci tuburi de pastă de dinți. Am ieșit din baie și mi-am pus niște pantaloni scurți și un tricou. Senzația de disconfort pe care o avusesem toată ziua trecuse și mă simțeam în sfârșit relaxat.

Prietena mea s-a întors la zece și douăzeci, ducând în mână o pungă de la supermagazin. Întotdeauna facea cumpărăturile noaptea. De data asta luase trei perii de frecat podeaua, o cutie de agrafe de birou și șase cutii de bere de la gheață. M-am pus iar pe băut bere.

—Despre oi era vorba.

— Ți-am spus eu!

Am scos niște cărnați din frigider, i-am prăjit într-o tigaie și i-am pus pe o farfurie. Eu am mâncat trei, iar ea, doi. Pe fereastra deschisă se strecura adierea răcoroasă a serii.

I-am povestit despre ce s-a întâmplat la firmă, despre limuzină, despre conac, despre secretarul cel ciudat, despre chist, despre oaia cu pată pe spate. Când am terminat de povestit, se făcuse deja ora unsprezece.

—Asta e, am încheiat eu.

Prietena mea nu părea deloc surprinsă. Cît îi povestisem, își curățase urechile și căscase de multe ori.

—Și când pleci?

—Când plec?

—Păi nu trebuie să găsești oaia? M-am uitat la ea, cu degetul prins în inelul celei de-a doua cutii de bere.

—Nu mă duc nicăieri.

—Dar o să ai necazuri dacă nu pleci.

—Ce mi s-ar mai putea întâmpla? Și așa aveam de gând să-mi dau demisia. Oricît mi s-ar pune bețe-n roate tot am să-mi gădesc o slujbă din care să trăiesc. Doar n-o să-mi ia zilele.

Ea a scos un alt bețișor de urechi din cutie și, pentru câteva clipe, s-a jucat cu el între degete.

—Bine, dar e foarte simplu, nu? Nu trebuie decît să găsești o oaie. O să fie interesant.

—Ba n-am să gădesc nimic. Hokkaido e imens și probabil că sunt acolo zeci de mii de oi. Caut acul în carul cu fân, ca să zic așa. N-am s-o gădesc în veci, chiar și așa, cu stea cu tot.

—Sunt doar cinci mii.

—Poftim?

—În Hokkaido sunt doar cinci mii, nu zeci de mii de oi. În anul 22 din epoca Showa¹ erau într-adevăr două sute șaptezeci de mii de capete, dar acum n-au mai rămas decît cinci mii.

—De unde știi?

—M-am dus la bibliotecă și m-am interesat, cît ai fost plecat. Am scos un oftat.

—Pe toate le știi, este?

—Nu-i adevărat. Sunt încă multe lucruri pe care nu le știi.

Am mormăit ceva ca răspuns, apoi am desfacut a doua cutie de bere și am umplut două pahare.

—În orice caz, acum în Hokkaido mai sunt doar cinci mii de oi, conform statisticilor oficiale. Nu te simți mai ușurat?

—Tot aia e, am replicat. Cinci mii sau două sute șaptezeci de mii de oi, asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

Problema e reperarea unei oi anume pe o întindere practic imensă. Lăsînd la o parte faptul că nu pot pomi de la nici un indiciu.

—Cum n-ai nici un indiciu? Ai în primul rînd fotografia, pe urmă ai un prieten acolo. Urmînd una din aceste două căi, sunt sigură că pînă la urmă ai să găsești ceva.

—Amîndouă sunt foarte vagi. Peisajul din poză e cît se poate de comun, iar pe scrisoarea de la Șobolan nu se poate descifra ștampila poștei.

Am băut amîndoi din bere.

—Nu-ți plac oile? m-a întrebat ea.

—Ba-mi plac, i-am răspuns.

Iar începuseră să mi se încâlcească gîndurile.

1. Epoca Showa, 1926-1989. Aiml 22 corespunde anului 1947 din calendarul occidental.

—În orice caz, am hotărât că nu merg nicăieri, am spus eu mai mult ca să mă conving, dar fără prea mare efect.

—Nu vrei niște cafea?

—Ba da, am răspuns.

Prietena mea n luată de pe masă cutiile de bere și paharele goale și a pus un ibric pe foc, Astep-tînd să fiarbă apa, s-a dus în camera cealaltă și a dat drumul la muzică. Se auzea Johnny Rivers cîntînd *Midnight Special*, apoi *Roll Over Beethoven* și *Secret Agent Man*. Cînd a început să fiarbă apa, a pregătit cafeaua, fredonînd după casetă *Johnny B. Goode*. În tot acest răstimp eu am citit ziarul. o adevărată scenă de familie. Dacă n-aș fi avut oaia pe cap, as fi putut chiar să mă simt fericit.

Până s-a terminat caseta, nici unul din noi n-a mai spus nimic, bîndu-ne cafeaua și ronțăind biscuiți. Eu am continuat să citesc ziarul și după ce l-am terminat, l-am luat iar de la capăt. o lovi-tură de stat, un actor decedat, o pisică acrobată -tot felul de întâmplări care n-aveau nici o legătură cu mine. Johnny Rivers continua să cînte melodii rock de odinioară. Cînd s-a oprit muzica, am împăturit ziarul și am privit-o pe prietena mea în ochi.

—Nu reușesc să pricep. Ceva îmi spune că-i mai bine să plec în căutarea oii, chiar dacă fără nici un rezultat, decît să stau cu mâinile în sân. Pe de altă parte însă, nu-mi place să fiu ame-nințat sau silit să fac ceva.

—Bine, dar în ultimă instanță toți suntem amenințați sau siliți să facem cîte ceva. Uneori n-avem de ales.

—S-ar putea să ai dreptate, am spus eu după un moment de pauză.

Ea a tăcut și s-a apucat din nou să-și curețe urechile. Din când în când de sub plete i se zăreau lobiile cămoși.
— Trebuie să fie superb în Hokkaido în peri-oada asta a anului. Nu sunt mulți turiști, vremea e bună, iar oile probabil că sunt toate pe câmp. E anotimpul perfect.

— Așa o fi.

— Mă gîndeam, a spus ea luînd ultimul biscuit, mă gîndeam că dacă m-ai lua și pe mine ți-aș putea fi de folos.

— De ce te pasionează atît de tare plecatal în căutarea unei oi?

— Pentru că aș vrea și eu să văd oaia respectivă cu ochii mei.

— Se poate întîmpla să ne batem capul degeaba, pentru o simplă oaie. Chiar vrei să te implici în așa ceva?

— Nu mă deranjează deloc. Te implici tu, mă implic și eu, a spus ea, apoi a zămbit. Îroi ești foarte drag.

— Mersi, i-am răspuns.

— Cum, asta-i tot ?

Am împins ziarul spre o margine a mesei. Adierea care intra pe geam împrăștiase fumul de la țigară.

— Sincer să fiu, e ceva care nu-mi place în legătură cu povestea asta. Ceva nu e-n regulă.

— Ce anume ?

— Totul, de fapt, de la cap la coadă. Una peste alta, e o poveste absolut stupidă și totuși fiecare amănunt pare real și se potrivește cu celelalte.

Nu-mi miroase a bine.

Ea n-a spus nimic, a cules de pe masă un elastic și a început să se joace cu el.

— Pe urmă, ce-o să se întîmple după ce găsesc oaia? Dacă într-adevăr e o oaie aparte, cum spunea secretarul Șefului, după ce-am s-o găsesc s-ar putea să intru într-un bucluc și mai mare.

— Bine, dar prietenul tău nu e băgat deja în buclucul ăsta mai mare de care zici ? Dacă nu era așa, nu ți-ar fi trimis fotografia.

Avea dreptate. Pusese pe masă, rînd pe rînd, toate atuurile pe care le aveam și pierdusem de fiecare dată. Mă citise ca pe o carte deschisă.

— Mda, se pare că n-am încotro, am cedat eu.

— Sunt sigură că așa e cel mai bine pentru tine. Și c-o să găsim oaia, a adăugat, surzînd.

A terminat cu curățatul urechilor, a învelit bețișoarele într-un șervețel și le-a aruncat la gunoi. Pe urmă a luat elasticul și și-a strâns părul la spate, descoperindu-și urechile. Mi se părea că atmosfera din cameră se schimbasese.

— Hai la culcare, a spus ea.

6 Picnicul de duminică după-amiaza

M-AM TREZIT la nouă dimineața, singur în pat. Probabil că prietena mea ieșise să mănânce și se întorsese la ea acasă. Nu-mi lăsase nici un bilet. Doar o batistă și un slip puse la uscat, în baie.

Am băut un suc de portocale din frigider și mi-am prajit niște pâine veche de trei zile. Avea gust de humă. De la fereastră vedeam *oleandrul* din curtea vecinului. Undeva, în depărtare, se auzea cineva exersînd la pian. Suna de parcă ar fi încercat să coboare pe o scară rulantă care urca. Pe un stîlp de tensiune stăteau trei porum-bei grași și cîntau fără nici un sens. Sau poate că, dimpotrivă, cîntau ceva cu sens. Poate că-i dureau bătăturile și de asta cîntau. Poate că, din perspectiva lor, eu eram cel lipsit de sens.

Cînd am terminat a doua felie de pâine pră-jită, porumbeii au dispărut, lăsînd în urma lor doar stîlpul și *oleandrul*. Era o dimineață de duminică. În suplimentul de duminică al ziarului era o fotografie color a unui cal sărînd peste un gard viu. Pe cal era un călăreț cu o caschetă neagră și un aer bolnăvicios, zgăindu-se cu dispreț la pagina de alături. Unde era descris în amănunțime cum trebuie cultivate orhideele. Există sute de specii de orhidee, fiecare cu istoria ei, iar nobilimea dintr-o țară sau alta și-a dat viața pentru binele orhideelor. Orhideele au destinul lor, mai spunea articolul. Filosofie și destin oriunde te uiți.

De cînd luasem hotărîrea să plec în căutarea oii, mă simțeam mult mai ușurat și plin de energie pînă-n vîrfurile degetelor. Era prima oară cînd mă simțeam așa de cînd depășisem momentul de cumpănă de la vîrsta de douăzeci de ani. Am pus vasele în chiuvetă, am dat de mîncare motanului și l-am sunat pe bărbatul în costum negru. A răspuns după al șaselea țărîit.

— Sper că nu v-am trezit, am spus eu.

— Nu vă faceți griji, mă trezesc întotdeauna foarte devreme, mi-a răspuns. Ce doriți?

— Ce ziare citiți?

— Toate ziarele naționale și opt ziare locale, dar pe cele locale nu le primesc decît seara.

— Chiar le citiți pe toate ?

— Face parte din atribuțiile mele, a spus el răbdător. Care-i problema?

— Citiți și suplimentele de duminică?

— Citesc și suplimentele de duminică.

— Ați văzut fotografia calului din ziarul de azi-dimineață ?

— Am văzut-o.

— Nu vi s-a părut că animalul și stăpânul se gândesc la două lucruri total diferite?

Prin telefon s-a strecurat o tăcere adâncă. Nu se auzea absolut nimic, nici măcar respirația celui-lalt. Au început să mă doară urechile.

— De asta m-ați sunat?

— Nu, v-am sunat mai mult ca să facem conver-sație. E plăcut să ai o temă comună de discuție, nu?

— Avem alte teme comune, cum ar fi oaia. L-am auzit tușind.

— Regret, dar eu unul n-am atîta timp liber la- dispoziție. N-ați putea să intrați direct în subiect ?

— Iată cum stau lucrurile, am spus eu. Pe scurt, am de gînd să plec mâine în căutarea oii. Am ezitat foarte mult și pînă la urmă m-am decis. Dar am să fac totul în ritmul meu. Cînd o să am chef de vorbă, o să vorbesc. Cred că am dreptul și eu măcar la atîta lucru. Nu vreau să-mi fie supravegheată fiecare mișcare și nici nu vreau să fiu împins de la spate de un necunoscut. Asta aveam de spus.

— Cred că nu realizați în ce situație vă aflați.

— Nici dumneavoastră nu realizați. Am stat toată noaptea și m-am gîndit. Mi-am dat seama că n-am aproape nimic de pierdut: m-am des-părțit de soție, iar azi am de gînd să demisionez. Locuiesc într-o cameră închiriată, n-am mobilă și nici alte bunuri. Am cel mult două milioane de yeni în bancă, o mașină veche și un motan bătrîn. Toate hainele mele sunt demodate și discurile la fel. Nu sunt o celebritate, n-am credibilitate ăocială, n-am sex-appeal. Nu sunt un geniu, nici măcar nu mai sunt atît de tînăr. Mereu vorbesc fără să mă gîndesc și pe urmă regret. Ca să folosesc expresia dumneavoastră, sunt un om mediocru. Vă rog să-mi spuneți, ce-aș mai avea de pierdut?

Tăcerea a continuat cîteva clipe. Între timp am desfăcut ața de la un nasture al cămăși și am desenat pe o foaie de hîrtie treisprezece stele.

— Orice om mai are întotdeauna cîteva lucruri de pierdut, inclusiv dumneavoastră. Noi suntem profesioniști în a le scoate la iveală. Oamenii au în mod cert un punct sensibil situat undeva între dorință și mîndrie. Așa cum toate obiectele au un centru de greutate. Noi ne pricepem să-l găsim. Cred că v-ați dat seama deja de asta. Din păcate, oamenii nu devin conștienți de existența lui decît după ce l-au pierdut.

Bărbatul a făcut o scurtă pauză.

— Dar toate la timpul lor, a continuat el. Pentru moment, am rețnut ideea principală din discursul pe care mi l-ați ținut. Fie, treacă de la mine. N-am să vă mai presez, puteți să faceți cum vă place. Asta *timp de o lună*, a subliniat el. De acord ?

— De acord, am răspuns.

— Vă salut, a mai zis el și a închis. Telefonul închis în nas mi-a lăsat un gust neplă-cut și, ca să scap de el, am făcut treizeci de flotări și douăzeci de abdomene, am spălat vasele și am pus la spălat hainele adunate de trei zile. Pe urmă m-am simțit mai bine. Era o duminică plă-cută de septembrie. Vara devenise deja o amintire palidă.

Mi-am pus o cămașă nouă, niște blugi fără pete de sos de roșii, șosete de aceeași culoare în ambele picioare și m-am pieptănat. Cu toate acestea, tot nu mă simțeam ca-n acea zi de dumi-nică, pe cînd aveam șaptesprezece ani. Era firesc. Îmbătrînisem, orice-ar zice lumea.

M-am urcat în Volkswagenul meu aflat la un pas de dezmembrare și m-am dus la supermaga-zin, de unde am luat o duzină de conserve, un sac cu nisip pentru motan, o trusă de bărbierit de voiaj și niște lenjerie de corp. Cînd am terminat, am intrat într-o gogoșerie unde am băut o cafea fără nici un gust și am înfulecat o gogoasă cu scorțișoară. Pe peretele din fața mea era o oglindă imensă, așa că m-ani putut admira pe îndelete. Oare cum mă vedeau ceilalți în oglindă ? Ce găn-deau despre mine ? Nu puteam să-mi dau seama. Am mîncat restul de gogoasă, am băut ultima înghițitură de cafea și am ieșit din magazin.

Am trecut pe la o agenție de voiaj din fața gării și am rezervat două bilete pentru avionul de Sapporo din ziua următoare. Pe urmă am intrat în gară și mi-ani cumpărat o geantă de voiaj din pânză groasă și o pălărie de ploaie. De fiecare dată am plătit folosind cîte o bancnotă *nou-nouă* din plic, dar, oricît aș fi cheltuit, teancul nu părea să se subțieze. Doar eu începusem să dau semne de oboseală.

Există pe lume un asemenea tip de bani: te irită simplul fapt că-i ai, te simți ultimul om cînd cheltuiești din ei, iar cînd i-ai terminat ajungi să te urășți. Cînd te urășți simți nevoia să cheltu-iești bani. Atîta doar că nu mai ai, și nici nu speri să mai faci rost.

M-am așezat pe o bancă din fața gării și am fumat două țigări, una după alta, renunțînd să mă mai gîndesc la bani. Ca în orice dimineață de duminică, locul era înțesat de familii cu copii și cupluri de tineri. Tot uitîndu-mă așa la lume fără un scop precis, mi-am amintit brusc de soția mea care, înainte să plece, mi-a spus că poate ar fi fost mai bine dacă am fi avut și noi copii. Adevărul este că, la vîrsta mea, era foarte nor-mal să fi avut deja copii. Și totuși nu mă puteam imagina în rolul de tată. Ce copil ar fi fost mîndru de un tată ca mine?

Am mai fumat o țigară, cu sacoșele de cumpă-rături în mână, apoi am ieșit din mulțime și m-am îndreptat spre parcare supermagazinului. Am îngrămădit sacoșele pe bancheta din spate, am dus mașina la benzinărie și acolo am cerut *sa i se* facă plinul și să i se schimbe uleiul. Între timp am intrat într-o librărie din apropiere și am cumpărat trei cărți. Cu ocazia asta s-au mai topit două hîrtii de zece mii de yeni, iar buzunarele mi s-au îngreunat de mărunțiș. Ajuns acasă, am deșer-tat toate monedele într-o sticlă din bucătărie și m-am spălat pe

față cu apă rece. Aveam senzația că se scursese foarte mult timp de când mă tre-zisem de dimineață, dar uitându-mă la ceas am constatat că nu era nici măcar ora prânzului.

Prietena mea s-a întors și ea pe la trei după-masa. Purta o cămașă în carouri și pantaloni de bumbac de culoarea muștarului, și-și pusese ochelari de spare negri ca noaptea. Pe umăr avea o geantă mare de voiaj, din pânză groasă, ca a mea.

— Mi-am făcut bagajele, a zis ea, băfînd ușor cu palma geanta de pe umăr. o să fie o călătorie lungă?

— Mă tem că da, i-am răspuns.

S-a trîntit pe canapeaua veche din dreptul ferestrei, fără să-și scoată ochelarii, și a fumat o țigară, cu ochii pironiți în tavan. I-am dus o scrumieră, m-am așezat lîngă ea și am mîngăiat-o pe păr. Motanul și-a făcut și el apariția, a sărit pe canapea și și-a pus bărbia pe gleznele fetei. Ea a renunțat la țigară, mi-a pus-o mie între buze și a căscat.

— Te bucuri că pleci în călătorie ? am întrebat-o eu.

— Da, mă bucur foarte tare. Mă bucur mai ales că mergem împreună.

— Dar dacă nu găsim oaia, nu ne mai putem întoarce. o să pribegim tot restul zilelor.

— Ca prietenul tău?

— Exact. Intr-un anumit sens suntem într-o situație foarte asemănătoare. Diferența e că el a plecat de bunăvoie, iar eu nu am încotro.

Am strivit țigara în scrumieră. Motanul și-a lungit gâtul, a scos un căscat cît toate zilele și s-a culcat la loc.

— Ta ți-ai tenninat pregătirile ? m-a întrebat ea.

— Încă nu m-am apucat, dar n-o să am prea multe bagaje, doar cîteva schimburi și o trusă de toaletă. Nici tu n-ai nevoie de tot ce ți-ai adus. Avem suficienți bani să cumpărăm de pe drum ce ne mai trebuie.

— Așa-mi place mie, a spus ea zămbind. Dacă n-am un bagaj imens, nu simt c-am plecat în excursie.

— Serios ?

De pe fereastra deschisă s-a auzit un țipăt strident de pasăre. Un țipăt cum nu mai auzisem. o pasăre nouă, vestind noul anotimp. Am prins în palmă o rază de soare și, cu ea, am mîngăiat-o pe obraz pe prietena mea. A trecut așa destul de multă vreme. Am stat să privesc cum alunecau niște nori albi de la o margine a ferestrei spre cealaltă.

— Ce este ? a întrebat ea.

— S-ar putea să ți se pară ciudat ce spun, dar nu reușesc să mă conving că momentul ăsta e real. Sau că eu sunt chiar eu. Că aici e aici. întotdeauna pățesc așa. Abia după ce trece cîtva timp realizez. In ultimii zece ani, numai de asta am avut parte.

— Zece ani?

— Nu se mai tennină. Asta e. Prietena mea a început să rădă, a luat motanul în brațe și l-a pus ușor pe podea.

— la-mă în brațe.

Ne-am îmbrățișat pe canapea. o canapea antică, cumpărată de la un magazin de mîna a doua și folosită de multe generații. Dacă-ți apropii fața de ea, simțai cum mirosea a istorie. Parfumul trupului ei se amesteca cu mirosul canapelei, dulce și plăcut ca o amintire îndepărtată. I-am mîngăiat părul și i-am atins urechea cu buzele. Am simțit lumea fremătînd ușor. o lume mică, foarte mică, în care timpul se scurgea liniștit ca o adiere.

I-am desfacut nasturii de la cămașă și, cu palma lipită de sânul ei, am rămas s-o privesc.

— Mă simt vie, a spus ea. Corpul meu, toată ființa mea.

— Sunt martor, i-am răspuns.

Cît de liniște e, mi-am spus în sinea mea. Nu se auzea nici un zgomot în jur, de parcă tot restul omenirii plecase undeva să sărbătorească prima duminică de toamnă.

— îmi place foarte tare, a șoptit ea.

— Mmm.

— Parcă suntem la picnic. Mă simt extraordinar de bine.

— La picnic ?

— Da.

I-am cuprins talia și am strâns-o tare în brațe. Apoi mi-am strecurat buzele printre pletele ei și i-am mai atins o dată urechea.

— Ți s-au părut lungi ultimii zece ani? m-a întrebat ea la ureche.

— Da, foarte lungi. Intenninabili. Și-a mișcat puțin gâtul sprijinit pe brațul canapelei și a zămbit. Mi s-a părut un zămbet cunoscut, dar nu-mi puteam aminti la cine-l mai întălnisem. Femeile dezbrăcate se aseamănă înspăimîntător de mult și întotdeauna îmi creează confuzie.

— Hai să căutăm oaia, a spus ea ținîndu-și ochii închiși. Multe lucruri au să se îndrepte dacă o găsim.

I-am privit fața cîteva clipe, apoi urechile. Lumina caldă de după-amiază îi învăluia corpul ca într-o natură statică.

Gînduri simple, dar tenace

-LiA ORA șase prietena mea s-a îmbrăcat frumos, s-a pieptănat în oglinda din baie, s-a parfumat și s-a spălat pe dinți. în acest răstimp eu am stat pe canapea citind *Aventurile lui Sherlock Holmes*. Povestea începea așa: „Prietenul meu Watson este destul de limitat în gîndire, dar tenace”. Interesantă introducere.

— Am să vin târziu diseară, să nu mă aștepți, mi-a spus ea.

— Lucrezi ?

— Da. De fapt, era ziua mea liberă, dar n-am avut încotro. Mai ales că de mâine îmi iau con-cediu.

A ieșit, dar după câteva secunde s-a auzit ușa din nou.

—Auzi, ce-ai de gând să faci cu motanul cât o să fii plecat?

— Ah, am uitat complet de motan. Rezolv eu cumva.

Ușa s-a închis la loc.

Am scos din frigider niște lapte și brânză și i le-am dat motanului. A mâncat brânza cu greu. Îmbătrânise și nu prea mai avea dinți.

În frigider nu părea să mai fie nimic comestibil, așa că am renunțat, am desfăcut o bere și m-am așezat la televizor. Era o duminică fără știri importante. În general, în serile de duminică se transmiteau doar reportaje de pe la vreogrădina zoologică. M-am uitat la girafe, elefanți și urși panda, apoi am stins televizorul și m-am dus spre telefon.

— E vorba de motan, i-am spus secretarului.

— De motan! ?

— Da, am un motan.

—Și?

— Dacă nu-l las în grija cuiva, nu plec.

— Există destule instituții de ocrotire care se pot ocupa de el.

— E bătrîn și slăbit. o lună în cușcă i-ar pune capac.

S-au auzit niște unghii bătînd darabana pe o masă.

—Și?

—Aș vrea să aveți dumneavoastră grijă de el. Aveți o grădină foarte mare, o pisică n-are cum să vă încurce.

— Nu se poate. Șeful nu suportă pisicile, iar în grădină vin multe păsări. Ar fugi toate dacă am ține și-o pisică.

— Șeful e în comă, iar motanul meu nu vânează păsări.

S-a auzit din nou darabana degetelor în tăblia mesei, apoi s-au oprit.

—Bine, fie. Măine dimineată la zece am să trimit șoferul după motan.

—Am să vă trimit și mîncarea lui și un sac cu nisip. Nu mîncă decît un anumit fel de conserve, dacă se termină va trebui să-i cum-părați tot din astea.

— V-aș fi recunoscător dacă i-ați da toate deta-liile astea direct șoferului. Cred că v-am mai spus, sunt un om foarte ocupat.

—Prefer să am un singur interlocutor. Așa devine mai clar și a cui este responsabilitatea.— Responsabilitatea ?

— Cu alte cuvinte, dacă motanul dispăre sau moare cât sunt eu plecat, chiar dacă găsească oaia, n-am să vă spun absolut nimic despre ea.

— Așaaa, a făcut bărbatul. În fine, sunteți ușor deplasat, dar vă descurcați bine pentru un amator. Mai spuneți-mi o dată rar, ca să notez.

— Să nu-i dati carne grasă, pentru c-o s-o von-nte pe toată, Să nu-i dați nici lucruri tari, pentru că nu mai are dinți. Dimineată îi dați lapte și conservă, seara pește uscat, carne sau brânză. Și vă rog să-i schimbați nisipul în fiecare zi. Nu-i place să fie murdar. Are frecvent diaree și, dacă nu i-a trecut în două zile, trebuie să-l duceți la doctor.

M-am oprit o clipă să ascult scărțăitul cre-ionului pe hîrtie, la capătul celalalt al firului.

—Altceva? a întrebă bărbatul.

— Are de ceva vreme niște *căpușe* în urechi și trebuie să-l curățați o dată pe zi, cu bețișoare de urechi muiate în ulei de măsline. N-o să-i placă și o să se zbată, așa că fiți atent să nu-i atingeți timpanul. Dacă vă temeți c-o să zgărie mobila puteți să-i tăiați unghiile o dată pe săptămână. Merge și cu o forfecuță obișnuită. Nu cred că are purici, dar puteți din cînd în cînd să-i faceți baie cu șampon dezinsectant. Se găsește la orice maga-zin pentru animale. După ce-i faceți baie, să-l ștergeți bine cu un prosop și să-l periați, iar la sfîrșit de tot îi dați un pic cu uscătorul. Altfel răcește.

Scărț-scărț.

— Altceva ?

— Atît.Bărbatul a repetat la telefon ce notase. Scri-sese totul cu grijă.

— Sunteti multumit ?

— Da. '

— La revedere.

Afară se întunecase de tot. Mi-am îndesat prin buzunare niște mînmîș, țigările și bricheta, mi-am pus tenișii în picioare și am plecat. Am intrat într-un mic local din apropiere și am comandat pui pane și chifle. pînă mi-au fost servite, am stat și-am ascultat, la o bere, ultimul album lansat de Brothers Johnson. Am mâncat puiul pane pe muzica lui Bill Withers, iar cafeaua am băut-o ascultînd *Star Wars* al lui Maynard Ferguson. N-a fost cine știe ce cină.

Cînd am terminat cafeaua, am băgat trei fise în telefonul public roz și am sunat acasă la partene-rul meu. A răspuns fiul lui, elev de școală primară.

—Bună ziua, i-am spus-

— Bună seara, m-a corectat el. M-am uitat la ceas. Avea dreptate.

Peste câteva clipe s-a auzit vocea partenerului meu.

— Cum a fost ? m-a întrebat.

— Putem sa vorbim acum ? Nu erai la masă ?

— Ba da, dar nu-i nimic. Nu-i o masă specială și, în orice caz, sunt curios.

I-am făcut un rezumat al discuției cu bărbatul în costum negru, pe urmă i-am povestit, tot pe scurt, despre lirnuzină, conac și bătrînul pe moarte. N-am pomenit însă nimic despre oaie. Ar fi fost prea lung și oricum nu-mi imaginam c-o să mă creadă. Tot scurtînd-o, povestea mea a devenit și mai greu de urmărit.

—Nu prea pricep, a spus partenerul meu.

— Nu pot să-ți spun mai multe. Nu vreau să te implic și pe tine. Gîndește-te că ai o familie...

Mi-au trecut prin fața ochilor apartamentul lui de lux, soția hipotensivă și cei doi copii precoce.

—Asta e.

—Aha.

— In orice caz, mâine trebuie să plec în călă-torie. Cred c-o să fie o călătorie foarte lungă.

o lună, două, trei, nu știu nici eu. S-ar putea chiar să nu mă mai întorc la Tokyo.

— Ce spui!

— De asta aș vrea să preiei tu firma în între-gime. Eu mă retrag. Nu vreau să-ți creez probleme. Oricum, ce făceam eu era destul de limitat și, chiar dacă am fost parteneri, tu ai dus tot greul. Eu mai mult m-am distrat.

—Bine, dar fără tine n-am să știu cum să rezolv detaliile.

— Redu frontul de lucru. întoarce-te la ce era firma înainte. Renunță la publicitate și editare de materiale și axează-te iar pe traduceri, exact cum spuneai și tu. Păstrează o singură secretară și renunță la angajații temporari. Nu mai ai nevoie de ei. Dacă le dai salariul pe două luni, sigur n-au să obiecteze. Pentru biroul de traduceri n-o să mai ai nevoie nici de un spațiu atît de mare. Veniturile au să fie mai mici, e drept, dar se reduc și cheltuielile. în plus, o să-ți revină și partea mea de câștig, deci n-o să-ți fie așa de greu. N-o să-ți mai bați capul nici cu taxele, nici cu exploatarea celorlalți. E o șansă pentru tine.

Partenerul meu s-a gîndit o clipă în tăcere.

— N-o să meargă, a spus într-un final. Sigur n-o să meargă.

Am scos o țigară și am dat să mi-o aprind, dar înainte să deschid capacul brichetei a venit o chelneriță și mi-a aprins țigara cu un chibrit.

— Ba o să fie totul în regulă. Poți să mă crezi, doar am fost atîta vreme lîngă tine.

— pînă acum lucrurile au mers bine pentru că eram împreună, a spus el. Tot ce am încercat să fac de unul singur s-a dus de răpă.

— Ascultă-mă, nu ți-am spus să te extinzi, ci să reduci activitatea firmei. Intoarce-te la munca de traduceri pe care o faceam pe vremuri. Tu, o secretară, încă vreo cinci-șase oameni din afară și doi profesioniști. N-are ce să nu meargă.

— Nu mă înțelegi, a spus partenerul meu. S-a auzit căzînd în ap.arat ultima monedă de zece yeni. Am mai băgat încă trei.

— Eu nu sunt ca tine, a continuat el. Tu poți să te descurci singur, eu nu. Dacă n-am pe cineva căruia să mă plîng sau cu care să mă sfatuiesc, nu pot înainta nici cu un pas.

Am acoperit receptorul cu palma și am oftat. Ne învârteam într-un cerc vicios.

—Alo? a spus el.

—Te ascult, i-am răspuns. Din partea cealaltă a firului se auzeau cei doi copii certîndu-se pe care post să se uite la televizor.

— Gîndește-te și la copiii tăi, am spus eu. Nu era frumos ce făceam, dar epuizasem orice alt argument. Nu te mai văicări atîta. Dacă n-ai încredere în tine, nici n-ai să reușești. Dacă ești nemulțumit de lumea asta, nu trebuia să ai copii. Fă-ți munca cum trebuie și nu mai bea.

Partenerul meu a tăcut ceva timp. Chelnerița a venit și mi-a adus o scrumieră. I-am facut semn să-mi aducă și o bere.

— Știu că ai dreptate, a spus. o să încerc, dar nu sunt deloc sigur c-o să iasă ceva.

Mi-am turnat berea în pahar și am luat o înghițitură.

— o să fie bine, o să vezi. Ții minte că acum șase ani n-aveam nici bani, nici relații, și uite cît de departe am ajuns.

—N-ai idee cît de în siguranță m-am simțit lîngă tine, a spus partenerul meu.

—Te mai sun eu.

— Bine.

— îți mulțumesc pentru tot. Mi-a facut plăcere să lucrez cu tine.

— Dacă te întorci la Tokyo cînd o să termini cu toate, sper să facem iar afaceri împreună. ' — Sigur, am spus, și am închis.

Știam însă amîndoi că n-aveam să mă întorc la munca asta. După șase ani de lucrat împreună cu cineva, ajungi să înțelegi niște lucruri.

Am luat sticla de bere și paharul, m-am întors la masa mea și am continuat să beau.

Mă simțeam ușurat, acum că-mi pierdusem slujba. Viața începea încet-încet să mi se simpli-fice. Imi pierdusem locul natal, copilăria, prie-tenii, soția, peste două luni aveam să-mi pierd și tinerețea. Am încercat să mă gîndesc, oare cuîn am să fiu la șaizeci de ani? Nu-mi puteam imagina, Nu știam nici ce va fi peste o lună.

M-am întors acasă, m-am spălat pe dinți, mi-am pus pijamaua, m-am urcat în pat și am reluat *Aventurile lui Sherlock Holmes*. La unsprezece am stins lumina și am dormit buștean pînă dimi-neața.

8 Nașterea lui Scrumbie

SUBMARINUL NEGRU s-a oprit în fața clădirii mele a doua zi dimineața, la ora zece fix. De la fereastra mea de la etajul al doilea arăta mai degrabă ca o cutie metalică de prăjituri, atît de mare încît trei sute de copii s-ar fi putut înfrupta din ea vreme de două săptămăni. Am studiat-o o vreme împreună cu prietena mea, amîndoi cu coatele sprijinite de pervaz.

Cerul era amețitor de limpede, ca într-un film expresionist de dinainte de război. Un elicopter care îl străbătea în depărtare părea minuscul. Așa, fără urmă de nori, cerul arăta ca un ochi imens lipsit de pleoape.

Am închis toate ferestrele și le-am blocat, am scos frigiderul din priză, am verificat gazul. Nu uitasem nimic în mașina de spălat, patul îl făcusem, scrumiera o spălasem, pusesem toate lucrurile în ordine. Plătisem și chiria pe două luni în avans, renunșasem și la abonamentul la ziar. Din ușă am aruncat o ultimă privire în unnă. Camera era nefiresc de liniștită. Sînd așa, mi-au venit în xninte cei patru ani de căsnicie petrecuți aici, între acești patru pereți. Apoi mi-am imaginat copiii pe care i-aș fi putut avea. Ușa liftului s-a deschis și am auzit-o pe prietena mea strigănd-đu-mă. Am încuiat ușa metalică.

Șoferul ne aștepta, lustruind absorbit parbrizul. Limuzina era, ca și data trecută, *fără urmă de pată* și strălucea ireal în bătaia soarelui. Nu-ți venea s-o atingi.

— Bună dimineața, ne-a salutat șoferul. Era același șofer mistic de acum două zile.

— Bună dimineața, i-am răspuns,

— Bună dimineața, i-a urat și prietena mea. Ea ținea motanul în brațe, eu căram conser-vele cu mănecare pentru pisici și sacul cu nisip.

— Ce vreme superbă! a spus șoferul, uitîndu-se la cer. Cum să spun, e senin-senin. L-am aprobat din cap.

— Cred că pe o vreme ca asta mesajele de la Dumnezeu ajung fără probleme la destinație, m-am trezit eu vorbind.

— Nu e chiar așa, mi-a răspuns șoferul zămbind. Mesajele de la Dumnezeu sunt pretutindeni în jurul nostru. În flori, sau în pietre, sau în nori...

— Și în mașini ? a întrebat prietena mea.

— Sigur, și în mașini.

— Bine, dar mașinile sunt fabricate de oameni, am argumentat eu.

— În toate este voința Domnului.

— Și în căpușele din urechi? a întrebat prietena mea.

— Și în aer, i-a explicat șoferul.

— Păi atunci, în mașinile fabricate în Arabia Saudită ar trebui să fie Allah, nu?

— Arabia Saudită nu produce mașini.

— Serios ?

— Serios.

— Bine, fie atunci mașmile produse în America pentru exportul în Arabia Saudită, ce fel de Dumnezeu e în ele? a întrebat prietena mea.

Era o întrebare dificilă.

— Trebuie să-i explicăm despre motan, am lan-sat eu o barcă de salvare.

— Ce motănel drăguț, a spus repede șoferul, și el ușurat.

Motănelul nu era drăguț deloc. Era un motan urât de-a dreptul. Avea blanajumulită ca un preș uzat, coada îi stătea îndoită la șaizeci de grade, avea dinții îngălbeniți, cu ochiul drept abia mai vedea pentru că se rănise cu vreo trei ani în urmă, iar de atunci îi supura încontinuu și mă îndoiesc că putea deosebi un adidas de un cartof, pernițele ajunseseră ca niște *boabe de fasole uscate*, în urechi i se instalaseră căpușe și se simțeau ca la ele acasă și, de bătrînețe, trăgea vînturi de cel puțin douăzeci de ori pe zi. Pe vremea cînd îl găsise soția mea sub o bancă din parc și-l adusesese acasă era încă un mascul tînăr, dar în ultima vreme se șubrezise destul de rău. În plus, nici măcar n-avea un nume. N-aveam idee dacă faptul că nu avea un nume îngreunase sau, dimpotrivă, ușurase tragedia vieții lui de motan.

— Pisi-pisi, i-a spus șoferul motanului, dar fără să întindă și mîna spre el. Cum te cheamă?

— N-are nume.

— Și cum îl strigați ?

— Nu-l strig. Există, și atît.

— Bine, dar nu e un simplu obiect, se mișcă și are voință proprie, nu? Ce trăiește și se mișcă trebuie să aibă și un nume.

— Scrumbiile au vomță și se mișcă, dar nimeni nu se-apucă să le dea un nume.

— Asta pentru că noi, oamenii, n-avem o legă-tură emoțională cu peștii, și în plus nici n-ar înțelege dacă i-am striga pe nume.

— În cazul ăsta, ca să fim exacti, sunt cali-ficate să poarte un nume doar animalele care se mișcă prin voință proprie, au o legătură emo-țională cu omul și, în plus, posedă auz.

— Întocmai cum spuneți, a încuviințat șoferul, satisfacut. V-ar deranja dacă i-aș alege eu un nume?

— Deloc. La ce anume v-ați gîndit ?

— Ce ziceți de *Scrumbie* ? Asta pentru că pînă acum a fost tratat ca o scrumbie.

— Nu-i rău.

— Nu-i așa ? a facut șoferul, mulțumit.

— Tu ce părere ai ? am întreat-o pe prietena mea.

— Nu-i rău deloc. Parcă am participa la crea-rea universului.

— *Scrumbie* să-i rămână numele.

— Hopa sus, *Scrumbie*, a spus șoferul, luînd motanul în brațe. înfricoșat, motanul l-a mușcat de deget și a scăpat un vînt.

Șoferul ne-a dus pînă la aeroport. Tot drumul motanul a stat cuminte pe locul de alături, tră-gînd ocazional cîte un vînt. Puteam să-mi dau seama după cum tot deschidea șoferul geamul. între timp i-am explicat cum să se ocupe de motan, cum să-l curețe în urechi, de unde să-i cumpere nisip parfumat și cîtă mîncare să-i dea.

— Fiți liniștit, a spus șoferul, o să am grijă de el. Doar îi sunt naș, nu?

Drumul era neașteptat de liber și goneam spre aeroport ca un somon înotînd împotriva curentului, grăbit să-și depună icrele.

— Oare de ce vapoarele au nume și avioanele nu? l-am întreat eu pe șofer. De ce e „zborul 971” sau „zborul 326”, și nu *Lăcrămioara* sau *Margareta* ?

— Probabil pentru că sunt mai multe avioane decît vapoare. Producție în masă.

— Credeți ? Și vapoarele sunt produse în masă, s-ar putea chiar să fie mai numeroase decît avioanele.

— Și totuși..., a spus șoferul și s-a oprit încurcat. Realist vorbind, nu stă nimeni să dea nume auto-buzelor.

— Ar fi minunat dacă și autobuzele ar avea nume, a intervenit prietena mea.

— Da, dar așa s-ar naște preferințe. Călătorii poate ar vrea, de pildă, să meargă numai cu *Rața* din Shinjuku în Sendagaya, și nu cu *Măgarul*, a ripostat șoferul.

— Ce părere ai ? am întreat-o pe prietena mea.

— Nici eu n-aș merge cu *Măgarul*.

— Și nu v-ar fi milă de șoferul *Măgarului* ? a vorbit șoferul dintr-o perspectivă profesională. El n-are nici o vină.

— Asta așa e, am recunoscut eu.

— Așa e, a spus și prietena mea. Dar, uitate, cu *Antilopa* aș merge.

— Eu cred că lucrurile stau așa, a spus șoferul. Vapoarelor li s-au dat nume încă de mult, înainte de epoca producției în masă. în principiu e același lucru cu botezatul cailor. De asta și avioanele folosite ca niște cai au nume. Cum ar fi *The Spirit of St. Louis* sau *Enola Gay*. E o identificare con-știentă.

— Asta înseamnă că viața e conceptul care stă la bază, nu?

— întocmai.

— Și atunci scopul utilizării devine un factor secundar ?

— Da. Dacă singurul factor e utilizarea, atunci un simplu număr e suficient, dovadă și trata-mentul evreilor de la Auschwitz.

— Mi-e clar, am spus eu. Și totuși, dacă la baza atribuirii unui nume stă identificarea con-știentă a ființelor vii, de ce gările sau parcurile sau stadioanele au nume? Doar nu sunt vii.

— Păi n-ar fi un haos total dacă gările n-ar avea nume?

— Aș vrea să-mi explicați în principiu, nu ca finalitate.

Șoferul a stat serios să se gîndească. Nici n-a observat că semaforul se facuse verde între timp. Rulota din spate ne-a claxonat puternic pe melo-dia din *Cei șapte magnifici*.

— S-ar putea să fie așa pentru că nu sunt interschimbabile. Cum să spun, există o singură gară Shinjuku, și nu poate fi înlocuită pur și simplu cu gara Shibuya. Nu sunt interschim-babile și nu sunt produse în masă. Sunteți de acord ?

— Mi-ar fi plăcut să avem o gară Shinjuku și în Ekoda, a intervenit prietena mea.

— Dacă ar fi în Ekoda s-ar chema gara Ekoda, a obiectat șoferul.

— Dar ar mai ține încă de linia Odakyu!

— Ca să revenim la subiect, am spus eu, ce s-ar întâmpla dacă gările ar fi interschimbabile ? Dacă - dau numai un exemplu - toate gările din țară ar fi prefabricate și produse în masă, și Shinjuku ar putea fi înlocuită fără probleme cu gara Tokyo?

— E foarte simplu, dacă ar fi în Shinjuku ar fi gara Shinjuku, dacă ar fi în Tokyo ar fi gara Tokyo.

— Atunci n-ar mai fi numele obiectului fizic, ci al funcției. Ne întoarcem iarăși la scop. Șoferul a tăcut, dar mai puțin ca înainte.

— Ce cred eu este că ar trebui, de fapt, să privim lucrurile mai cu căldură.

— Adică?

— Cartierele, parcurile, străzile, gările, sta-dioanele, cinematografele, toate au un nume, și l-au primit ca o compensație pentru faptul că sunt lipite de pământ.

Era o teorie complet nouă.

— Și dacă, de exemplu, mi-aș lepăda voința și aș împietri și eu pe undeva, mi s-ar da și mie un nume frumos? Șoferul s-a holbat la mine în oglinda retrovi-zoare, de parcă mă bănuia că-i întind o cursă.

— Să împietriți ?

— Zic și eu. Poftim, ca Frumoasa din pădurea adormită.

— Bine, dar dumneavoastră aveți deja un nume.

— Așa e, uitasem, i-am răspuns.

Am primit cărțile de îmbarcare de la ghișeul aeroportului și ne-am întors să ne luăm rămas-bun de la șofer.

Inițial, voia să stea cu noi pînă decola avionul, dar, cum mai erau aproape două ore, l-am convins să renunțe.

— Ce figură, a spus prietena mea.

— Știu eu un loc unde trăiesc numai oameni din ăștia. Acolo vacile umblă bezmetice în căuta-rea unui patent.

— Parcă e *Casa din trecătoare*¹.

— Cam așa ceva.

Am intrat în restaurantul aeroportului și am luat prânzul, mai devreme ca de obicei. Eu am comandat sufleu de creveți, iar prietena mea, spaghetti. Ne-am uitat pe geam la avioanele 747 și Tristar decolînd sau aterizînd, solemne. Prie-tena mea inspecta precaută fiecare macaroană înainte s-o bage în gură.

— Eram convinsă că ne servesc ceva de mâncare în avion.

— Nici vorbă, i-am răspuns, cu gura plină de snfleul prea fierbinte pentru a-l putea înghiți. Nici nu-i simțisem gustul și a trebuit să mă răcoresc cu niște apă.

— Se servește masa numai în zborurile inter-naționale. În cazul celor înteme, se mai dă cîte o gustare la drumurile foarte lungi, dar oricum are un gust îngrozitor.

Adaptare în limba japoneză a cîntecului tradițional american *Home on the Range*.

— Și filme?

— N-avem televizor. Facem doar o oră și ceva pînă la Sapporo.

— Of, nimic n-avem!

— Și ce dacă ? Nici n-apuci bine să te așezi și să deschizi o carte că ai și ajuns la destinație. E ca-n autobuz.

— Dar nu sunt semafoare.

— Asta așa e.

— Ce plictisitor, a oftat ea. A împins deoparte farfuria pe jumătate plină și și-a șters buzele cu un șervețel de hârtie.

— Ca să nu mai vorbim că n-au nici nume.

— Da, e total neinteresant. Dar măcar ajungi la destinație mult mai repede. Cu trenul am fi făcut douăsprezece ore.

— Și unde se duce timpul în plus ? Am renunțat și eu la sufleu și am comandat două cafele.

— Timpul în plus?

— Păi, cu avionul faci cu zece ore mai puțin, nu? Înseamnă că-ți rămân zece ore în plus. Unde se duc?

— Timpul nu se duce nicăieri. Se adună doar. Putem să petrecem cum vrem noi cele zece ore câștigate, la Tokyo sau la Sapporo. Ne ajung să vedem patru filme și să mâncăm de două ori.

— Și dacă nu vreau să fac nici una, nici alta ?

— Asta e problema ta. Nu e vina timpului. Și-a mușcat buzele și a privit cîtva timp avioa-nele turtite 747. Le-am privit și eu. Avioanele astea îmi aminteau întotdeauna de o vecină din copilărie, o bătrînă urâtă și grasă, cu niște săni imenși și lăsați, picioare umflate și gâtul zbărcit. Aeroportul părea un loc de întălnire al babelor, le vedeai umblînd peste tot în cărduri. În comparație cu ele, piloții și stewardesele cu care se intersectau păreau de-a dreptul uscățivi, ca niște umbre. Aveam senzația că nu era la fel pe vremea avioanelor DC-7 și Friendship-7, dar poate că mă înșelam din cauza asemănării avioanelor 747 cu bătrîna din copilăria mea.

—Auzi, timpul se dilată? m-a întrebat prietena mea.
— Nu, nu se dilată, i-am răspuns, dar parcă era vocea altcuiva. Mi-am dres glasul și am băut din cafeaua care tocmai ne fusese adusă.
— Nu se dilată.
— Dar n-ai spus că se adună ?
— Am spus doar că se reduce timpul de depla-sare. Valoarea totală nu se modifică, dar îți permite să vezi mai multe filme.
—Asta dacă vrei să vezi filme.
Cum am pus piciorul în Sapporo, ne-am dus și am văzut două filme, unul după altul.

Capitolul 7 Aventura de la Hotelul Delfin

Deplasarea încheiată la cinematograful. Spre Hotelul Delfin

CĂT AM ZBURAT, ea a stat așezată la fereastră și a admirat peisajul, iar eu, lângă ea, am citit *Aventurile lui Sherlock Holmes*. Pe cer nu era nici urmă de nori și umbra avionului se vedea proiectată pe pământ. Mai precis, pentru că eram și noi în avion, puteam spune că și umbrele noastre alergau peste munți și câmpii. Asta însemna că și noi eram întipăriți pe suprafața pământului.

— Mi-a plăcut de el, a spus prietena mea bînd niște suc de portocale dintr-un pahar de unică folosință.

— De cine ?

— De șofer.

— Da, și mie mi-a plăcut.

— Și *Scrumbie*, ce nume frumos!

— Da, e într-adevăr un nume frumos. Cred că motanul ar fi mai fericit cu șoferul decît cu mine.

— Nu „motanul”, ci *Scrumbie*.

—Așa e, *Scrumbie*.

— Tu de ce nu i-ai dat un nume, aîta amar de vreme?

— Chiar, de ce oare ? am spus eu și mi-am aprins o țigară, folosind bricheta cu oaia gravată. Poate pentru că nu mi plac numele. Eu sunt „eu”, tu ești „tu”, noi suntem „noi”, ceilalți sunt „ei” și mi se pare că asta e de-ajuns.

— Aha. Imi place cum sună „noi”. Are rezonanțe de epocă glaciară.

—De epocă glaciară?

— Ca de exemplu în „Noi migrăm spre sud”, sau „Noi vînam mamuți”.

—M-am lămurit, am spus eu.

Am aterizat pe aeroportul Chitose, ne-am luat bagajele și am ieșit. Aerul era neașteptat de rece. Eu mi-am mai pus o cămașă peste tricoul cu care eram îmbrăcat, ea și-a pus o vestă peste cămașă.

Aici toamna venise cu o lună mai devreme ca la Tokyo.

— Mă întreb dacă n-ar fi trebuit să ne întîlnim în epoca glaciară, a spus prietena mea în autobuz, în timp ce ne îndreptam spre Sapporo. Tu ai fi vînat mamuți, eu aș fi crescut copii.

— Sună idilic.

Pe urmă a adormit, iar eu mi-am petrecut vremea uitîndu-mă pe fereastră la pădurile nesfârșite care străjuiau drumul.

Cum am ajuns la Sapporo, am intrat în prima cafenea.

—Înainte de toate trebuie să ne facem un plan, am spus. o să lucrăm separat, ca să econo-misim timp. Eu am să caut locul în care a fost

facută fotografia, iar tu ai să culegi informații despre oi.

—E un plan foarte rațional.

— Sper să și meargă. In orice caz, misiunea ta e să te informezi despre crescătorii de oi impor-tanți din Hokkaido și despre rasele de oi. Probabil

că ai să găsești materiale la bibliotecă sau la prefectură.

^îmi plac bibliotecile.

— Ce bine!

—, Incepem chiar acum ? M-am uitat la ceas. Era trei și jumătate.

— Nu, s-a facut deja tîrziu. Începem de mîine. Astăzi o luăm încet, găsim un hotel, mîncăm, facem baie și ne culcăm.

— Am chef să văd un film, a spus ea.

— Un film ?

— Păi n-am venit cu avionul special ca să econo-misim timp?

—Asta așa e, am spus.

Am intrat în primul cinematograful care ne-a ieșit în cale.

Am văzut două filme, unul cu crime, altul cu subiect ocult. In sală nu era aproape nimeni. De foarte multă vreme nu mai văzusem un cine-matograful atît de gol. Ca să-mi omor timpul, am început să număr spectatorii. Eram în total opt. pînă și personajele din film erau mai multe.

Filmele au fost cât se poate de groaznice, de genul acelor la care-ți vine să te ridici și să pleci de cum s-a stins răgetul leului de la MGM și a apărut titlul pe ecran. Te și miri cum de pot exista asemenea filme.

Chiar și așa, prietena mea era captivată, cu ochii țintă la ecran, și nici nu-mi răspundea când îi vorbeam. M-am dat bătut și am urmărit și eu filmele.

Primul era un film ocult, un film în care dia-volul pusese stăpânire pe un oraș. Își avea sălașul în pivnița întunecoasă și jilavă a bisericii și de acolo îl manipula pe preotul atins de fuzie. N-am reușit să-mi dau seama de ce voia neapărat diavo-lul să controleze orașul respectiv, mai ales că era un orașel neseinificativ, practic câteva case încon-jurate de lanuri de porumb.

Diavolul era însă de-a dreptul obsedat de oraș și se dădea de ceasul morții pentru că nu reușea s-o atragă în mrejele lui și pe o anume fată.

193 Tremura tot de furie, ca o gelatină verde. îmi venea să răd.

Pe rîndul din fața noastră un bărbat între două vârste sforăia ca o sirenă de ceață, iar în dreapta spre capătul rîndului doi tineri se îmbră-țișau de zor. La un moment dat, cineva din fundul sălii a tras un vînt răsunător, atît de răsunător încît bărbatul din fața noastră s-a oprit din sforăit. Două fete de liceu au început să chicotească.

Din reflex m-am gîndit la *Scrubie* și așa am realizat că nu mai sunt la Tokyo, ci departe, la Sapporo. Altfel spus, pînă n-am auzit vîntul tras de cineva n-am conștientizat că nu mai sunt acasă.

Ce ciudat!

Tot reflectînd așa, pînă la urmă am adormit. L-am visat pe diavolul cel verde. în vis nu era deloc înfricoșător, stătea cuminte în beznă și mă studia, tăcînd mălc.

M-am trezit cînd s-au aprins luminile, la sfârși-tul filmului. Toți spectatorii au început să caște, ca la un semn.

M-am dus la bufet, am cumpărat două înghețate și le-am mîncat în sală, împreună cu prietena mea. Erau tari de parcă fuseseră puse în vânzare cu un an înainte.

—Ai dormit tot timpul?

— Da. Am pierdut ceva ?

—A fost foarte captivant. La sfîrșit întregul oraș explodează.

— Nu mai spune!

Sala era cufundată într-o *tăcere* apăsătoare. Sau poate că doar noi doi eram învăluți în *tăcere*. Mă simțeam ciudat.

—Auzi, a spus prietena mea, n-ai senzația că ne mișcăm, că trupurile noastre se deplasează? Acum că-mi spunea, așa mi se părea și mie. M-a luat de mână.

—Hai să stăm așa. Mi-e frică.

— Bine, i-am răspuns.

— Dacă nu stăm strâns lipiți, o să fim transportați undeva departe, într-un loc necunos-cut.

Cînd s-au stins iar luminile în sală și au început reclamele, i-am îndepărtat ușor pletele și mi-am apropiat buzele de urechea ei.

— Să nu-ți faci griji. Totul e în regulă.

— Ai dreptate. Ar fi trebuit să luăm un mijloc de transport cu nume.

Timp de o oră și jumătate, cît a durat al doilea film, ne-am continuat deplasarea tăcută în întu-neric. Prietena mea a stat tot timpul cu capul sprijinit de umărul meu. Mi-l simțeam cald și umed de la respirația ei.

Am ieșit din cinematograful și ne-am plimbat în orașul învăluit în lumina înserării, ținîndu-mi brațul petrecut pe după umerii ei. Ne simțeam mai strâns legați unul de celălalt decît înainte. Forfota trecătorilor era reconfortantă, iar pe cer începuseră să sclipească palid niște stele.

— Ești sigur că suntem în orașul care trebuie ? m-a întrebat ea.

Am privit cerul. Steaua Polară era la locul ei, dar părea cumva contrafăcută. Era prea mare și prea strălucitoare.

— Știu și eu ? i-am răspuns.

— Mi se pare că ceva nu e în regulă.

—Așa se întîmplă cînd ești pentru prima oară într-un oraș. Corpul tău încă nu s-a obișnuit cu noul loc.

— Oare o să se obișnuiască ?

— Sigur, în două-trei zile.

Cînd am obosit de atîta umblat pe jos, ne-am oprit la un restaurant, am băut fiecare cîte două pahare de bere și am mîncat somon cu cartofi.

Intraserăm aici din întîmplare, dar avuseserăm noroc, berea era bună, iar gosul alb era răcoritor.

— Bine, am spus eu bînd din cafea. E timpul să găsim un hotel.

—Am deja o imagine despre locul în care o să stăm.

— Cum așa ?

—Nu contează. Citește-mi pe rînd numele hotelurilor din orașul ăsta.

I-am cerut unui chelner să ne aducă o carte de telefon, am deschis-o la pagina cu hoteluri și am început să citesc numele cu voce tare. La al patru-zecilea m-a oprit.

— Țsta e!

—Care?

— Cel pe care l-ai spus acum.

—*Dolphin Hotel*, am citit eu.

—Adică?

— Hotelul Delfin.

—Aici o să stăm!

—Nici n-am auzit de el.

—Dar sunt sigură că aici trebuie să stăm.

I-am înapoiat chelnerului cartea de telefon, am mulțumit, și am sunat la Hotelul Delfin. Arăspuns un bărbat cu o voce neclară și mi-a spus că aveau camere libere de o persoană și de două. L-am întrebat dacă mai aveau și alt fel de camere. Nu mai aveau. Ușor confuz, am rezervat o cameră de două persoane și m-am interesat de preț.

Era cu aproape patruzeci la sută mai ieftin decât estimasem eu.

Hotelul era la trei străzi spre vest și una spre sud de cinematograful la care fuseserăm. Era un hotel mic și șters, cu o lipsă de personalitate de-a dreptul metafizică. N-avea nici lumini, nici firmă mare, nici măcar o intrare obișnuită. Lîngă ușa de sticlă, foarte asemănătoare cu intrarea de serviciu de la restaurante, era doar o plăcuță de alamă pe care scria *Dolphin Hotel*. N-avea nici măcar o emblemă cu delfin.

Clădirea avea cinci etaje, dar era atît de lip-sită de eleganță, încît părea că fusese construită din cinci cutii de chibrituri puse una peste alta. Nu era o clădire veche, însă avea un aer dără-pănat, și-mi facea impresia că a arătat așa încă de cînd fusese construită.

Acesta era Hotelul Delfin.

Prietena mea părea însă de-a dreptul încăn-tată.

—Nu-i rău deloc, nu? a spus ea.

— Nu-i rău ?

— Mîtitel, fără zorzoane.

— Fără zorzoane ? Sper că nu te referi la cearșa-furi fără *pete*, sau un robinet care nu picură, la un aparat de aer condiționat care se poate regla, la hîrtie igienică moale, la un săpun nou, la per-dele care nu s-au decolorat de la soare, nu?

— Mereu te gîndești numai la aspectul nega-tiv al lucrurilor, a răs ea. În orice caz, noi n-am venit aici în excursie.

Am intrat într-un hol cu mult mai spațios decît mă așteptam, în mijloc erau un set de mobilă de salon și un televizor color imens. Era lăsat deschis, dar în încăpere nu era nimeni.

De o parte și de alta a ușii erau vase cu plante ornamentale, pe jumătate ofilite. Am închis ușa, m-am oprit cîteva momente între plante și am studiat încăperea. Părea foarte mare, pentru că era aproape goală, nemobilată. Nu mai era nimic în afară de setul de mobilă de salon, o pendulă și o oglindă.

M-am apropiat de perete și m-am uitat la pen-dulă și la oglindă. Ambele păreau donații. Ceasul era cu șapte minute în urmă, iar oglinda îmi turtea imaginea.

Mobila de salon părea la fel de dărăpănată ca și hotelul. Tapițeria portocalie avea o nuanță bol-năvicioasă, de parcă fusese întăi lăsată să zacă la soare, apoi fusese ținută în ploaie o săptămână încheiată, pentru ca, într-un final, să fie aruncată într-o pivniță ca să poată *mucegăi* în voie. Nu mai văzusem așa o nuanță din epoca primelor filme color.

Apropiindu-mă, am zărit un bărbat între două vârste, cu un început de chelie, dormind netul-burat pe sofa din setul de salon, ca un pește pus la uscat. La început am avut senzația că era mort, dar am observat că-i tremura vîrfurile nasului din cînd în cînd. Pe nas îi rămăseseră urme de la ochelari, însă ochelarii nu se zăreau nicăieri. Nu părea nici că adormise în timp ce se uita la televizor. Nu reușeam să pricep.

M-am dus la recepție și m-am uitat după teighea. Nu era nimeni. Prietena mea a sunat clopoțelul. Clinchetul a răsunat în tot salonul.

Ain așteptat treizeci de secunde, fără nici un efect. Bărbatul din șezlong nici nu s-a clintit.

Prietena mea a mai sunat o dată. Bărbatul a scos un geamăt, de parcă se muștra pe sine însuși. Pe urmă a deschis ochii și s-a uitat la noi, cu un aer absent.

Prietena mea a mai sunat o dată, insistent. Bărbatul a țâșnit din șezlong, a traversat salo-nul, s-a strecurat pe lîngă mine și a intrat după teighea. Era receptionerul.

— Vă rog să mă scuzați. Vă rog foarte mult să mă scuzați. Am ațipit așteptîndu-vă.

— Iertați-ne că v-am trezit, am spus eu.

— O, nu face nimic, mi-a răspuns și a scos de sub teighea registrul hotelului și un pix. La mîna sfîngă îi lipseau falangele de la degetul mic și cel mijlociu.

Mi-am notat numele pe fișa de înregistrare, dar m-am răzgîndit brusc, am mototolit-o și am băgat-o în buzunar, apoi, pe alta nouă, am trecut primul nume fictiv care mi-a venit în minte. La fel am făcut și cu adresa. Erau un nume și o adresă obișnuite, dar, la o privire mai atentă, nu sunau rău deloc. Ca ocupație, am spus că sunt agent imobiliar. Receptionerul și-a pus niște ochelari groși cu ramă de plastic și a studiat atent fișa.

— Tokyo, cartierul Suginami, ... 29 de ani, agent imobiliar.

Am scos un șervețel din buzunar și mi-am șters pasta de pix rămasă pe degete.

— Ați venit aici în interes de serviciu? m-a întrebat el.

— Cam așa ceva.

— cîte nopți doriți să stați ?

— o lună.

— o lună ?! m-a cercetat cu aceeași privire cu care studiasse fișa cu cîteva clipe înainte. Vreți să stați o lună întregă?

— E vreo problemă ?

— Nu, absolut nici una, dar, dacă se poate, am prefera să plătiți la fiecare trei zile.

Mi-am pus geanta pe jos, am scos plicul cu bani din buzunar, am numărat douăzeci de banc-note foșnitoare de zece mii de yeni și le-am pus pe tejghea.

— Mai am, dacă astea nu sunt suficiente, am spus.

Recepționarul le-a luat cu cele trei degete de la mâna stîngă și le-a numărat de două ori, cu dreapta. Pe urmă a scris o chitanță și mi-a întins-o.

— Dacă aveți vreo dorință legată de cameră, vă rog să-mi spuneți.

— Aș vrea o cameră pe colț, cît mai departe de lift.

Recepționarul s-a întors cu spatele la mine, s-a uitat scrutător la panoul cu chei și, după o lungă ezitare, ne-a dat cheia de la camera 406.

Panoul era plin aproape în întregime. Era limpede cît de bine le mergeau afacerile.

Bineînțeles că n-aveau băiat de serviciu. Ne-am luat bagajele și ni le-am cărat singuri pînă la lift. Întocmai cum spusese prietena mea, hotelul n-avea zorzoane. Liftul se clătina ca un câine bolnav de plămâni.

— Un hotel micuț și îngrijit ca ăsta este exact ce ne trebuie pentru o ședere lungă, a spus prie-tena mea.

Era foarte bună expresia „un hotel micuț și îngrijit”. Suna ca pagina turistică dintr-o revistă pentru femei: „Dacă nu v-ați propus o ședere lungă, într-un hotel micuț și îngrijit vă veți putea simți ca acasă”.

Cu toate acestea, primul lucru pe care ani fost nevoit să-l fac de cum am intrat în camera hote-lului micuț și îngryit, a fost să-mi scot repede un papuc și să strivesc un gîndac care se plimba agale pe rama ferestrei. Era prima oară cînd vedeam un gîndac în Hokkaido. Pe urmă am cules două fire de păr pubian de la picioarele patului și le-am aruncat la gunoi. Între timp, prietena mea dăduse drumul la apă și pregătea baia. Robinetul făcea un zgomot asurzitor.

— Am fi putut sta într-un hotel mai de Doamne-ajută, am strigat eu din dormitor. Doar avem suficienți bani.

— Nu e vorba de bani. E punctul nostru de plecare în căutarea oii. Aici trebuia să stăm, pur și simplu.

M-am trîntit în pat și mi-am aprins o țigară, apoi am deschis televizorul, am trecut în revistă toate canalele și l-am închis la loc. Televizorul părea singurul obiect în stare de funcționare din toată camera. Robinetul de la baie s-a oprit, hai-nele prietenei mele au aterizat în cameră prin ușa dîschisă, apoi s-a auzit dușul.

Am dat perdelele în lături și m-am uitat pe fereastră. De partea cealaltă a străzii se vedeau clădiri la fel de dezolante ca și hotelul nostru. Toate păreau murdare, de parcă ar fi fost aco-perite cu cenușă. Aproape că le simțeam mirosind a urină numai cît mă uitam la ele. Deși era aproape ora nouă, la geamurile clădirilor de vizavi încă se mai vedeau lumini aprinse și siluete umbînd grăbite încoace și-ncolo. Nu-mi dădeam seama ce anume lucrau, dar nu păreau s-o facă cu plăcere. Sau poate că, în ochii lor, eu eram cel nefericit.

Am tras perdelele la loc, m-am întors în pat, trîntindu-mă peste așternutul tare ca asfaltul și m-am gîndit la fosta mea soție, apoi la bărbatul care-mi luase locul. Știam aproape totul despre el. Doar fuseserăm prieteni buni, cuin aș fi putut să nu știu ? Avea 27 de ani și era un chitarist de jazz nu foarte renumit, dar era destul de la locul lui pentru un chitarist de jazz nu foarte renumit. Nu era lipsit de caracter, dar n-avea stil. Oscila ba între Kenny Burrell și B.B. King, ba între Larry Coryell și Jim Hall.

Mi-era greu să înțeleg de ce-l alesese pe el, după mine. Sigur, fiecare om are părțile lui bune, dar singurul lucru prin care el îmi era superior era faptul că știa să cînte la chitară. Pe de altă parte, eu îl depășeam numai pentru că spălam vasele. Majoritatea chitariștilor nu spală vasele. Dacă ar păți ceva la degete și-ar pierde rațiunea de a trăi.

M-am gîndit pe urmă la partidele noastre de sex. Mai mult ca să-mi umplu timpul, am încercat să număr de cîte ori am făcut dragoste în cei patru ani de căsnicie. N-am putut să calculez exact și mi-am dat seama că o cifră aproximativă era irelevantă. Poate c-ar fi trebuit să țin un jurnal. Sau măcar să notez datele într-o agendă.

Așa aș fi putut avea cifra exactă. Cifrele exacte dau impresia realității.

Soția mea, în schimb, ținuse riguros socoteala. Nu avea un junial în adevăratul sens al cuvân-tului, dar încă de la început se obișnuise să noteze într-un caiet data menstruației, trecînd apoi, ca referință suplimentară, și datele cînd făcea sex. Avea în total opt caiete și le ținea încuiate într-un sertar, la un loc cu diverse documente impor-tante, scrisori și fotografii. Nu le arăta absolut nimănui și nu știam ce anume nota despre sex. Probabil că n-am să mai aflu vreodată.

— Dacă am să mor, mi-a spus ea o dată, te rog să arzi toate caietele. 'Ibarnă peste ele gaz, dă-le foc, și apoi îngroapă cenușa undeva. N-am să te iert dacă ai să citești fie și o literă din ce-am scris acolo.

— Bine, dar *cu mine* ai făcut dragoste! Îți cunosc fiecare centimetru al trupului. De ce te mai rușinezi acum?

— Celulele din corpul nostru se înnoiesc în fiecare lună. Chiar în momentul ăsta, a spus, trecîndu-și mîna subțire prin fața ochilor mei, aproape toate lucrurile pe care crezi că le știi despre mine, pentru mine nu mai sunt decît niște simple amintiri.

Ea era - sau fusese, pînă cu o lună înainte de divorț - o femeie foarte ordonată în gîndire. Avea o viziune despre viață foarte realistă. Pentru ea o ușă o dată închisă nu se mai deschidea, așa cum ușile, ca regulă, nu trebuiau lăsate deschise vraise. Toate lucrurile pe care le știam despre ea, acum nu mai erau decît niște simple amintiri. Iar amintirile începeau să se șteargă, aidoma celulelor vechi înlocuite de altele noi. Acum nu mai pot ști cu exactitate nici măcar de cîte ori am făcut dragoste cu ea.

Maestrul Oilor intră în scenă

A DOUA ZI dimineța ne-am trezit la ora opt, ne-am îmbrăcat, am coborât și ne-am dus să luăm micul dejun într-o cafenea din apropiere. Bine-înțeles că Hotelul Delfin nu avea nici restaurant, nici bufet.

— Cum ziceam și ieri, cred c-ar fi mai bine să lucrăm separat, am spus eu, întinzându-i o copie a fotografiei cu oaia. Eu am să încerc să determin locul unde a fost făcută poza, luând ca punct de reper muntii din fundal. Pe tine te rog să te ocupi de crescătorii de oi. Te descurci tu, nu? Ne e de folos orice indiciu, cât de mic. Oricum, e mai bine decât să băjbăim orbește prin tot Hokkaido-ul.

— Mă descurc eu, las' pe mine.

— Bine, atunci ne vedem diseară înapoi la hotel.

— Nu-ți mai face atâtea probleme, a spus ea, punându-și ochelarii de soare. Sunt sigură c-o să găsim oaia repede.

— M-aș bucura să fie așa, i-am răspuns.

Din păcate, lucrurile n-au mers ca pe roate. M-am dus la departamentul de turism al pre-fecturii, am trecut apoi pe la multe alte agenții de turism din oraș, am întrebat chiar și la asociația alpinistilor, într-un cuvânt am mers aproape la toate instituțiile care aveau, chiar și pe departe, vreo legătură cu turismul sau cu munții. Nimeni nu părea să-și amintească de muntele din fotografie.

— E un munte cât se poate de comun, mi-au spus ei. În plus, în poză se vede doar o porțiune.

Umblasem o zi întreagă și nu reușisem să aflu nimic, în schimb mă convinsesem că nu-i ușor de identificat un munte după o fotografie parțială.

Pe drum m-am oprit la o librărie și am cum-părat o hartă amănunțită a întregii regiuni și o carte, *Munții din Hokkaido*, apoi am intrat într-o cafenea, am cerut două pahare de *ginger ale* și m-am apucat să citesc. Erau incredibil de mulți munți în Hokkaido și toți aveau culori și forme asemănătoare. Am comparat fiecare munte din carte cu cel din fotografia de la Șobolan, dar după zece minute m-a apucat durerea de cap. Pe lângă faptul că raunții din carte reprezentau doar o mică parte din munții din Hokkaido, era suficient să fi fost fotografiați din alt unghi ca să pară total diferiți. „Munții sunt ființe vii”, scrisese autorul în prefață. „Își schimbă înfațișarea în funcție de unghiul din care sunt priviți, de ano-timp, de oră sau de starea sufletească a privitorului. De aceea, nu trebuie să uităm că nu putem niciodată cunoaște mai mult de o fațetă a munților.”

Of, of, of, am lăsat eu să-mi scape cu voce tare. M-am mai chinuit pînă la ora cinci, apoi am renunțat și m-am dus să mă așez pe o bancă într-un parc, împărțind niște porumb fiert cu porumbeii din jur.

Informațiile pe care le strânsese prietena mea erau un pic mai multe, dar tot nefolositoare. Una peste alta, și ea irosise o zi întreagă. Am povestit pe rînd ce facuserăm în timp ce ne luam masa într-un restaurant mic din spatele Hotelului Delfin.

— Cei de la Direcția Șeptel nu știau nimic, mi-a spus ea. Au încetat să mai monitorizeze oile.

Creșterea oilor nu mai e o afacere profitabilă, în orice caz nu creșterea pe scară largă.

— Asta ne mai ușurează într-un fel căutarea.

— Nu neapărat. Dacă ar exista mai mulți cres-cători particulari de oi, ar avea probabil și o asociație și primăria ar fi la curent, dar în situația de față n-au deloc date despre crescătorii mici și mijlocii. Fiecare se descurcă pe cont propriu, ca și cum ar crește câini sau pisici. Am făcut rost de treizeci de nume și adrese, dar astea figurau în listele de acum patru ani și probabil că între timp s-au schimbat multe. Doar știi că guvernul modi-fică strategiile agrare la fiecare trei ani.

Am oftat în sinea mea în timp ce sorbeam din bere.

— Se pare că am nimerit într-o fundătură. În Hokkaido sunt mai bine de o sută de munți care seamănă între ei, iar despre crescătorii de oi nu se poate afla nimic precis.

— Bine, dar suntem abia după prima zi de căutări. De-abia am început.

— Urechile tale n-au prins vreun mesaj ?

— Nu, nimic deocamdată, a spus ea, mîncînd din peștele fiert. De asta îmi dau seama și singură. Primesc mesaje numai cînd sunt disperată pentru că nu știu ce am de făcut, iar acum nu e cazul.

— Cu alte cuvinte, ți se aruncă un colac de salvare numai cînd ești pe punctul de a te scu-funda?

— Da. Pentru moment mă simt bine, pentru că sunt lângă tine, și cînd mă simt bine nu recep-ționez mesaje, așa că trebuie să ne descurcăm singuri.

— Nu știu ce să spun. Realist vorbind, n-avem cale de întoarcere. Dacă nu găsim oaia, o să avem *mari necazuri*. Nu știu exact ce fel de necazuri, dar îl cred pe cuvînt pe secretarul cel ciudat, Sunt niște profesioniști. Chiar dacă moare *Șeful*, organizația va rămăne, subterană, dar întinsă în toată Japonia. Au să ne urmărească peste tot. o situație stupidă, dar reală.

— Sună ca o scenă din filmul *Invadatorii*.

— Da, la cît de absurd e totul. Suntem băgați pînă-n gât amîndoi, adică tu și cu mine. La început am fost implicat doar eu, dar te-am tras și pe tine la fund. Nu ți se pare că ne scufundăm?

— Dimpotrivă, mie chiar îmi place. E extra-ordinar, în comparație cu sexul cu diverși necunos-cuți, sau fotografiatul urechilor, sau corectura dicționarelor de nume proprii. Asta-i viața adevă-rată.

— Ceea ce înseamnă că nu ne scufundăm, deci n-avem nici o șansă să priinim un colac de salvare.

— Exact. Trebuie să căutăm oaia prin forțe proprii. Nici tu și nici eu n-avem prea multe de pierdut.

Poate că avea dreptate,

Ne-am întors la hotel și am avut un raport sexual. Îmi place mult expresia asta, „raport sexual”. Te duce cu gândul la un număr limitat de interpretări.

Din păcate, afit a treia, cît și a patra zi petre-cute la Sapporo au fost o pierdere de vreme. Ne trezeam la ora opt, luam micul dejun, ne des-părteam și, după o zi întreagă petrecută separat, ne întâlneam iar seara la cină, schimbînd infor-mații în timpul mesei, apoi ne întorceam la hotel, faceam dragoste și ne culcam. Mi-am aruncat tenișii vechi, mi-am cumpărat o pereche de adidași și am bătut iar drumurile, arătînd peste tot foto-grafia cu muntele. Intre timp, prietena mea stătea la bibliotecă sau la primărie, aduna materiale despre crescătorii de oi, făcea liste și îi suna pe fiecare în parte. Cu toate acestea, rezultatul a fost zero. Nimeni nu-și amintea să mai fi văzut așa un munte, nimeni nu-și amintea să mai fi văzut așa o oaie cu stea pe apate. Un singur bătrîn susținea că văzuse muntele pe insula Sahalin, cîndva înainte de război, dar nu credeam că Șobolanul mersese afit de departe, și oricum n-ar fi avut cum să-mi trimită de acolo o scrisoare expres.

La fel au trecut și a cincea și a șasea zi. Luna octombrie începuse să se facă simțită peste oraș. Soarele mai avea încă putere, dar vîntul deve-nise tăios și seara trebuia să-mi pun un hanorac subtire de bumbac. Sapporo era un oraș întins, cu străzi plictisitor de drepte. Nici nu știam cît de obositor poate fi mersul într-un oraș cu străzi în linie dreaptă.

Eram într-adevăr foarte obosit. Din a patra zi mi-am pierdut simțul direcției. Cînd a început să mi se pară că sudul e opus estului, am intrat într-o papetărie și mi-am cumpărat o busolă, dar, cu cît mergeam mai mult ghidîndu-mă după busolă, cu afit orașul devenea mai ireal, clădirile semănau cu butaforia dintr-un studio fotografic, iar oamenii de pe străzi păreau decupați din car-ton. Soarele răsărea din pămîntul plat, lipsit de relief, traversa cerul ca o ghiulea și apunea în partea opusă.

Ajunsesem să beau șapte cafele pe zi, urinam la fiecare ora și, încet-încet, mi-am pierdut pofta de mîncare.

— De ce nu dai un anunț la ziar ? mi-a sugerat prietena mea, Spune-i că-l rogi să te caute.

— Nu-i o idee rea, i-am răspuns. Nu-mi dădeam seama dacă urma să și aibă efect, dar era mai bine decît nimic.

A doua zi dimineața am plasat următorul anunț de trei rînduri în patru ziare diferite:

în atenția Șobolanului:

Contact urgent!! *Dolphin Hotel*, camera 406

în următoarele două zile am stat în cameră, păzind telefonul. În ziua în care publicasem anun-țul am primit trei telefoane. Primul a fost un telefon de la un cetățean preocupat:

— Ce înseamnă „Șobolanul” ?

— E porecla unui prieten de-al meu, i-am răs-puns.

Cetățeanul a închis, satisfăcut. A doua oară m-a sunat cineva cu chefde glumă:

— Chiț-chiț! Chiț-chiț!

I-am trîntit telefonul în nas. Orașele sunt niște locuri foarte ciudate.

A treia oară era o femeie cu o voce stridentă.

— Toți îmi spun „Șobolanul”, mi-a explicat ea. Vocea îi vibra ca liniile de telefon în bătaia vîntului.

— Îmi pare rău că v-ați deranjat, dar eu caut un bărbat.

— Așa mi-am închipuit și eu, a replicat femeia. În orice caz, și eu sunt un Șobolan. De asta m-am gîndit că-i mai bine să vă sun...

—Vă mulțumesc foarte mult.

—N-aveți pentru ce. L-ați găsit pe bărbatul respectiv?

— Din păcate, nu încă, i-am răspuns.

—Mi-ar fi plăcut să fiu eu cea căutată... dar n-am fost eu.

—Imi pare rău.

Femeia tăcea. În timpul ăsta, eu mă scăr-pinam după ureche.

— Ca să fiu cinstită, am vrut să stau puțin de vorbă cu dumneavoastră.

— Cu mine ?

— Nu prea știu cum să vă spun, de cînd am văzut anunțul în ziar azi dimineață tot ezit, și n-am vrut să vă deranjez...

— Deci in-ați mințit cînd ați spus că vă cheamă Șobolanul?

— Da. Nimeni nu-mi spune așa. N-am nici un prieten. De asta am vrut să vorbesc cu cineva. Am oftat.

— În fine, vă mulțumesc oricum pentru telefon.

— Vă rog să mă scuzați. Sunteți din Hokkaido?

— Din Tokyo.

— Și ați venit pînă aici să vă căutați prietenul ?

— Exact.

— Câți ani are prietenul dumneavoastră ?

— Tocmai a împlinit treizeci.

— Și dumneavoastră ?

— Împlinesc treizeci peste două luni.

— Sunteți necăsătorit ?

—Da.

— Eu am douăzeci și doi de ani. Oare viața devine mai plăcută o dată cu vârsta?

— Știu și eu ? N-aș putea să vă spun. În viață se întîmplă și lucruri plăcute, și lucruri mai puțin plăcute.

— Mi-ar plăcea să putem discuta mai pe înde-lete, luînd și masa în același timp.
— Îmi pare extrem de rău, dar trebuie să stau lângă telefon, în caz că mă sună prietenul meu.
— Aveți dreptate. Imi cer scuze că v-am rețî-nut atît de mult.
— Vă mulțumesc pentru telefon, am mai spus și am închis.

Dacă stăteam să mă gîndesc, ar fi putut să fie o prostituată în căutare de oferte și, în cazul ăsta, strategia ei nu era deloc rea. Pe de altă parte, ar fi putut într-adevăr să fie o fată singură, dar pentru mine era totuna. Nu reușisem să aflu nimic.

A doua zi am primit un singur telefon, de la un bolnav mintal:

— Șobolani ? Lăsați pe mine!

Un sfert de oră mi-a explicat cum s-a luptat cu șobolanii într-un lagăr din Siberia. Era o poveste captivantă, dar iarăși nu ducea mcăieri.

Mi-am petrecut ziua așteptînd să mai sune telefonul, așezat în dreptul ferestrei pe un fotoliu desfundat și studiind condițiile de lucru de la firma din clădirea de peste drum. M-am uitat o zi întreagă și tot n-am reușit să-mi dau seama cu ce anume se ocupau. Erau zece angajați care tot intrau și ieșeau, unul cîte unul, ca într-un meci de baschet. Cineva dădea cuiva niște hârtii, alt-cineva le ștampila, altcineva le băga în plicuri și pleca cu ele în grabă. În pauza de prînz o anga-jată cu săni imenși a făcut ceai pentru toată lumea. După-amiaza, unii dintre ei și-au comandat cafea. Văzîndu-i, mi s-a făcut și mie poftă de o cafea, așa că l-am rugat pe recepționar să preia el mesajele și m-am dus la o cafenea din apro-piere. La întoarcere am cumpărat și două beri. Cînd mi-am reluat postul de observație, la firmă erau cu patru oameni mai puțin, iar secretara cu săni mari stătea la palavre cu un angajat tînăr. M-am așezat la geam, bînd bere, și le-am urmărit activitatea, în special a secretarei.

Cu cît mă uitam mai mult la săniile ei, cu atît mi se păreau mai mari. Bretelele sutienului trebuie să fi fost cît cablurile podului Golden Gate. Mulți dintre angajații tineri dădeau semne c-ar vrea să se culce cu ea. Le puteam simți dorința sexuală prin două rînduri de geamuri. E ciudat să simți dorința sexuală a altcuiva: după o vreme ajungi să crezi că-ți aparține.

La ora cinci și-a schimbat hainele de birou cu o rochie roșie și a plecat acasă. Am tras perdelele și m-am uitat la televizor la desene animate cu Bugs Bunny. Așa s-a încheiat a opta zi petrecută la Hotelul Delfin.* * *

— Fir-ar să fie! în ultimele zile căpătase obiceiul să spun asta la tot pasul. A trecut deja o treime din luna pe care o aveam la dispoziție și n-am progresat absolut deloc.

— Ai dreptate, a spus prietena mea. Oare ce-o mai fi făcînd Scrumbie?

Tocmai luaserăm masa și stăteam așezați pe canapeaua de un portocaliu murdar din salonul Hotelului Delfin. În afară de noi mai era doar recepționarul cu trei degete, care trebăluia ba cocoțat pe o scară ca să schimbe un bec, ba ștergînd ferestrele, ba punînd ziarele în ordine. Dacă mai erau și alți clienți în hotel, probabil că se fereau de lumina zilei și stăteau ascunși în camerele lor, ca mumiiile.

— Cum vă merg treburile ? m-a întrebat timid recepționarul, în timp ce uda ghivecele cu flori.

— Nici bine, nici rău, i-am răspuns.

— Se pare că ați dat un anunț la ziar.

— Așa este. Caut pe cineva în legătură cu moștenirea unor terenuri.

— o moștenire ?

— Da. Moștenitorul are domiciliul necunoscut.

— Așaa, a făcut recepționarul satisfăcut. Aveți o ocupație foarte interesantă.

— Nu-i chiar așa.

— Nu știu, dar mi se pare că aduce a *Moby Dick*.

— *AMobyDick*?

— Da. E foarte interesant să pomești în căuta-rea unui lucru.

— Ca de exemplu a mamuților? a intervenit în discuție prietena mea.

— Sigur. Toate căutările sunt la fel. Uitați, eu am numit clădirea aceasta Hotelul Delfin avînd în minte scena cu delfini din Melville.

— Înțeleg, am spus. Dar atunci n-ar fi fost mai corect să-i spuneți Hotelul Balena?

— Balenele nu se bucură de o imagine atît de bună, a spus cu regret recepționarul.

— „Hotelul Delfin” e. un nume foarte frumos, a spus prietena mea.

— Vă mulțumesc, i-a răspuns recepționarul. Fiindcă veni vorba, voiam să vă mulțumesc și pentru că ați ales să locuiți aici pe o perioadă

atît de lungă. Ca atare, perniiteți-mi să vă ofer o sticlă de vin din partea casei.

— Mulțumesc frumos, a spus prietena mea.

— Mulțumesc, am spus și eu.

Recepționarul s-a dus în camera din spate și, după cîtva timp, a apărut cu o sticlă de vin de la rece și trei pahare.

— Sunt în timpul serviciului, dar am să-mi torn totuși o înghițitură, ca să putem ciocni, a spus el.

— Sigur, nu vă faceți probleme, am spus noi. Am ciocnit și am băut din vin. Nu era de cea mai bună calitate, dar era plăcut și răcoritor. Paharele erau chiar elegante, decorate cu struguri.

— Să-nțeleg că v-a plăcut *Moby Dick* ?

— Foarte mult, și de aceea încă din copilărie mi-am dorit să devin marinar.

— Și de asta aveți un hotel acum ? a întrebat prietena mea.

— De asta nu mai am degete, a răspuns el. Mi le-am prins într-un vinci pe când descărcam niște marfă de pe un cargou.

— Ce îngrozitor! a exclamat prietena mea.

— Da, în momentul respectiv am văzut negru în fața ochilor. Dar niciodată nu poți ști ce te așteaptă în viață. Acum am ajuns să am un hotel. Nu e cine știe ce de capul lui, dar reușesc să mă descurc. Îi am deja de zece ani. Era deci proprietarul, nu recepționarul, cum crezusem inițial.

— E un hotel foarte frumos, l-a încurajat prietena mea.

— Vă mulțumesc, a răspuns proprietarul și ne-a mai turnat vin în pahare.

— După numai zece ani, hotelul dumneavoastră a căpătat, cum să spun, personalitate, m-am aventurat eu.

— Hotelul a fost construit după război. Am avut noroc, l-am putut cumpăra la un preț mic.

— La ce a servit clădirea înainte s-o trans-formați în hotel?

— Pe vremuri s-a numit Clubul Crescătorilor de Oi din Hokkaido, aveau aici birouri și țineau tot felul de documente referitoare la...

— La oi ? am întrebat.

— Întocmai, mi-a răspuns el. * * *

— Clădirea a fost proprietatea Asociației Crescătorilor de Oi din Hokkaido pînă în anul 1967, când a fost închisă din cauza reducerii activității, a spus bărbatul, bînd din vin. Pe vremea aceea director era chiar tatăl meu. N-a putut suporta ideea închiderii Clubului, de care era foarte atașat și de aceea, sub pretextul protejării arhivelor, a cumpărat terenul și clădirea de la asociație, la un preț foarte ieftin. A păstrat toate documentele referitoare la oi, le mai avem și acum, la etajul al doilea. De fapt, sunt mai degrabă hărtoage vechi și lipsite de valoare, dar asta e plăcerea unui om bătrîn. *Tot* restul clădirii îmi aparține mie și, după cum vedeți, am transformat-o în hotel.

— Ce coincidență, am spus.

— Coincidență ?

— Adevărul este că persoana pe care o caut eu are legătură cu creșterea oilor. Și unicul indiciu pe care îl am este această fotografie cu o oaie pe care mi-a trimis-o.

— Așa deci ? a spus proprietarul. Aș putea s-o văd și eu?

Am scos dintr-un buzunar fotografia și i-am arătat-o. Și-a luat ochelarii de pe teighea și a studiat-o îndelung.

— Mi se pare foarte familiară.

— Familiară ?

— Cu siguranță, a spus el, apoi a luat scara care rămăsese în mijlocul încăperii, a sprijinit-o de unul dintre pereți, s-a urcat pe ea și a dat jos o fotografie înrămată, pe care a șters-o de praf și ne-a arătat-o.

— Nu vi se pare același peisaj?

Rama era veche, iar fotografia în sine era și mai veche, aproape decolorată. Se mai distingeau însă oi, vreo șaisprezece capete, plus un gard, un crîng de mesteceni și munți în fundal. Mestecenii arătau altfel decît în fotografia Șobolanului, dar munții erau cu siguranță aceiași. Chiar și înca-drarea era aceeași.

— Minunat, i-am spus prietenei mele. În fiecare zi am trecut pe lângă ea.

— Vezi? De asta trebuia să stăm la Hotelul Delfin, mi-a răspuns ea, nonșalant.

— Bine, am tras eu aer în piept și m-am adresat proprietarului, ne puteți spune unde a fost făcută fotografia?

— Nu știu, mi-a răspuns el. Stă aici pe perete încă de pe vremea Clubului. Dar cred că știu *cum* puteți afla ce-i cu ea.

— Cum?

— Întrebați-I pe tatăl meu. Are cămăruța lui la etajul al doilea și acolo-și petrece zilele, tot studiind hărtoage. Eu, unul, nu l-am mai văzut de două săptămăni- Știu că mai trăiește pentru că-i duc masa, îi las tava pe jos în fața ușii și o iau înapoi goală după o jumătate de oră.

— Și credeți că ne poate spune ceva despre fotografie ?

— Cred că da. Cum v-am spus, a fost directorul Clubului și, în plus, știe despre oi tot ce se poate ști. Lumea îi spune Maestrul Oilor.

— Maestrul Oilor, am repetat eu.

3Maestrul Oilor mănăncă tot și ne povestește tot

UN cîTE-MI spunea proprietarul hotelului, Maestrul nu avusese o viață fericită.

— Tatăl meu s-a născut în 1905 la Sendai și a fost fiul cel mare al unei familii de foști samurai, a început el să-mi povestească. Am să mă folosesc de calendarul occidental, dacă nu vă deranjează.

— Cum doriți, i-am răspuns.

— Nu erau extraordinar de bogați, dar aveau pămîntul lor. Strămoșii lor slujiseră la curtea seniorului feudal. La sfîrșitul epocii Edo¹ unul dintre ei fusese chiar un renumit agronom.

Maestrul fusese neîntrecut la studiu încă din copilărie și i se dusese vestea în tot Sendai-ul. Nu era numai studios, era foarte talentat și la vioară, și în gimnaziu chiar a interpretat o sonată de Beethoven în fața familiei imperiale, venită în vizită în oraș. Cu ocazia aceasta i-a fost dăruit un ceas de aur. Familia ar fi vrut să-l vadă urmînd Dreptul, dar el s-a opus.

— Pur și simplu nu mă interesează Dreptul, le-a spus scurt tînărul Maestru.

— Ai putea atunci să urmezi o carieră muzi-cală, i-a zis tatăl lui. Ar fi bine să avem măcar un muzician în familie.

1. Epoca Edo (sau Tokugawa), 1603-1867.

— Nici muzica nu mă interesează, i-a răspuns tînărul Maestru.

Au urmat cîteva clipe de tăcere.

— Bine, a reluat tatăl, atunci ce vrei să faci în viață?

— Mă interesează agricultura. Vreau să devin agronom.

— Prea bine, a încuviințat tatăl după o ezi-tare. Ce altceva ar fi putut spune ? Maestru era un tînăr onest, care nu și-ar fi luat vorba înapoi. Nici chiar tatăl său nu l-ar fi putut convinge să renunțe.

În anul următor tînărul Maestru a fost admis la Facultatea de Agricultură a Universității Impe-riale din Tokyo. Avea aceeași dragoste de carte și era în atenția tuturor, inclusiv a profesorilor. Avea rezultate excelente la învățatură și era popular. Era unul din puținii aleși. Nimic nu-l distrăgea de la studiu și-și petrecea fiecare moment liber citind. Cînd obosea, își lua vioara și mergea să cînte în grădina Universității. Purta întotdeauna cu el ceasul de aur pe care-l primise în copilărie.

A absolvit Universitatea cu rezultate excepțio-nale și a fost imediat acceptat în Ministerul Agri-culturii, ca membru de elită. În lucrarea lui de diplomă încercase, pe scurt, să creeze un sistem agrar unitar și de proporții pentru Japonia, Coreea și Taiwan. Proiectul fusese considerat de unii ca ușor idealist, dar a constituit un subiect aprins de discuție la vremea respectivă.

După doi ani petrecuți la minister, Maestru a fost trimis în Peninsula Coreea pentru a conduce cercetări în domeniul cultivării orezului. Ca rezul-tat, a publicat un *Studiu privind cultivarea orezului în Peninsula Coreea*, și ideile lui au fost imediat adoptate de guvern

În anul 1934 a fost rechemat la Tokyo și a fost prezentat unui tînăr ofițer superior din armata japoneză. Ofițerul i-a cerut să pună la punct un sistem de autoaprovizionare bazat pe ovine, în vederea iminentei campanii din nordul Chinei. Acesta a fost primul contact al Maestrului cu oile. După ce a pus bazele unui proiect de creștere a ovinelor pe scară largă în Japonia, Manciuria și Mongolia, Maestru a plecat în anul următor în Manciuria, pentru a examina situația locală. Aici a început declinul.

Primăvara anului 1935 a trecut fără întăm-plări deosebite. Incidentul s-a petrecut abia în iulie. Maestru, plecat călare să inspecteze turmele de oi, a dispărut. Au trecut trei zile, apoi patru, și tot nu s-a întors. Armata a răscolit toată zona în căutarea lui, dar fără nici un rezultat. S-a crezut că fusese atacat de lupi, sau poate răpit de cine știe ce răufăcători. După o săptămână, cînd nimeni nu mai spera să-l găsească, Maestru și-a făcut apariția înapoi în tabără. Era supt la față și plin de răni, doar ochii îi erau scînteietori. Nu mai avea nici calul, nici ceasul de aur. Le-a expli-cat că se rătăcise și că i s-a rănit calul, și toată lumea l-a crezut pe cuvînt.

Totuși, la o lună după incident, printre oficiali a început să se răspîndească zvonul că Maestru ajunsese să aibă o „relație specială” cu oile, dar nimeni nu știa exact ce anume însemna asta. Superiorul lui l-a chemat în biroul personal și l-a chestionat direct. Într-o societate colonială zvo-nurile sunt intolerabile.

— Ai avut într-adevăr o relație specială cu o oaie? l-a întrebat superiorul.

— Am avut, a răspuns Maestru. Interogatoriul a continuat așa:

întrebare: Prin „relație specială” vrei să spui

„act sexual”? Răspuns: Nu, în nici un caz.

întrebare: Explică!

Răspuns: A fost o relație la nivel mental.

întrebare: Explicația nu e suficientă.

Răspuns: Nu găsesc cuvintele potrivite, a fost un fel de comunicare spirituală.

întrebare: Ai avut o comunicare spirituală cu o oaie?

Răspuns: Da.

întrebare: Vrei să spui că ai comunicat spiritual cu o oaie o săptămână încheiată, cît ai fost dat dispărut?

Răspuns: Da.

întrebare: Nu ești de părere că e un motiv sufi-cient ca să-ți pierzi slujba?

Răspuns: Slujba mea este să studiez oile.

întrebare: Comunicarea spirituală nu este recu-noscută ca subiect de studiu. Aș vrea să-ți revizuiеști atitudinea.

Ai absol-vit Facultatea de Agricultură a Universității Imperiale cu rezultate excelente, ai avut rezultate excelente și după ce ai fost angajat de minister, și așteptările noastre sunt foarte ridi-cate. Ești considerat un pilon pentru viitorul agriculturii din Asia de Est, și trebuie să fii conștient de asta.

Răspuns: Sunt conștient.

întrebare: Te rog să uiți de toată povestea asta cu comunicarea spirituală.

Răspuns: îmi este imposibil să uit.

întrebare: Explică!

Răspuns: Oaia se află în interiorul meu.

întrebare; Explicația nu e suficientă.

Răspuns: îmi este imposibil să vă explic mai mult.

În februarie 1936, Maestru a fost trimis înapoi în Jap'onia, a fost supus mai multor interogatorii asemănătoare și, ca urmare, în primăvară a fost transferat la arhivele ministerului. Acolo s-a ocupat de înregistrarea diverselor materiale și de organizarea rafturilor. Fusese expulzat din elita agriculturii Asiei de Est.

— Oaia m-a părăsit acum, dar a locuit multă vreme înăuntrul meu, i-a mărturisit el pe atunci unui prieten apropiat.

Maestrul a demisionat în 1937 din Ministerul Agriculturii și, primind un împrumut pe baza *Proiectului de creștere a ovinelor în Japonia și Mancuria*, pe care îl condusese inițial chiar el, a plecat în Hokkaido și a devenit crescător de oi. Apornit de la 56 de capete.

1939 - Maestrul se căsătorește. 128 de capete. 1942 - Se naște primul fiu (actualmente manager al Hotelului Delfin). 181 de capete.

1946 - Ferma rechiziționată de către Forțele de ocupație americane și transformată în bază de pregătire a trupelor. 62 de capete.

1947 - Maestrul este angajat de Asociația Crescătorilor de Ovine.

1949 - Soția decedează în urma unei bronșite.

1950 - Maestrul devine director al Asociației. 1960 - Fiul cel mare își pierde degetele în portul Otaru.

1967 - Închiderea Clubului Crescătorilor de Ovine.

1968 - Inaugurarea Hotelului Delfin,

1978 - Tânăr agent imobiliar se interesează de o fotografie cu oi. Despre mine era vorba.

* * *

— Of, am făcut eu.

— Aș vrea neapărat să-l cunosc pe tatăl dumneavoastră, i-am spus proprietarului.

— Sigur, nu e nici o problemă. Atîta că n-am să vă însoțesc, pentru că tatăl meu mă urăște, a spus el.

— De ce vă urăște?

— Pentru că mi-am pierdut două degete și, în plus, am început să chelesc.

— Aveți un tată ciudat.

— Fiind fiul lui, n-ar trebui să spun asta, dar într-adevăr e un om ciudat. S-a schimbat complet de cînd s-a întâlnit cu oaia. Are toane și uneori e chiar brutal, dar în adîncul sufletului e totuși un om bun. V-ați convinge de asta dacă l-ați asculta cîntînd la vioară. Oaia l-a rănit și, indirect, m-a rănit și pe mine.

— Cred că țineți mult la tatăl dumneavoastră, a spus prietena mea.

— Așa este, a răspuns proprietarul hotelului. Dar el mă urăște. Nu m-a îmbrățișat nici măcar o dată. Nu mi-a spus niciodată vreo vorbă bună. Iar de cînd mi-am pierdut degetele și am început să chelesc, își bate joc de mine.

— Sunt sigură că n-o face intenționat, a încercat să-I împace prietena mea.

— Așa cred și eu, am adăugat.

— Vă mulțumesc, ne-a răspuns proprietarul.

— Credeți că ne putem duce la el direct ?

— Știu și eu ? Trebuie în orice caz să fiți atenți la două lucruri. Trebuie să-i spuneți explicit că vreți să vorbiți despre oaie.

— Șial doilea?

— Să nu-i spuneți că ați discutat cu mine.

— Am înțeles.

I-am mulțumit și am luat-o pe scări. La etaj aerul era rece și umed și se simțea iz de hârtie veche și de corp omenesc. Luimna era foarte slabă și prin colțurile coridorului se strânsese praful. Ani străbătut culoarul lung și am bătut la ușa pe care ne-o indicase fiul Maestrului. Deasupra ei era o plăcuță veche de plastic pe care scria „Biroul Directorului”. Nici un răspuns. Am mai bătut o dată. Din nou, nici un răspuns. La al treilea ciocă-nit s-a auzit dinăuntru un mormăit:

— Pleacă naibii de-aici!

— Aș vrea să stau de vorbă cu dumneavoastră despre oi.

— Hai sictir! s-a auzit Maestrul dinăuntru. Avea o voce foarte puternică pentru vârsta lui.

— E foarte important să stau de vorbă cu dumneavoastră, am zberat eu prin ușă.

— N-am nimic de discutat cu tine, idiot ce ești!

— Dar chiar *trebuie* să discutăm, nu m-am lăsat eu bătut. Este vorba despre o oaie care a dispărut în 1936.

Câteva clipe de liniște, apoi ușa s-a deschis brusc și Maestrul Oilor a apărut în fața noastră.

Maestrul avea părul lung și alb ca neaua. Sprân-cenele erau și ele albe, și-i spânzurau deasupra ochilor ca niște *țurțuri*. Era destul de mic de statură, dar se ținea drept și avea o constituție robustă. Nasul îi răsărea din mijlocul feței ca o trambulină.

Mirosul corpului său impregnase toată camera. De fapt, de la un punct încolo, încetase să mai fie mirosul corpului și se amestecase cu timpul și cu lumina. În toată camera, de altfel foarte spațioasă, erau îngrămădite obiecte vechi și hărtoage, și podeaua de-abia se mai zărea. Majoritatea căr-ților erau volume științifice groase, scrise în limbi străine, toate *pătate*.

În dreapta, la perete, era un pat murdar, iar în partea opusă, spre fereastră, erau un birou

imens din lemn de mahon și un scaun cu rotile. Lucrurile de pe birou păreau puse oarecum în ordine, iar peste documente era așezată o greu-tate în formă de oaie. Camera era întunecată, singura lumină venind de la lampa prăfuită de pe birou, cu un bec de șaizeci de wați.

Maestrul era îmbrăcat cu o cămașă gri, un pulover negru și pantaloni cu model în zigzag care aproape că-și pierduseră forma. În lumina slabă din încăpere, cămașa și puloverul ar fi putut trece foarte bine drept o cămașă albă și un pulover gri. S-ar putea chiar ca asta să fi fost culoarea lor inițială.

Maestrul s-a așezat pe scaunul de la birou și ne-a invitat cu un gest să ne așezăm pe pat. Ne-am croit drum printre cărți de parcă mergeam pe un teren minat, am răzbit pînă la pat și ne-am așezat. Era atît de murdar încît simțeam că blugii mi s-au lipit de el pe vecie. Maestrul și-a încrucișat degetele peste birou și ne-a privit fix. Avea degetele acoperite cu păr negru pînă aproape de unghii. Firele negre contrastau ciudat cu ple-tele orbitor de albe.

Brusc, Maestrul a luat telefonul și a tunat în receptor :

— Să mi se aducă imediat masa! Apoi ni s-a adresat:

— Așa, deci ați venit să întrebați despre oaia care a dispărut în anul 1936 ?

— Da, i-am răspuns eu.

— Așaa, a făcut el, apoi și-a suflat nasul într-o hârtie, făcînd un zgomot asurzitor. Vreți să-mi spuneți ceva, sau vreți să mă întrebați ceva?

— Ambele.

— Bine, să vedem întâi ce aveți de povestit.

— Știu ce s-a întîmplat cu oaia după ce v-a părăsit, în primăvara anului 1936. Maestrul a pufnit pe nas.

— Vrei să zici că știai că am renunțat la tot pentru a căuta o oaie timp de 42 de ani?

— Știam, da, i-am răspuns eu.

— Nu te cred.

Am scos din buzunar bricheta de argint și fotografia trimisă de Șobolan și le-am pus pe birou. Maestrul a întins mîna părăsă, le-a luat și le-a studiat îndelung sub lampă. Particulele de tăcere au plutit multă vreme prin cameră. Gea-murile duble, solide, nu lăsau să treacă zgomotele orașului și nu se auzea decît bătăitul ușor al lămpii vechi, accentuînd și mai mult liniștea.

Terminînd de studiat bricheta și fotografia, Maestrul a stins lampa și s-a frecat la ochi cu degetele groase, cu atîta convingere, încît părea că vrea să și-i îndese înăuntrul craniului. Cînd s-a oprit, ochii îi erau roșii ca la iepuri.

— Iartă-mă. De atîta vreme sunt încoiyurat numai de idioți, încît m-am dezobișnuit să am încredere în oameni.

— Nu face nimic, i-am spus eu, iar prietena mea i-a zămbit politicos.

— Îți poți imagina ce înseamnă să rămăi numai cu un gînd în minte, cînd expresia lui te-a pără-sit în întregime? a întrebat Maestrul.

— Nu, nu pot.

— E un infern. Un vârtej de gînduri într-un infern subteran, unde nu pătrunde nici cea mai mică rază de lumină și nu există nici un strop de apă. Aici mi-am petrecut eu ultimii 42 de ani din viață.

— Din cauza oii ?

— Exact. Din cauza ei. Ea m-a adus și m-a lăsat în infemul ăsta, în primăvara lui 1936.

— Și atunci ați demisionat din minister ca să plecați în căutarea ei?

— Toți funcționarii erau niște dobitoci, habar n-aveau de adevărata valoare a lucrurilor. N-au

223

putut înțelege niciodată adîncă semnificație a acelei oi.

S-a auzit o bătaie în ușă, apoi o voce de femeie anunțînd că a adus cina.

— Las-o acolo, i-a răspuns Maestrul. S-a auzit tava pusă pe jos, apoi niște pași îndepărtîndu-se. Prietena mea a deschis ușa, a ridicat tava cu mîncare și i-a adus-o Maestrului pe birou. Pe tavă, pe lîngă supă, salată, pâine și chiftele pentru Maestru, mai erau și două cafele pentru noi.

— Voi ați mîncat deja? ne-a întrebat,

— Da, mulțumim, i-am răspuns.

— Ce-ați mîncat?

— Vițel în sos de vin, am spus eu.

— Creveți la grătar, a spus prietena mea.

— Aha, a făcut Maestrul, apoi a luat pușin din supă și a crîntănit crutoanele. Mi-e foarte foame, așa că o să mîncînc în timp ce stăm de vorbă.

— Sigur, nu vă faceți probleme, i-am răspuns noi.

^ Și-a sorbit supa, iar noi ne-am băut cafeaua. pînă n-a terminat, nu și-a ridicat ochii din castron.

— Știți în ce loc a fost făcută fotografia ? I-am întrebat eu.

— Știu. Știu foarte bine.

— Ne puteți spune și nouă?

— Așteptați pușin, a spus, împingînd deoparte castronul gol. Să luăm lucrurile pe rînd. Să vor-bim întâi despre anul 1936. Am să încep eu, pe unnă ai să-mi povestești tu.

Am dat din cap.

— Oaia a intrat în mine în vara anului 1935. Eu plecasem pe teren, undeva lîngă granița dintre Manciuuria și Mongolia, și m-am rătăcit. Tot mer-gand, am dat peste o peșteră și m-am hotărât să-nri petrec noaptea acolo. În vis mi-a apărut o oaie care m-a întrebat dacă poate să intre în mine. Sigur că da, i-am spus eu. N-am stat să mă gîndesc prea mult, știam că nu e decît un vis. A răs ca pentru sine și a trecut la farfuria cu salată.

— Era o specie din care nu mai văzusem pînă atunci. Datorită meseriei mele cunoșteam toate rasele din lume, dar oaia asta nu semăna cu nici una. Avea coamele curbate ciudat, picioarele scurte și grase, ochii limpezi ca apa. Blana îi era albă ca neaua, doar într-un singur loc pe spate avea o pată maronie în formă de stea. Așa o oaie nu există nicăieri. De asta i-am și spus că n-am nimic împotriva să intre în corpul meu. Ca specialist în ovine, nu puteam să ratez ocazia de a studia o asemenea oaie.

— Ce senzație ați avut cînd v-a intrat oaia în corp?

— Nimic special, am simțit doar că *era acolo*. Cînd m-am trezit a doua zi dimineața am știut că e în mine, și atît. o senzație perfect naturală.

— Ați avut vreodată migrene?

— Absolut niciodată, de cînd m-am născut. Maestrul a trecut la chiftele, tăvălindu-le bine prin sos înainte de a le înfuleca.

— În nordul Chinei și în Mongolia, faptul că o oaie intră în corpul cuiva nu e nemaiauzit. Local-nicii cred că e un semn al binecuvîntării zeilor. Într-o lucrare publicată pe vremea dinastiei Yuan¹ scrie că „o oaie albă cu stea” a intrat în trupul lui Genghis-Han. Interesant, nu credeți?

— Foarte interesant.

— Se crede că oile care pot intra în oameni sunt nemuritoare. Cel care primește o oaie în trupul lui devine și el nemuritor, dar își pierde nemurirea cînd oaia îl părăsește. Totul depinde de oaie. Dacă-i place, poate sta cu zecile de ani, dacă nu, iese și pleacă imediat. Oamenii cărora li se întîmplă asta sunt numiți în popor „cei-pără-siți-de-oaie”. Așa, ca mine, a spus Maestrul, mes-tecînd de zor.

De cînd s-a instalat oaia în trupul meu, am început să mă informez despre folclorul legat de oi. Am stat de vorbă cu localnicii, am studiat documente vechi. Între timp s-a răspîndit zvonul că port o oaie în mine și a ajuns pînă la urechile superiorilor mei. Nu le-a plăcut deloc. Am fost etichetat drept „dereglat mintal” și am fost trimis înapoi în Japonia. Caz tipic de „boală colonială”.

Maestrul a terminat chiftelele și a trecut la chifle. Se vedea clar că nu-i lipsea apetitul.

— Prostia fundamentală a Japoniei moderne constă în faptul că n-am învățat nimic din inter-acțiunea cu alte popoare din Asia. Exact așa stau lucrurile și cu oaia. Creșterea oilor în Japonia a fost sortită eșecului, pentru că toată lumea le-a privit ca pe riște simple surse de lână și carne. Ne lipsește gîndirea la nivel cotidian. Ignorăm factorul timp și așa ni se pare că obținem un randament mai mare. Întotdeauna facem așa. Cu alte cuvinte, nu suntem cu picioarele pe pămînt. Nu întîmplător am pierdut războiul.

— Oaia a venit împreună cu dumneavoastră în Japonia, nu ? am revenit eu la subiectul prin-cipal.

— Da. M-am întors cu vaporul, de la Pusan. Oaia a venit cu mine.

— Ce urmărea, de fapt?

— N-am idee, aproape că a scuipat cuvintele Maestrul. Nu știu. Nu mi-a spus. Dar cu sigu-ranță că avea în minte ceva important. De atîta lucru mi-am dat singur seama. Avea un plan de proporții, urmărind să schimbe oamenii și lumea. — Putea să facă așa ceva de una singură?

Maestrul a încuviințat din cap, mestecînd ultima bucățică de chiflă.

— Nu e de mirare. Gîndește-te la Genghis-Han.

— Asta așa este, am spus eu. Dar de ce acum, și de ce Japonia?

— Cred că eu am trezit oaia. Probabil că dor-mise netulburată timp de sute de ani acolo în peșteră, iar eu, *tocmai eu*, am trezit-o.

— Dumneavoastră n-aveți nici o vină.

— Ba bine că nu, a ripostat Maestrul. E vina mea. Ar fi trebuit să-mi dau seama din timp. Atunci încă aș mai fi putut face ceva. Dar mi-a luat foarte mult pînă să înțeleg. Cînd în sfîrșit am realizat ce se întîmpla, oaia deja mă părăsise.

Maestrul a tăcut, răsucindu-și cu degetele sprîncenele ca niște țurțuri. Părea apăsător de greutatea celor 42 de ani care se scurseseră.

— M-am trezit într-o dimineață și oaia nu mai era acolo. Atunci am înțeles ce înseamnă să fii „părăsit de oaie”. E un infern. În locul oii n-a mai rămas decît o idee, de care nu mai poți scăpa, pentru că nu mai ai oaia. Asta înseamnă „părăsit de oaie”.

Maestrul și-a mai suflat o dată nasul într-o fbaie de hîrtie.

— Acum e rîndul tău.

I-am povestit despre ce s-a petrecut cu oaia după ce l-a părăsit, cum a intrat într-un tînăr activist de dreapta aflat în închisoare, cum tînărul a devenit apoi o figură politică marcantă, a mers în China, a construit acolo o rețea de infor-matii și a făcut avere. I-am mai povestit cum după război a fost condamnat sub acuzația de criminal de război de clasa A, dar a fost eliberat în schimbul rețelei de informații și în final, ser-vindu-se de averea pe care o strânsese în China, a ajuns să controleze guvernul, economia și mass-media.

— Am auzit de el, a spus Maestrul cu amărăciune. Oaia știe să.-i găsească pe cei mai competenți.

— Dar în primăvara aceasta l-a părăsit. Băr-batul e în comă de ceva vreme și trage să moară.

Până acum prezența oii a compensat disfuncția cerebrală.

— Îi invidiez, pentru că nu mai poate realiza că e „părăsit de oaie”.

— De ce credeți că l-a părăsit oaia ? Doar și-a dedicat atîția ani construirii unei organizații imense.

Maestrul a oftat adînc.

— Tot nu pricepi ? I s-a întâmplat exact ce mi s-a întâmplat și mie. Și-a pierdut valoarea, n-a mai fost folositor. Oamenii au limite, iar oaia nu-i mai vrea pe cei care și le-au atins deja. E posibil ca el să nu fi fost capabil să înțeleagă pe deplin ce-i cerea oaia. Rolul lui a fost să construiască o organizație de proporții și, când a terminat, a fost părăsit. Așa cum pe mine oaia m-a folosit doar ca mijloc de transport.

— Și atunci ce s-a întâmplat cu oaia mai departe ?

Maestrul a luat de pe birou fotografia și a lovit-o ușor cu degetele.

— A hoinărit prin Japonia în căutarea unei noi gazde. Probabil că are nevoie de o persoană pe care s-o pună în fruntea organizației.

— Ce urmărește oaia ?

— Ți-am mai spus, din păcate nu sunt în stare să explic exact. Caută o formă care să-i îmbrace gândirea.

— Și asta e ceva pozitiv ?

— Pentru ea, da.

— Dar pentru dumneavoastră ?

— Nu știu, a spus bătrînul. Pe cuvînt că nu știu. De cînd m-a părăsit oaia, nu-mi mai dau seama cît din mine sunt eu cel adevărat și cît e umbra ori.

— Spune-ți mai devreme că, la un moment dat, ați fi putut face ceva. La ce vă refereați? Maestrul a clătinat din cap.

— N-am de găîd să-ți sp\m.

Tăcerea s-a lăsat din nou în încăpere. Incepuse ploaia. Prima ploaie de cînd ajunseserăm în Sapporo.

— Un ultim lucru: puteți să ne spuneți unde a fost făcută fotografia? am întrebat eu.

— La ferma unde am locuit eu timp de nouă ani. Am crescut oi acolo pînă cînd, după război, a venit arinata americană și a rechiziționat-o. Cînd am primit-o înapoi, am vîndut-o unui bogătaș. E și acum proprietar.

— Și crește oi în continuare ?

— Nu știu exact, dar cel puțin așa reiese din fotografie. În orice caz, e un loc singuratic, aflat departe de altă așezare umană, inaccesibil iarna. Cred că proprietarul stă acolo cel mult două-trei luni pe an. E un loc frumos și liniștit.

— Are cineva grijă de fermă în lipsa proprie-tarului ?

— Nu cred că rămâne cineva acolo peste iarnă. În afară de mine, nu mai știu pe nimeni care să facă așa ceva. Se pot angaja ciobani municipali din orașul din vale și au ei grijă de oi. Acoperișul e special construit astfel încît zăpada să cadă singură, iar hoții nu ajung pînă acolo. Ce sens ar avea să care totul atîta drum pînă-n oraș? Și ninge îngrozitor de mult.

— Acum o fi cineva acolo?

— Știu și eu ? Cred că deja nu mai e nimeni. Se apropie ninsorile, iar urșii umblă să-și găsească provizii pentru iarnă... De ce, vrei să mergi la fermă?

— Cred că n-am încotro. Toate *indiciile* duc acolo.

Maestrul a tăciit o vreme. îi rămăsese sos de roșii la colțurile gurn.

— Înaintea voastră a mai venit cineva să-mi pună întrebări, cred că prin februarie. Era un bîr-bat cam de vîrsta ta. A văzut fotografia din salon și asta i-a trezit interesul. În perioada respectivă mă plictiseam foarte tare, așa că am stat mult de vorbă. Mi-a spus că strînge materiale pentru un roman.

Am scos din buzunar o fotografie cu Șobolanul și cu mine și i-am arătat-o Maestrului. Fusese făcută în vara anului 1970 la barul lui J. Eu mă uitam într-o parte și fumam, Șobolanul arăta spre aparat semnul victoriei.

Amîndoi eram tineri și foarte bronzati.

— Țta ești tu, dar mai tînăr, nu? a spus Maestrul, aprinzînd lampa de birou și uitîndu-se atent la fotografie.

— Acum opt ani.

— Celălalt e bărbatul despre care vorbeam. Acum arată puțin mai îmbătrînit și poartă mus-tață, dar e sigur el.

— Mustață ?

— Avea o mustață subțire și îngrijită, dar obrajii nebărbieriți.

N-am reușit să mi-l imaginez pe Șobolan cu mustață.

Maestrul ne-a desenat o hartă detaliată a dn.imului care duce la fermă. De la Asahikawa trebuia să schimbăm trenul și să mergem trei ore pe o linie secundară ca să ajungem în orașelul de la poalele munților, iar de acolo mai erau încă trei ore cu mașina.

— Vă mulțumim foarte mult, i-am spus Maestrului.

— Dacă vrei să știi, cred că ar fl mai bine pentru tine să lași oaia în pace. Vezi ce mi s-a

întâmplat mie. Oaia aduce necazuri tuturor celor care intră în contact cu ea. Pentru ea, viața unui simplu individ e total lipsită de valoare. Dar, în fine, presupun că ai motivele tale.

—Așa este.

—Aveți grijă, a spus Maestrul. Fiți drăguți și lăsați voi tava în fața ușii.

4 Adio, Hotel Delfin

-NE-A LUAT o zi întreagă să facem pregătirile pentru plecare. De la un magazin sportiv am cumpărat echipament pentru alpinism și rații portabile, de la un magazin universal ne-am luat pulovere groase pescărești și ciorapi de lână, de la librărie am făcut rost de o hartă a regiunii la scara 1: 50 000 și o carte despre istoria locală. Ne-am mai luat și bocanci cu crampe pentru zăpadă și lenjerie groasă.

— Nimic din ce-am strâns aici n-are nici cea mai mică legătură cu sfera mea de activitate, a spus prietena mea.

— Când ai să fii în mijlocul troienelor, n-ai să te mai gîndești la asta, am asigurat-o eu.

— Ai de gînd să stai pînă dă zăpada?

— Nu știu. În orice caz, ninsorile încep pe la sfîrșitul lui octombrie și e bine să fim pregătiți. N-avem de unde să știm ce-o să se întîmple.

Ne-am întors la hotel și am îndesat tot ce cumpăraserăm într-un rucsac mare. Am făcut apoi o boccea cu lucrurile nefolositoare pe care le aduseserăm de la Tokyo și am lăsat-o în grija proprietarului hotelului.

Majoritatea lucrurilor pe care și le luase prietena mea erau inutile: o trusă de cosmetică, cinci cărți, șase casete, o rochie și pantofi cu toc, o sacoșă întreagă de dresuri și lenjerie, tricouri și pantaloni scurți, un ceas de voiaj, un caiet de schițe și o cutie cu creioane colorate, plicuri și hîrtie de scrisori, un prosop de baie, o trusă de prim-ajutor, un uscător de păr, bețișoare de urechi.

— De ce ți-ai luat rochia și pantofii cu toc ? am întrebat-o eu.

— Dacă suntem invitați la vreo recepție ?

— Ce recepție ?!

N-am reușit s-o conving să renunțe. Și-a pus rochia împăturită frumos și pantofii cu toc la mine în rucsac. Cît despre cosmetice, pînă la urmă și-a cumpărat o trusă mai mică de la un magazin din apropierea hotelului.

Proprietarul a acceptat bucuros să ne păstreze restul de lucruri. Am plătit camera la zi și l-am anunțat că ne întoarcem probabil într-o săptămână sau două.

— Tatăl meu v-a putut fi de folos cu ceva? ne-a întrebat el preocupat.

— Ne-a ajutat foarte mult, l-am asigurat eu.

— cîteodată și eu îmi doresc să pot pleca să caut ceva, dar nu știu ce anume să caut, spre deosebire de tatăl meu, care toată viața și-a continuat căutarea. Nici acum n-a renunțat. Când eram copil, îmi povestea despre oaia albă care-i apărea în vis. De asta cred eu că așa e viața: o căutare continuă.

În salonul hotelului domnea, ca întotdeauna, o liniște adîncă. o slujnică bătrînă spăla scările.

— Tatăl meu are acum 73 de ani, și tot n-a găsit oaia. Nu știu dacă există în realitate, dar mă tot gîndesc că tatăl meu n-a avut o viață ușoară și-mi doresc ca măcar acum să-l văd fericit, însă el nu vrea să asculte și mă ia mereu peste picior. Asta pentru că eu n-am nici un scop în viață.

— Bine, dar aveți Hotelul Delfin, a încercat prietena mea să-l consoleze.

— în plus, cred că tatăl dumneavoastră și-a încheiat căutarea, am adăugat eu. Mai departe ne ocupăm noi de oaie.

Proprietarul a zămbit.

— Dacă-i așa, atunci nu am de ce mă plînge. Sunt sigur c-o să fim amîndoi fericiți de acum încolo.

— Și noi vă dorim asta.

— Chiar crezi c-o să fie fericiți împreună ? m-a întrebat prietena mea ceva mai tîrziu, cînd am rămas singuri.

— Au nevoie de timp pentru asta, dar sunt sigur că toate se vor aranja. Acum s-a umplut golul creat în cei patruzeci și doi de ani. Maestrul și-a încheiat misiunea. De acum încolo noi trebuie să găsim oaia.

— Mi-au plăcut mult, și tatăl, și fiul.

— Și mie.

Cînd am terminat bagajele, am făcut dragoste, apoi am ieșit în oraș să vedem un film. Și în film erau multe personaje care faceau dragoste. într-un final, nu-i atît de rău să-i vezi pe alții facînd sex, mi-am spus eu.

Capitolul 8 în căutarea oii fantastice (III) Nașterea, dezvoltarea și declinul orașului Junitaki

DIMINEAȚA DEVREME am luat trenul de la Sapporo spre Asahikawa. Eu m-am apucat să citesc *Istoria orașului Junitaki*, o carte volumi-noasă cu coperte groase. Junitaki era orașul în care se afla ferma Maestrului. Nu speram să găsesc informații foarte utile, dar, în fond, cititul n-avea cum să-mi strice. Autorul se născuse în anul 1940 în Junitaki și, după ce absolvise secția de literatură a Universității Hokkaido, se axase pe istoria locală. Piind atît de ocupat, reușise să scrie doar o singură carte, cea pe care o cum-părasem eu. Fusese publicată în mai 1970 și era, bineînțeles, prima ediție.

În carte scria că primii coloniști se stabiliseră în zona actualului oraș la începutul verii anului 13¹ din epoca Meiji. Erau în total optsprezece oameni, toți țărani săraci din regiunea Tsugaru, avînd ca bunuri doar cîteva unelte, haine, pături, oale și cuțite.

Au ajuns într-un sat ainu² din apropierea orașului Sapporo și, cu puținii bani pe care-i aveau, au tocmit un tînăr ainu să-i călăuzească. Era un tînăr slab cu ochi negri, al cărui nume, în limba

1. 1880, după calendarul occidental.

2. Ainu, populație indigenă a insulei Hokkaido.

ainu, însemna „lună în declin” (sugerînd o tendință spre psihoza maniaco-depresivă, opina autorul).

Tînărul era o călăuză excelentă. Abia legînd două vorbe în japoneză, i-a condus pe cei optsprezece țărani posaci și suspicioși la nord de râul Ishikari. Știa exact unde aveau să găsească pămînturi roditoare.

În a patra zi au ajuns în locul respectiv. Cît vedeai cu ochii se întindeau pajiști înflorite, stră-bătute de râuri.

— Aici e un loc bun, a spus tînărul, cu mîndrie. Puține sălbăticiuni, pămînt mînos și mulți somoni în rău.

— Nu e bine, a clătinat din cap șeful țărănilor. Vrem să mergem mai departe.

Tînărul s-a gîndit că țărăni nădăjduiau să găsească un pămînt și mai bun cître nord. Au mai mers două zile și au găsit un alt loc. Pămîntul nu mai era atît de fertil ca acela dinainte, dar cel puțin era un teren ridicat și n-ar fi avut grija inundațiilor.

— Cum vi se pare ? i-a întrebat tînărul. Și aici e bine. Ce spuneți?

Șeful țărănilor a clătinat din cap. La fel s-a petrecut de mai multe ori, pînă

cînd au ajuns pe locul unde se află azi Asahikawa,

la șapte zile de mers de Sapporo și la aproximativ

140 de kilometri.

— Aici cum vi se pare? i-a întrebat iar, fără prea mari speranțe, tînărul.

— Nu e bine, au răspuns țărăni.

— Dacă mergem mai departe, ajungem la munți, le-a spus tînărul.

— Foarte bine, i-au răspuns țărăni, bucușii. Apoi au străbătut trecătoarea Shiokari.

Țărăni aveau motivul lor să ocolească terenu-rile fertile și să se afunde cît mai mult în pustie-tăți. Toți erau înglodați în datorii și fugiseră din satul lor pe ascuns, într-o noapte, iar acum faceau tot posibilul să-și șteargă urmele.

Bineînțeles, tînărul n-avea cum să știe asta. Mirarea lui de la început se transformase în îngri-jorare, apoi în consternare, în confuzie și, în cele din urmă, ajunsese să-și piardă definitiv încre-derea în sine.

Se pare însă că tînărul avea un caracter com-plex și, pe cînd lăsaseră în urmă trecătoarea Shiokari, începuse să creadă cu tărie că destinul lui era să-i conducă pe țărani spre nord, mereu spre nord. Ca să le facă pe plac, se străduia să aleagă druinurile cele mai grele și mai periculoase.

La patru zile de mers de la trecătoarea Shiokari au dat de un rău care străbătea regiunea de la est la vest. Au ținut sfat și au hotărât să se îndrepte spre est.

Au ajuns în niște locuri groaznice, cu cărări de neumblat. Cu toate acestea, nimic nu i-a oprit în drumul lor spre est. S-au luptat cu păduri de bambuși pitici, și-au croit drum prin mări de ierburi sălbaticе, înalte cît un stat de om, au străbătut mlaștini adânci, s-au cățărat pe stânci. Noaptea dormeau sub cerul liber, pe malurile vre-unei ape, mereu atenți la urletele lupilor. Aveau mîinile însingerate de la bambuși și erau chinuți de hoarde de țânțari.

În a cincea zi de mers spre est calea le-a fost tăiată de un lanț de munți. Mai departe nu mai puteau înainta, le-a spus tînăra călăuză, și țărăni au hotărât să se oprească aici. La 8 iulie, anul 13 al epocii Meiji, s-au stabilit la 260 de kilometri depărtare de Sapporo.

Înainte de toate, au cercetat zona, calitatea apei și a pămîntului, și li s-a părut un loc bun pentru agricultură. Și-au împărțit pămîntul între ei și au construit o cabană comună în inijloc.

Tînărul ainu a întălnit la un moment dat un grup de vânători, tot airuu, și i-a întrebat cum se numea regiunea respectivă.

— Chiar crezi că a stat cineva să dea nume unui loc nenorocit ca ăsta? i-au răspuns ei.

Din acest motiv, pentru o vreme așezarea lor n-a purtat nici un nume. De fapt, ce nevoie ar fi avut, situată așa în pustietate, la zeci de kilo-metri de orice așezare umană (mai corect spus, de altă așezare cu care ar fi vrut să aibă contact). În anul 21¹, un funcționar al prefecturii a venit să le facă recensămîntul și a fost foarte încurcat de faptul că așezarea n-avea un nume, dar lor nici nu le-a păsat. Ba chiar s-au înfuriat, s-au adunat în fața cabanei comune cu sape și seceri în mîini și au cerut în mod expres să nu li se dea nici un nume. Neavînd cu cine se înțelege, funcțio-narul a numit așezarea Junitaki², pentru că pe râul din apropierea ei numărase douăsprezece cascade. Așa a luat naștere cîtunul Junitaki (numit apoi „satul” Junitaki). Dar asta avea să se petreacă mai tîrziu. Acum eram abia în anul 14³.

Terenul pe care se stabiliseră se întindea pe un arc de cerc de șazeci de grade între doi munți și era străbătut în mijloc de un rău adănc. Peste tot era numai o încălceală de bambuși pitici și de conifere care-și înfipseseră în pămînt rădăci-nile uriașe. Lupi, căprioare, urși, popîndăi și păsări de toate felurile de-abia reușeau să-și găsească hrana. Mai erau și puzderie de muște și țânțari.

— Sunteți siguri că aici vreți să locuiți ? i-a întrebat tînărul ainu pe țărani.

— Categori-c, i-au răspuns ei. „douăsprezece cascade” (jap)-

Nu se știe exact de ce tînărul ainu a hotărât să rămână cu țărani în loc să se întoarcă în locurile lui natale. Probabil că din curiozitate, a emis ipoteza autorul (care mereu emitea câte o ipoteză). În orice caz, dacă n-ar fi rămas cu ei, e puțin probabil că țărani ar fi reușit să treacă iarna cu bine. I-a învățat cum să caute legume în solul înghețat, cum să se protejeze de zăpadă, cum să prindă pești la copcă, cum să pună cap-cane pentru lupi, cum să se apere de urșii în prag de hibernare, cum să ghicească starea vremii din schimbarea direcției vîntului, cum să trateze dege-răturile, cum să prăjească rădăcinile de barnbus, cum să taie brazii. Așa le-a devenit indispensabil și și-a recăștigat încrederea în sine. Mai târziu s-a căsătorit cu fata unuia dintre țărani, a avut trei copii și și-a luat un nume japonez. Nu mai era „Luna în declin”.

Totuși, cu toată priceperea tînărului ainu, țara-nii au dus o viață foarte grea. În august fiecare familie avea cabana ei, dar pentru că erau de fapt doar niște trunchiuri de copaci așezate unul lîngă altul, în timpul iernii n-au putut să-i protejeze pe țărani de frig și de zăpadă. Nu rareori, cînd se trezeau dimineața, găseau zăpadă de-o palmă la căpătăi. Multe familii n-aveau decît o singură plapumă, așa că bărbații trebuiau să doarmă ghemuiți lîngă foc. Cînd li se terminau proviziile, mergeau la râu să prindă pește sau scormoneau sub zăpadă în căutare de brusturi și ferigi înghețate. Fusese o iarnă deosebit de grea, dar nimeni nu murise. Fără lupte și fără lacrimi. Puterea lor izvora din sârăcia în care trăiseră toată viața.

În sfîrșit, a venit și primăvara. S-au născut doi copii, comunitatea numărînd acum 21 de suflete. Mamele truseră la cîmp pînă cu două ore înainte să nască, și se întorseseră la muncă încă de a doua zi. Au plantat porumb și cartofi. Bărbații au tăiat copaci și au ars terenuri pentru a obține mai mult sol cultivabil. Viața tocmai începuse să se ivească la suprafața pămîntului, plantele dădeau rod, iar oamenii răsufiau în sfîrșit ușurați, cînd, dintr-o dată, s-au năpustit asupra lor nori întregi de lăcuste.

Lăcustele veniseră de peste munți. La început s-a văzut doar un nor mare și negru, apoi s-a auzit ceva ca un tunet. Doar tînărul ainu înțe-legea ce se petrece. Le-a poruncit țărănilor să aprindă focuri pe cîmpuri, din loc în loc. Cu ulti-mele provizii de gaz, țărani au ars toată mobila și bunurile pe care le mai aveau. Femeile băteau cu *pisăloagele* în oale și tingiri. Au făcut tot ce le-a stat în puteri, dar în zadar. Sute de mii de lăcuste au coborât peste cîmpurile lor și le-au pustiit. N-au mai lăsat nimic în urmă.

Cînd au plecat lăcustele, tînărul s-a dus pe cîmp și a plăns. Dintre țărani n-a plăns nimeni. Au adunat toate lăcustele moarte într-o grămadă și le-au dat foc, apoi s-au reapucat imediat de defrișat.

Au trecut iarna hrînindu-se cu pește, brusturi și ferigi. În primăvara următoare s-au mai născut trei copii și țărani au cultivat iar pămînturile. Vara au venit iarăși lăcustele și le-au distrus recolta, dar tînărul ainu n-a mai plăns.

Au scăpat de lăcuste abia în al treilea an, pentru că ouăle le fuseseră nimicite de ploile interminabile. Din nefericire, aceleași ploii le-au distrus și recoltele. În anul următor au avut parte de o invazie de cărbuși, iar în vara care a urmat a fost neobișnuit de frig.

Ajuns aici cu cititul, am lăsat cartea jos, am mai băut o bere și mi-am scos din bagaj pachetul 'cu mîncare. Prietena mea dormea pe locul de alături, cu brațele încrucișate. Razele soarelui de dimineață pătrundeau prin fereastra trenului și-i învăluiau obraji în lumină. O molie venită cine știe de unde plutea prin aer ca o bucățică de hîrtie, S-a așezat o clipă pe pieptul prietenei mele, apoi și-a luat din nou zborul. Prietena mea a părut dintr-o dată ușor mai înbătrînită.

Am fumat o țigară și m-am întors la *Istoria orașului Junitaki*.

În al șaselea an așezarea a devenit mai înflori-toare. Au avut recolte bogate, și-au îmbunătățit locuințele, s-au obișnuit cu viața în climatul rece. Au făcut case solide din bușteni ciopliți, au construit cuptoare, au agățat lămpi pe pereți. Au încărcat într-o barcă puținel care le prisosea din recoltă, niște pește uscat și piei de căprioară, și le-au dus în oraș, aflat la două zile de mers. Acolo le-au schimbat pe sare, haine și ulei. Unii dintre ei au învățat cum să obțină cărbune din copacii doborâți pentru lărgirea cîmpurilor. Mai erau și alte așezări asemănătoare în josul râului, și așa a început comerțul.

O dată cu dezvoltarea așezării, a devenit tot mai evident faptul că le lipsea mîna de lucru. Sătenii au convocat un consiliu și, după două zile de dezbateri, au decis să-și cheme rudele din satul natal. Și-au făcut griji din cauza marilor datorii pe care le lăseseră în urmă, dar, din scri-sorile pe care le-au primit de la rude, au aflat pe ocolite că foștii lor creditori se lăseseră păgubași de mult. Cel mai bătrîn dintre săteni a trimis cîteva scrisori prietenilor lui de odinioară, invitîndu-i să vină acolo și să cultive împreună pămîntul. Asta se petrecea în anul Meiji 21, același an în care un funcționar venise să facă recensămîntul populației și dăduse satului numele de Junitaki.

În anul următor au venit în sat șase familii, în total 19 noi coloniști. Au fost întâmpinați cu cabane proaspăt construite, iar reîntîlnirea a fost scăldată în lacrimi. Noii coloniști au primit loturi de teren și, cu ajutorul celorlalți, au început să cultive pămîntul și să-și construiască propriile case.

În anul Meiji 25¹ au mai venit patru familii, în total 16 oameni, iar în anul 27² încă șapte familii, în total 24 de oameni.

În acest fel așezarea s-a dezvoltat, „cătunul” Junitaki devenind „satul” Junitaki. Cabana princi-pală a fost mărită și transformată în casa sfa-tului, iar lîngă ea a fost construit un mic altar. Hrana principală a comunității rămăsese în con-tinuare meiul, dar din cînd în cînd acum puteau să amestece în el orez alb. Pînă și poștașul a început să-și facă apariția, ce-i drept, destul de rar și la intervale neregulate.

Sigur, au avut în continuare parte și de greu-tăți. Mai veneau din cînd în cînd funcționari ai guvernului pentru a aduna taxele și pentru a-i convoca la armată pe tineri. Lucrurile astea îl deranjau în mod special pe tînărul ainu

(acum în vârstă de vreo 35 de ani). Nu reușea în ruptul capului să priceapă de ce trebuiau să plătească taxe și să meargă la armată.

—Era mai bine pe vremuri, obișnuia el să spună.

Chiar și așa, satul continua să se dezvolte. În anul Meiji 30³ au găsit un loc bun de pășu-nat în apropierea așezării și au început să crească oi. Un funcționar al guvernului teritorial a venit și i-a învățat cum să construiască garduri și adă-posturi pentru animale și cum să irige pășunea.

1. 1892

2. 1894

3. 1897

Mai târziu autoritățile au amenajat un drum pe malul râului, folosind deținuți ca forță de muncă, și în scurtă vreme numeroase turme de oi, cum-părate de la stat pe un preț de nimic, au luat calea satului. Țăranii nu puteau înțelege de ce guvernul se arăta atât de mărinos cu ei. Unii dintre ei se gîndeau pur și simplu că, după atîta trudă, ineritau și ei să aibă parte de puțin noroc.

Dar bineînțeles că guvernul nu se purta așa fără un motiv anume. În vederea iminentei cam-panii continentale, armata urmărea perfecțio-narea unui sistem de autoaprovizionare bazat pe ovine rezistente la frig, și ca atare guvernul ordonase Ministerului Agriculturii să extindă creșterea oilor. Iar ministrul, la rîndul lui, făcea presiuni asupra guvernului local din Hokkaido. Războiul ruso-japonez bătea la ușă.

Tînărul ainu era cel mai interesat de oi dintre toți coloniștii. A învățat de la funcționarii locali despre metodele de creștere a oilor și și-a asumat responsabilitatea turmelor comunale. Nu se știe exact ce anume i-a suscitât brusc interesul pentru oi. Probabil că nu se putea obișnui cu viața într-un sat cu o populație mereu în creștere. Prima turmă pe care a avut-o în grijă număra 36 de oi southdown și 21 de oi shropshire, iar ca ajutoare avea doi câini border collie. Tînărul ainu a devenit în scurtă vreme un păstor priceput și, pe an ce trecea, avea tot mai multe oi și tot mai mulți câini. A ajuns să-și iubească din toată inima oile și cîinii, iar oficialii erau foarte mulțumiți de el. Noile generații de pui au fost educate să fie câini ciobănești și au fost repartizate la fermele din jur.

Cînd a izbucnit războiul ruso-japonez, cinci tineri din sat au fost recrutați și trimiși pe frontul din China. Toți cinci au fost încorporați în aceeași unitate militară. Doi dintre ei au fost uciși și unul și-a pierdut un braț din cauza unei grenade, pe cînd se luptau pentru eucerirea unui mic deal. După trei zile, cînd lupta s-a încheiat, cei doi tineri rămași teferi au adunat rămășițele tovarășilor lor. Toți erau fii ai primilor coloniști. Unul dintre ei fusese chiar fiul bărbatului ainu, devenit acum păstorul satului. Murise îmbrăcat într-o pelerină militară confecționată din lână.

— De ce oare au trebuit să plece la luptă pe pămînt străin? i-a întreat pe ceilalți păstorul ainu, acum în vârstă de patruzeci și cinci de ani.

Nimeni nu i-a putut răspunde. Păstorul ainu a părăsit satul și s-a dus să trăiască la un loc cu oile lui. Nevasta îi murise de pneumonie cu cinci ani înainte, iar cele două fiice rămase erau deja măritate, la casele lor. Ca răsplată pentru că avea grijă de oi, satul îi dădea o sumă derizorie și ceva de mâncare.

După ce și-a pierdut fiul, a devenit un bătrîn acru și a murit la vîrsta de 62 de ani. Unul dintre ajutoarele lui, un tînăr, l-a găsit prăbușit pe jos în adăpostul oilor, într-o dimineață de iarnă. Înghețase. Cei doi câini ciobănești, descendenți din primii câini pe care îi avusese, stăteau lîngă el, triști, dar oile rumegau nepăsătoare. În liniș-tea staulului, dinții lor răsuna ca niște castaniete.

Istoria orașului Junitaki continua, dar cea a tînărului ainu se sfârșea aici. M-am dus la toa-letă și m-am ușurat după două beri. Cînd m-am întors, prietena mea se trezise și se uita pe geam. Afară se întindeau pînă departe câmpuri de orez, din cînd în cînd făcîndu-și apariția cîte un siloz. Răurile se apropiau, apoi se pierdeau în depărtare. Am fumat o țigară privind peisajul și privind-o pe prietena mea cum privea peisajul. N-am schimbat nici o vorbă. Am terminat țigara și mi-am rel'uat lectura.

După povestea nefericitului tînăr ainu care ajunsese păstor, îmbătrînise și murise, istoria orașului devenea foarte plictisitoare. În afară de faptul că, la un moment dat, zece oi au murit de timpanism și că frigul a distrus o parte din recoltă, satul a continuat să se dezvolte și, în epoca Taisho¹, a fost ridicat la rangul de oraș. Orașul a devenit tot mai mare și mai organizat, s-au construit o primărie, o școală și un oficiu poștal. Pe vremea aceea colonizarea insulei Hokkaido aproape că se încheiase.

Pentru că nu se mai puteau obține alte suprafețe cultivabile, mai mulți tineri, fii de mici negustori, au plecat în noile teritorii din Manciuria și insula Sahalin. Era și o mențiune despre Maestru, în anul Showa 12²: „Dr. ..., 32 ani, cadru tehnic din Ministerul Agriculturii însărcinat cu studiul zone-lor Coreea și Manciuria, demisionează din post și înființează o fermă în munți, la nord de orașul Junitaki". Altceva nu mai scria despre el. Probabil că pînă și autorul fusese doborât de phtiseală, pentru că restul de evenimente erau descrise frag-mentar și convențional, iar stilul în sine nu mai era la fel de antrenant.

Am sărit peste o perioadă de 31 de ani și am trecut la capitolul despre *Orașul în prezent*, dar prezentul la care se referea cartea era începutul anilor '70, iar noi eram în octombrie 1979. În fine, orice carte de istorie trebuie să aducă lucrurile la zi. Și chiar dacă prezentul încetează imediat să mai fie prezent, nimeni nu-l poate nega. Dacă prezentul n-ar mai fi prezent, istoria n-ar mai fi istorie.

1. Epoca Taisho, 1912-1926

2. 1937

Conform *Istoriei orașului Junitaki*, localitatea avea în aprilie 1969 o populație de 15 000 de oameni, cu 6 000 mai puțin decât cu zece ani înainte. Scăderea se datora în cea mai mare parte declinului agriculturii în regiune, iar declinul era pricinuit, scria m carte, pe de o parte, de schim-bările aduse de rapida dezvoltare a industriei, iar pe de alta, de climatul rece caracteristic regiunii Hokkaido.

Ce s-a întâmplat cu pământurile abandonate ? Au fost împădurite. Pe pământurile pe care stră-bunicii lor le-au defrișat cu sudoarea frunții, urmașii au plantat la loc copaci. Ce destin ciudat!

Din acest motiv, principalele surse de venituri ale orașului erau în prezent industria forestieră și prelucrarea lemnului. În Junitaki existau câteva mici fabrici de cherestea unde se produceau cutii pentru televizoare, măsuțe de toaletă și suve-niruri, ursuleți sau figurine ainu. Casa sfatului din satul de altădată fusese transformată în Muzeul Coloniștilor, și adăpostea multe unelte și vase de pe vremuri. Mai erau expuse obiecte care aparținuseră tinerilor ucisii în războiul ruso-japo-nez, plus o cutie pentru alimente care păstrase urmele dinților unui urs brun și o scrisoare către

satul natal în care coloniștii se interesau de situa-ția datoriilor lor.

În realitate, Junitaki era în prezent un oraș extrem de plictisitor. Majoritatea locuitorilor, după ce se întorceau acasă de la lucru, își petreceau patru ore în fața televizorului și apoi mergeau la culcare. În timpul alegerilor rata prezenței la urne era ridicată și se știa de la început cine va câștiga. Deviza orașului era „O viață îmbelșugată în sânul naturii îmbelșugate”, sau cel puțin așa susținea pancarta din fața gării.

Am închis cartea, am căscat și am adormit.

2Continuarea declinului orașului Junitaki și oile sale

AM SCHIMBAT trenul la Asahikawa și ne-am îndreptat spre nord, peste trecătoarea Shiokari, urmînd aproape același dn.im pe care-l străbă-tuseră tînărul Aino și cei optsprezece țărani săraci, cu nouăzeci și opt de ani înainte. Soarele de toamnă sclipea puternic peste pădurile neumblate și peste frunzele ca dejăratice ale frasinilor. Cerul era foarte limpede și lumina aproape orbitoare.

Trenul fusese gol la început, dar se umpluse pe parcurs cu o mulțime de liceeni care făceau naveta, gălăgioși, mirositori, aruncîndu-și unul altuia replici fără sens și înfrînîndu-și dorințele sexuale. După o jurnătate de oră au coborât toți în aceeași gară și în tren s-a lăsat iar liniștea.

Am împărțit cu prietena mea o ciocolată și am mâncat-o uitîndu-ne pe fereastră. Pămîntul era învăluit într-o lumină potolită. Totul mi se părea îndepărtat, de parcă aş fi privit invers printr-un telescop. Prietena mea fluiera *Johnny B. Goode*. Niciodată de cînd eram împreună nu mai tăcu-serăm atît de mult.

Trecuse deja de prânz cînd am coborât din tren. Cum am ajuns pe peron, mi-am dezmoțit toate încheieturile și am tras adînc aer în piept. Aerul era atît de rece încît mi-am simțit plămă-nii contractîndu-se. Soarele îmi încălzea plăcut pielea, dar era cu vreo două grade mai frig ca la Sapporo. De-a lungul liniilor se înșirau mai multe depozite vechi din cărămidă, iar lîngă ele era o grămadă de bușteni lungi, înnegriți și udați de ploaia din seara precedentă- După ce a plecat trenul cu care veniserăm, gara a rămas pustie. Doar un strat de gălbenele tremura în bătaia vîntului. De pe peron se vedea orașul, oraș mic și tipic de provincie. Avea un mic magazin universal, o străduță comercială în dezordine, o autogară cu zece linii, un punct de informații turistice. Așa, la prima vedere, părea un oraș neinteresant.

—Asta ne e destinația? a întrebat prietena mea.

— Nu. Aici schimhăm trenul. Destinația noastră e un orășel mult mai mic.

Am căscat și-am mai inspirat o dată, adînc.

— Locul ăsta e un punct de tranzit. De aici au început primii coloniști să se îndrepte spre est.

—Primii coloniști?

În sala de așteptare, m-am așezat în fața sobei stinse și, pînă să sosească trenul următor, i-am povestit pe scurt prietenei mele istoria orașului Junitaki. Ca să-i fie mai clar am rupt o pagină din agendă și i-am schițat o cronologie sumară, bazîndu-mă pe datele din carte. În stînga am notat datele legate de istoria orașului, în dreapta am trecut evenimentele importante din istoria Japoniei din aceeași perioadă. Mi-a ieșit un tabel foarte bine organizat.

De exemplu, în anul 1905, adică Meiji 38, a fost cucerit Port Arthur și fiul bărbatului ainu a fost ucis în război. Apoi, din cîte îmi aduceam aminte, în același an se născuse Maestrul Oilor. Istoria începea să se lege puțin cîte puțin.

— Cînd compari lucrurile așa, ai impresia că japonezii au trăit din război în război, a spus prietena mea, analizînd tabelul.

— Da, ai putea spune asta.
— De ce oare se întâmplă așa ?
— E complicat. Nu pot să-ți explic în două vorbe.
— Aha.

Sala de așteptare, ca mai toate sălile de aștept-tare, era pustie și total neinteresantă. Băncile erau foarte incomode, scrumierele erau pline de mucuri de țigară îmbibate de apă, aerul era stătut. Pe pereți atârnav cîteva fotografii cu punctele turistice din zonă și o listă cu infractorii dați în urmărire de poliție. În afară de noi mai erau doar un bătrîn îmbrăcat cu un pulover de culoarea cămilei și o mamă cu un copil de vreo patru ani. Bătrînul înțepenise pe locul lui, citind o revistă literară. Intorcea paginile încet, de parc-ar fi fost lipite între ele, și îi trebuiau de fiecare dată cinci-sprezece secunde ca să treacă mai departe. Mama și copilul arătau ca un cuplu care a conviețuit multă vreme, iar partenerii s-au plictisit unul de celălalt.

— In ultimă instanță toți suntem săraci, dar vrem să credem că pînă la urmă putem scăpa de sărăcie, am spus.

— Ca locuitorii din Junitaki?

— Da. De asta s-au spetit lucrînd pămîntul;
dar majoritatea au murit la fel de săraci.

— De ce ?

— Din cauza pămîntului. Hokkaido e o regiune foarte friguroasă și, o dată la cîteva ani, dă un ger care distruge toată recolta. Dacă n-au recoltă, n-au nici ce mânca, nici cu ce să-și cumpere gaz sau semințe pentru anul următor. Așa că-și ipote-chează terenurile și fac împrumuturi cu dobîndă mare. Dar nu reușesc să aibă o producție suficient de bună pentru a acoperi dobînzile, așa că, pînă la urmă, li se ia pămîntul. De asta mulți fermieri au devenit simpli arendași.

Am răsfoit istoria orașului Junitaki.

— Uite, în anul Showa 5¹ procentajul fermierilor care mai dețineau terenuri proprii scăzuse pînă la 46% din populație, din cauza depresiunii economice și a unui îngheț puternic.

— În concluzie, oricît s-au chinuit să cultive pămîntul, tot n-au reușit să scape de datorii, a spus prietena mea.

Mai erau patruzeci de minute pînă la plecarea trenului, așa că prietena mea s-a dus să se plimbe prin oraș. Eu am rămas în sala de așteptare și, bînd o Coca-Cola, am deschis cartea și am încercat să citesc mai departe, dar după zece minute am renunțat și am băgat-o în buzunar. Nu reți-nusem aproape nimic din ce citisem. În capul meu se adunaseră toate oile din Junitaki, care rumegau pe îndelete literele pe care încercam eu să le stochez acolo. Am închis ochii și am oftat. Un tren de marfa a trecut șuierînd prin gară.

* * *

Prietena mea s-a întors cu zece minute înainte de plecarea trenului, aducînd o pungă cu mere. Le-am mîncat în loc de masa de prînz și ne-am urcat în tren.

Trenul era cu siguranță la un pas de a fi arun-cat la fier vechi. Porțiunile de podea mai puțin rezistente erau vîlurite și tocite, și nu puteai merge pe culoar fară să fii aruncat dintr-o parte în alta. Scaunele nu mai aveau de mult *huse* și li se vedea umplutura, care arăta ca o pâine veche de o lună. Aerul era înăbușitor — un amestec de miros de latrină și gaz. După vreo zece minute de

1. 1930

caznă am reușit să deschid un geam și să las aerul proaspăt să intre, dar o dată cu el a intrat și un nor de nisip fin stărnit de goana trenului, așa că m-am chinuit încă zece minute să închid geamul la loc.

Trenul avea două vagoane, în care erau doar vreo cincisprezece pasageri, uniți în nepăsare și plictiseală. Bătrînul cu pulover de culoarea cămi-lei citea mai departe din revista lui, netulburat. La viteza cu care citea, nu m-ar fi mirat să fi fost numărul de acum trei luni. o femeie grasă, între două vârste, fixa cu privirea un punct îndepărtat, ca un critic muzical ascultînd o sonată de Skriabin. I-am urmărit privirea, dar n-am reușit să zăresc nimic plutind în aer.

Până și copiii erau tăcuți. Nu țipau, nu se hărjoneau, nici măcar nu se uitau pe fereastră. Din cînd în cînd cineva tușea uscat, ca o mumie bătută în cap cu un clește.

La fiecare stație mai cobora cîte ceva. De fiecare dată conductorul cobora și el și recupera biletul, apoi se urca înapoi și trenul pornea din nou. Conductorul avea o figură atît de inexpressivă încît ar fi putut foarte bine jefui o bancă fără să fie nevoie să-și pună mască. Nicăieri nu s-au urcat pasageri noi.

Paralel cu noi curgea un râu cu ape tulburi, amestecate cu pămînt, probabil din cauza ploilor. în strălucirea soarelui de toamnă părea un canal deversor plin cu cafea cu lapte. Din cînd în cînd se zărea un drum asfaltat mergînd de-a lungul râului. Mai apăreau camioane cu cherestea îndrep-tîndu-se spre vest, dar, una peste alta, traficul era extrem de redus. Pe marginea drumului, pan-cartele publicitare își trimiteau mesajele în eter. De plictiseală m-am apucat să le studiez cum apăreau, una cîte una. Aveau un aer șmecher și urban. o tînără bronzată, în bikini, bînd

Coca-Cola, apoi un actor popular, între două vârste și *ridat*, ținînd îmbietor în mână un pahar de whisky, mai încolo un ceas subacvatic stropit din plin cu apă și o tînără fotomodel făcîndu-și manichiura într-un decor sofisticat și costisitor. Noii pionieri ai publicității reușiseră să-și cro-iască drum pînă și-n pustietățile astea.

Trenul a ajuns în gara Junitaki, punctul ter-minus, la ora două și patruzeci de minute. Atît eu, cît și prietena mea adormiserăm și n-am auzit anunțul conductorului. Motorul diesel și-a dat ultima suflare, apoi s-a așezut tăcerea. M-am trezit brusc, simțind tăcerea ca pe niște înțe-pături în piele. În jur nu mai era nimeni. Am dat jos bagajele din plasă, am scuturat-o pe prietena mea ca s-o trezesc, apoi am coborât din tren. Un vînt rece ca de sfîrșit de toamnă mătura peronul. Soarele cobora deja spre asfințit și umbrele munți-lor se profilau negre pe pămînt, ca niște *pete* ale destinului. Crestele munților păreau că se unesc exact în spatele orașului, ca două palme care protejează flacăra unui chibrit aprins. Peronul subțire părea strivit între cei doi munți uriași.

Peisajul ne luase prin surprindere și am stat cîteva clipe să-l privim.

— Unde e fosta fermă a Maestrului ? m-a între-bat prietena mea.

— Sus în munți, la trei ore de mers cu mașina.

—Mergem acolo chiar acum?

— Nu, i-am răspuns eu. Ne-ar prinde noaptea pe drum. o să căutăm un hotel și plecăm mâine dimineață, cît mai devreme.

În fața gării era un scuar mic și pustiu. În stația de taxiuri nu era nici un taxi, iar în mij-locul scuarului se vedea o fîntână arteziană în fonnă de pasăre, fără apă. Pasărea privea cerul lipsită de expresie, cu ciocul căscat.

Fîntâna era împrejmuțită de un strat de gălbenele. Se vedea cu ochiul liber că orașul decă-zuse mult față de acum zece ani. Străzile erau aproape pustii, iar trecătorii ocazionali păreau la fel *de* degradați ca orașul.

În stînga scuarului se vedeau cîteva depozite vechi, probabil de pe vremea cînd se făcea trans-port de mărfuri pe calea ferată. Construcțiile demo-date, cu acoperișuri înalte și uși metalice vopsite de nenumărate ori, erau acum lăsate în paragină. Pe muchia acoperișului stăteau aliniate niște ciori imense și tăcute care priveau de sus orașul. Mai încolo era un teren viran plin de *buruieni*, în mijlocul căruia fuseseră abandonate două mașini. Nu mai aveau nici o piesă pe sub capotele des-facute cu forța și nici cauciucuri.

În mijlocul scuarului care aducea a patinoar închis era postat un panou mare cu ghidul ora-șului, dar literele erau atît de șterse de ploaie încît devenise aproape ilizibil. Se mai înțelegea doar „orașul Junitaki” și „limita nordică a proiec-tului de cultivare a orezului pe scară largă”.

Chiar în fața scuarului începea o mică stradă comercială. Semăna cu străzile comerciale din oricare alt oraș, dar era absurd de lată, dînd locului un aer și mai înghețat. Frasinii plantați pe marginile drumului, în ciuda coroanelor bogate, aveau același aer înghețat care părea să învăluie totul, fără să-i pese de destinul oamenilor. Mi-am pus în spate rucsacul și am străbătut întreaga zonă comercială, cam o jumătate de kilo-metru, în căutarea unui hotel. Nu era nici unul. o treime din magazine aveau obloanele trase. Firma ceasornicarului era pe jumătate căzută și spânzura în bătaia vîntului. Strada se termina brusc într-o parcare largă, năpădită și ea de buru-ieni. Erau acolo un Nissan Fairlady de culoare crem și o mașină sport, o Toyota Celica roșie, amîndouă noi-nouțe. Arătau foarte ciudat, așa, irapersonale prin nouțetea lor, în atmosfera care stăpănea întreg orașul.

Mai departe nu mai era aproape nimic. Drumul larg continua, coborînd pînă la un rău și acolo, nemaiputînd înainta, se bifurca în formă de T. De ambele părți ale pantei se aflau case mici din lemn cu un singur nivel, împrejmuite de copaci prăfuiți care-și întindeau spre cer crengile nodu-roase, care mai de care mai ciudate și răsucite. Toate casele aveau la intrare rezervoare de com-bustibil și cutii pentru sticlele de lapte, asortate. Pe toate acoperișurile se vedeau același fel de antene de televiziune, argintii și îndreptate în sus, vrînd parcă să desfidă munții din depărtare.

— Oare chiar n-au hotel ? a întrebat prietena mea, cu un aer îngrijorat.

— Stai liniștită, trebuie să aibă, în orice oraș există măcar un hotel.

Ne-am întors la gară, unde am întălnit doi lucrători și i-am rugat să ne spună unde puteam găsi un loc de stat. Diferența de vîrstă dintre ei era atît de mare încît păreau tată și fiu, și amăn-doi erau plictisiți de moarte. Ne-au explicat totul în cele mai mici detalii.

— Sunt două hoteluri, a spus cel în vîrstă. Unul e relativ scump, celălalt e relativ ieftin. Cel scump e folosit doar de funcționarii veniți în dele-gație de la oraș sau pentru banchete oficiale.

—Și servesc o mîncare foarte bună, a com-pletat cel tînăr.

—La celălalt hotel stau de obicei oamenii de afaceri sau tinerii, în fine, oamenii obișnuiți. Arată cam dărăpănat, dar nu e murdar, iar baia comună este excepțională.

— Însă pereții sunt subțiri, a intervenit iar cel tînăr.

' După care cei doi au dezbătut o vreme subți-rimea pereților.

— o să mergem la cel scump, am spus eu. Mai aveam încă suficienți bani în plic și n-aveam nici un motiv să ne zgărcim.

Lucrătorul cel tînăr a rupt o foaie dintr-o agendă și ne-a schițat drumul pînă la hotel.

— Mulțumesc, i-am spus. Orașul e mai pustiu față de acum zece ani, nu-i așa?

— Așa este, a spus lucrătorul în vîrstă. Acum nu mai avem decît o singură fabrică de cherestea, oferta de lucru e redusă, agricultura nu merge nici ea bine, și populația a scăzut.

— La școală nici nu mai pot împărți cum tre-buie elevii pe clase, a spus tînărul.

—Cam ce populație aveți acum?

— Se spune că suntem vreo șapte mii, dar cred că suntem mai puțini. Cinei mii, cel mai probabil, nu? a răspuns iar tînărul.

— Parcă văd că în scurtă vreme ne închid și linia de cale ferată, băiete, a spus bătrînul. Suntem pe locul trei între cele mai neprofitabile linii din toată țara.

Am fost surprins să aflu că existau pe undeva două linii și mai mizerabile decît asta. Le-am mulțumit și am plecat.

Hotelul se afla pe malul râului, la vreo trei sute de metri la dreapta din punctul unde se termina strada comercială. Era mai degrabă un han vechi, destul de frumos construit, vestigiu din perioada în care orașul încă prospera. Dădea spre rău și avea o grădină bine îngrijită. Intr-un colț, un pui de câine ciobănesc își înfuleca masa de seară, cu capul băgat cu totul într-un castron.

— Ați venit ca să urcați pe munte ? ne-a întrebat camerista, în timp ce ne conducea spre camera noastră.

— Da, i-am răspuns eu scurt. La etaj erau doar două camere, spațioase. De la ferestrele lor se putea vedea același rău de culoarea cafelei cu lapte pe care-I văzuserăm și din tren.

Prietenă mea a vrut să facă o baie, așa că eu, în timpul ăsta, m-am dus la primărie. Era situată la două străzi mai la vest de cea comercială, pe o stradă pustie, dar clădirea în sine era nouă și arăta cu mult mai bine decît îmi iniaginasem.

Am căutat Direcția Șeptel și, arătînd o carte de vizită falsă pe care o folosisem cu vreo doi ani înainte, din care reieșea că sunt ziarist liber-pro-fesionist, l-am rugat pe funcționarul de acolo să fie atît de amabil încît să-mi răspundă la cîteva întrebări despre creșterea oilor. Faptul că o revistă feminină urma să publice un articol despre oi era cusut cu ață albă, dar asta nu l-a tulburat deloc pe funcționar și m-a poftit imediat în birou.

— Orașul nostru deține în prezent două sute de capete, toate rasa suffolk. Le creștem pentru carne. Carnea e livrată la hotelurile și restauran-tele din vecinătate și se bucură de apreciere.

Eu notam conștiincios totul în agendă. Mi se strîngea inima la gîndul că bietul om avea să cumpere dinadins următoarele cîteva numere din revista respectivă.

— Va fi un articol despre rețete culinare ? m-a întrebat el după ce m-a pus la curent cu starea actuală a lucrurilor în regiune.

— Va fi mai mult decît atît. Vrem să pre-zentăm cititorilor o imagine completă a oilor.

— o imagine completă?

— Da, caracter, comportament și așa mai departe.

— Acum înțeleg, a spus funcționarul.

Am închis agenda și am băut ceaiul cu care mă servise.

— Am auzit că undeva în munți există o fermă veche.

, — Așa este. Pe vremuri era o fermă prosperă, dar după razboi a fost rechiziționată de armata americană, iar acurn nu mai funcționează. La vreo zece ani după retrocedare a fost cumpărată de un bogătaș și transformată în casă de vacanță, dar, fiind atît de greu accesibilă, n-a mai fost folosită aproape deloc. Din acest motiv a fost închiriată de municipalitate. Ar fi bine dacă am putea s-o cumpărăm și s-o transformăm în fermă turistică, dar suntem un oraș sărac și n-avem ce face. Înainte de toate, e nevoie de un drum mai bun...

— Șpuneți că e închiriată ?

— În fiecare vară oierii municipali duc în munți o turmă de aproape cincizeci de capete. Pășunile noastre nu sunt suficiente, în schimb cele de pe terenul fermei sunt foarte bune. Pe urmă, în sep-tembrie, cînd vremea începe să se strice, oierii coboară din nou cu tunna.

— Știți cumva în ce perioadă anume e dusă turma la fermă?

— în principiu de la începutul lui mai pînă la jumătatea lui septembrie, dar diferă puțin de la an la an.

— Și căți oieri au grijă de turmă ?

— Unul singur. Avem același angajat de zece ani.

— Oare aș putea să-l întîlnesc ? Funcționarul a telefonat la ferma municipală.

— Dacă mergeți acum, îl găsiți acolo. Vă pot duce cu mașina.

Inițial am refuzat, dar am aflat că nu se poate ajunge acolo cu alt mijloc de transport. În oraș nu existau nici taxiuri, nici mașini de închiriat, iar pe jos mi-ar fi luat mai mult de o oră.

Ne-am urcat în mașina funcționarului, am tre-cut prin fața hotelului și ne-am îndreptat spre vest. Am traversat apoi o zonă mlăștinoasă, mer-gînd pe un pod de beton foarte lung și am început să urcăm spre munte. Pietrișul scrășnea sub cauciucun.

— Pentru dumneavoastră, care veniți de la Tokyo, bănuiesc că orașul nostru pare lipsit de viață, a început funcționarul.

I-am răspuns ceva evaziv.

— Adevărul este că suntem pe moarte. Ciudat lucru, un oraș pe moarte. Un om pe moarte, asta înțeleg. Dar un oraș întreg...

— Ce-o să faceți dacă moare orașul ?

— Ce-am putea face? Nimeni nu știe. De asta și fug toți cât mai departe. Dacă populația ar scădea sub o mie de locuitori - ceea ce, în realitate, e foarte posibil — n-o să mai avem de lucru, și s-ar putea să trebuiască să fugim și noi de aici.

I-am oferit o țigară și i-am aprins-o cu bri-cheta Dupont cu emblemă.

— La Sapporo, în schimb, se găsește ușor de lucru. Un unchi de-al meu are acolo o mică tipogra-fie, și nu-i ajunge mâna de lucru. Lucrează pentru instituțiile de învățămînt, așa că nu duce lipsă de comenzi. Cred că cel mai bine pentru mine ar fi să merg la el. În orice caz, mult mai bine decît să tot inventariez oi și vaci.

— Aveți dreptate, i-am răspuns.

— Pe de altă parte, nu pot să plec. Înțelegeți ce vreau să spun? Dacă într-adevăr orașul e pe moarte, simt că trebuie să fiu aici și să-l văd murind cu ochii mei.

— Aici v-ați născut? I-am întrebat,

— Da, mi-a răspuns, apoi a tăcut. Soarele mohorât coborâse deja destul de mult în spatele munților.

La intrarea fermei municipale erau postați doi stâlpi și între ei atârna o firmă pe care scria „Ferma municipală a orașului Junitaki”. De la intrare pornea un drum în pantă, care se pierdea în frunzișul des de toamnă.

— Unde se termină păduricea sunt staualele, iar casa administratorului e chiar în spatele lor. Cum să facem la întoarcere?

— Mă descurc singur, mulțumesc. Drunru.l merge la vale, așa că nu-i o problemă.

Cînd am pierdut mașina din vedere, am tre-cut printre stâlpii porții și am luat-o în sus pe pantă. Soarele la asfințit dădea o tentă portocalie frunzelor galbene ale arțărilor. Copacii erau înalți, iar razele soarelui se strecurau prin frunziș și

desenau pete pe drumul pietruit.

Am ieșit din pădurice și, la poalele dealului, am văzut staulul, o construcție lungă și îngustă. Se simțea mirosul animalelor. Acoperișul era făcut din tablă vopsită în roșu și avea trei guri de aerisire.

Lîngă intrarea în staul era o cușcă. Un border

collie mic a ieșit de cum m-a simțit și m-a lătrat de două-trei ori. Era bătrîn și somnoros, și lătra-tul lui nu era deloc amenințător. L-am mîngăiat puțin pe gât și s-a liniștit imediat. În fața cuștii avea două boluri galbene din plastic, cu apă și mâncare. Cînd m-am oprit din mîngăiat, căinele a intrat la loc în cușcă, cu un aer satisfăcut.

În staul era destul de întuneric și nu părea să fie cineva înăuntru. În mijloc, între rîndurile de țarcuri, era un culoar larg de beton, cu rigole de scurgere pe margini. Pereții erau din lemn și prin cele cîteva ferestre se distingea profilul munților. În lumina amurgului, oile din dreapta păreau roșiatice, iar cele din stînga erau învăluite într-o

umbră albăstruie.

Cînd am intrat în staul, toate cele două sute

de oi și-au întors capul spre mine. Jumătate stă* teau în picioare, jumătate erau culcate pe panB, Toate aveau ochii de un albastru aproape iWsal, ca niște mici fîntăni adânci. În lumina dixifctă străluceau ca niște ochi de sticlă. Se uitau fix la mine, nemișcate. cîteva continuau să rumege fânul pe care îl aveau în gură, dar în afară de asta nu se auzea nici un zgomot. Altele scosese

capetele printre gratii ca să bea apă, dar, la vederea mea, înțe-peniseră așa. Păreau să gîndească în grup. Apariția mea le întrerupsese gîndurile comune. Am făcut o mișcare și ele și-au reluat procesul mental. S-au mișcat, toate în același tiiup, în cele opt țarcuri separate. Femelele s-au adunat în țarcul lor în jurul oii de prăsilă, iar masculii, într-un țarc separat, au început să dea înapoi, într-o atitudine defensivă. Doar cîteva, împinse de curiozitate, au rămas lîngă gratii și au continuat să mă studieze,

Toate aveau etichete de plastic prinse de ure-chile subțiri, negre și orizontale. Unele aveau etichete albastre, altele, galbene sau roșii. Aveau și pe spate semne făcute cu vopsea. Am pășit încet ca să nu le sperii și, cu un aer cît mai nepăsător, m-am apropiat de gratii și am întins o mână spre unul dintre berbecii tineri. A fre-mătat, dar nu s-a clintit din loc. Celelalte oi ne priveau suspicioase.

Oile din rasa suffolk au toate un aer ciudat. Au pielea neagră, blana albă, și niște urechi mari și lăsate, ca aripile de molie. Ochii albaștri sclipi-tori și boturile alungite le dau un aer străin. Nu păreau nici că mă resping, dar nici că-mi acceptă prezența. Mă priveau mai degrabă ca pe o apa-riție întâmplătoare și temporară. cîteva au început să urineze abundent și cu zgomot. Urina s-a scurs la picioarele mele, adunîndu-se în rigolă. Peste munți s-a aștemut întunericul violaceu, ca tușul diluat în apă.

Am ieșit din staul, m-am oprit să mai mîngăi o dată căinele și am inspirat adânc. Apoi am ocolit clădirea, am traversat pârăul pe un podeț și m-am îndreptat spre casa administratorului. Era o construcție cu un singur nivel și părea aproape pitică pe lîngă hambarul imens de alături, plin cu furaje și unelte.

L-am găsit pe administrator în preajma hambarului, stivuiind niște saci cu dezinfectant lîngă un bazin de beton, larg și adânc. Cînd m-am apropiat de el, mi-a aruncat o singură pri-vire, apoi și-a continuat treaba, netulburat.

Abia cînd am ajuns lîngă el s-a oprit și și-a șters sudoarea de pe față cu un prosop pe care-l avea în jurul gâtului.

— Măine e ziua dezinfecției la oi, a spus. Apoi a scos din buzunarul salopetei un pachet de țigări mototolit, a luat o țigară, a lovit-o cu degetul și a aprins-o. Punem dezinfectantul în bazinul ăsta și spălăm oile, una cîte una. Dacă nu facem așa, cît stau închise peste iamă se umplu de paraziți.

—Vă ocupați singur de asta?

—Nu, îmi vin mâine două ajutoare. o să fim noi trei și câinele. Câinele muncește cel mai mult. Oile au încredere în el. N-ar fi câine ciobănesc dacă oile n-ar avea încredere în el.

Bărbatul era cu vreo cinci centimetri mai scund ca mine, dar era bine clădit. Părea trecut de patruzeci de ani și avea părul tuns scurt, ca o perie. Și-a scos mănușile de cauciuc de parcă și-ar fi dat J'OS un strat de piele, le-a scuturat lovindu-le de coapsă și le-a băgat în buzunarul salopetei. Aducea mai degrabă a sergent de la vreo școală militară decât a oier.

—Ați venit să mă întrebați ceva?

—Da.

—Păi atunci întrebați-mă.

—Practicați meseria asta de multi ani ?

—De zece, a răspuns bărbatul. Asta înseamnă și mult, și puțin, dar știu tot ce se poate ști despre oi. Înainte de asta am fost în Forțele de auto-apărare.

Și-a pus prosopul la loc după gât și și-a ridicat privirea spre cer.

—Stați aici toată iarna ?

—Ce să vă spun? Da, stau, a spus, apoi a tușit. N-am unde să mă duc și, în plus, sunt destule treburi de făcut și în timpul iernii. Prin părțile astea avern și câte doi metri de zăpadă, și dacă n-o dăm jos regulat acoperișul se poate surpa și poate strivi oile. În plus, trebuie să le dau de mâncare, trebuie să curăț și așa mai departe.

—Iar vara duceți jumătate din oi în munti ?

—Da.

—Nu vă e greu să mănâți atâtea oi ?

—Nu, deloc. Cu asta s-au ocupat oamenii, din moși-strămoși. Abia recent au început să fie crescute oile într-un loc fix. Pe vremuri umblau ciobanii cu ele tot anul. În Spania, în secolul alXVI-lea, existau drumuri folosite exclusiv de păstori; nici regele n-avea dreptul să meargă pe acolo.

Bărbatul a scuipat pe jos, ștergînd apoi urma cu talpa cizmei de cauciuc.

—În orice caz, cîtă vreme nu se sperie de ceva, oile sunt niște animale foarte liniștite. Îl urmează pe câine în tăcere, oriunde s-ar duce.

Am scos din buzunar fotografia pe care mi-o triraisese Șobolanul și i-am întins-o.

—Asta este ferma din munte?

—Da, cu siguranță, mi-a răspuns el. Iar astea sunt oile noastre.

—Și asta? i-am arătat eu cu vârful pixului oaia cu stea pe spate.

Bărbatul a privit-o câteva clipe, cu ochii mijjiți.

—Nu, nu e oaia noastră. Foarte ciudat. N-avea cum să se amestece printre celelalte. Pășunea e împrejmuită de un gard de sârmă, în plus, eu însumi verific toate oile de două ori pe zi, dimi-neața și seara, iar câinele ar fi simțit sigur o oaie străină. S-ar fi agitat și restul de oi. Și dacă mă gîndesc bine, eu unul n-am mai văzut așa o oaie.

—Nu țineți minte să se fi întîmplat nimic ieșit din comun din mai, cînd ați urcat cu oile și pînă v-ați întors?

—Nu s-a întîmplat absolut nimic, mi-a răs-puns el. A fost liniște și pace.

—Ați fost singur acolo toată vara?

—N-am fost singur. o dată la două zile a venit cîte un funcționar de la oraș, pe urmă au mai fost și cîteva inspecții. o zi pe săptămână coboram eu în oraș să mă aprovizionez, dar lăsam întot-deauna oile în grija unui ajutor.

—Deci n-ați stat singur în vîrf de munte ?

—Nu. cîtă vreme nu ninge, se poate ajunge la fermă cam într-o oră și jumătate, cu o mașină de teren. E floare la ureche. Pe de altă parte, dacă dă ninsoarea, mașina nu mai răzbește pînă sus, și acolo rămăi toată iarna.

—Deci acum nu e nimeni sus la fermă?

—Nimeni în afară de proprietarul vilei.

—Proprietarul vilei? Auzisem că nu mai e folosită de multă vreme.

Administratorul a aruncat țigara pe jos și a stins-o cu cizma.

—N-a mai fost folosită multă vreme, dar acum locuiește cineva acolo. Vila poate fi folosită ori-cînd, pentru că mă ocup eu de ea în permanență. Lumina, gazul și telefonul funcționează fără pro-bleme și nu e crăpat nici măcar un geam.

—Cei de la primărie mi-au spus că acum nu e nimeni acolo.

—Ei, sunt multe lucruri pe care nu le știu cei de la primărie. Proprietarul vilei m-a angajat în particular, iar eu n-am povestit nimănui. Așa a vrut el.

Bărbatul a dat să mai scoată o țigară din pachet, dar nu mai avea. I-am întins pachetul meu pe jumătate plin, strecurîndu-i și o bancnotă de zece mii de yeni împăturită în două. S-a uitat o clipă și a acceptat cadoul, apoi și-a aprins o țigară și a băgat pachetul în buzunar.

—Mulțumesc frumos.

—Și cînd a venit proprietarul ?

— In primăvară. Încă nu se topise zăpada, așa că trebuie să fi fost prin martie. E prima dată când vine aici, după cinci ani. Nu știu de ce a venit acum, dar nici nu e treaba mea. Mi-a spus să nu suflu o vorbă nimănui. Probabil că are motivele lui. În orice caz, e acolo din primăvară. Alimentele și combustibilul i le cumpăr eu pe ascuns și i le duc cu mașina, puțin câte puțin. La câte provizii a strâns, poate să mai stea un an, fără probleme.

— Proprietarul nu e cumva un bărbat cam de vârsta mea, cu mustață?

— Ba da, mi-a răspuns administratorul. Așa este.

— *Of...*

Nu mai era nevoie să-i arăt fotografia.

3 Noaptea, la Junitaki

L-AM MAI STIMULAT pe administrator cu câteva bancnote, așa că negocierea a decurs foarte bine. Am stabilit să vină să ne ia de la hotel cu mașina a doua zi dimineața la ora opt și să ne ducă pînă la vila din munte.

— La urma urmei, putem să dezinfectăm oile și după-amiaza, a concluzionat administratorul. Era un om pragmatic.

— Un singur lucru mă preocupă, a continuat el. Pămîntul e foarte moale de la ploaia de ieri și s-ar putea ca mașina să nu poată trece de un anumit punct. În cazul ăsta va trebui să vă con-tinuați drumul pe jos. Nu e vina mea, să știți.

— Nu-i nici o problemă, i-am răspuns.

Pe drumul de întoarcere mi-am amintit că tatăl Șobolanului avea o vilă în Hokkaido. De fapt, Șobolanul îmi povestise pe vremuri despre asta, și nu o dată. O casă cu două etaje, în vârf de munte, înconjurată de pășuni. Întotdeauna îmi amintesc diverse lucruri prea târziu. Ar fi trebuit să-mi dau seama încă de când am primit scri-soarea de la Șobolan. Așa aș fi putut investiga lucrurile mult mai bine.

Dezamăgit de mine însumi, am luat-o spre oraș, pe drumul tot mai întunecat. În interval de o oră și jumătate m-arn întâlnit doar cu trei mașini, două camioane cu cherestea și un tractor. Toate trei se îndreptau spre oraș, dar nimeni nu s-a oferit să mă ia și pe mine. Atîta pagubă, mi-am spus eu.

Trecuse de ora șapte când am ajuns la hotel, și se întunecase complet. Înghețasem bocnă. Puiul de câine ciobănesc a scos doar capul din cușcă și mi-a adresat un scheunat. Prietena mea își pusese niște blugi și puloverul meu pe gât, și era complet absorbită într-un joc electronic, în sala de lîngă intrare. Sala de jocuri fusese odinioară salon și mai păstra încă în centru un șemineu superb. Un șemineu adevărat, în care ardeau butuci ade-vărați. În sală erau patru monitoare cu jocuri electronice și două jocuri mecanice, vechi și ieftine, de fabricație spaniolă.

— Leșin de foame, a spus prietena mea, obo-sită de atîta așteptat.

Am comandat mîncarea și m-am dus repede să fac baie. În timp ce mă uscam m-am cîntărit, prima oară după foarte multă vreme. Aveam șazeci de kilograme, exact ca acum zece ani. Puțina burtă pe care o făcusem se topise complet în ultima săptămână.

Masa era deja pusă când m-am întors în salon. Cît am mîncat, i-am povestit prietenei mele despre administratorul turmei municipale. I-a părut rău că n-a văzut și ea oile.

— Dar nu-i nimic, măcar am ajuns la un pas de țintă, a spus ea.

— M-aș bucura să fie așa, i-am răspuns.

Ne-am uitat la televizor la un film de Hitchcock, apoi ne-am băgat sub plapumă și am stins lumina. Ceasul hotelului s-a auzit bătînd ora unsprezece.

— Măine trebuie să ne sculăm devreme, i-am spus prietenei mele, dar adormise deja și nu mi-a răspuns. Am potrivit ceasul de voiaj și am mai fumat o țigară, în lumina lunii. Nu se auzea decît răul curgînd. Părea că întreg orașul se cufundase în somn.

De atîta umblat eram extenuat fizic, dar mintea îmi lucra de zor și nu reușeam să adorm, în plus, simțeam cum zgomotul răului îmi sfredelește creierul.

Stînd așa în întuneric și țînîndu-mi răsufarea, mi se părea că orașul se topește încet în jurul meu. Casele putreziseră, calea ferată ruginise, buruienile năpădiseră ogoarele. Așa s-a încheiat scurta istorie a orașului, întors în pînînt după numai un secol. Timpul se scurgea m sens invers, ca un film dat înapoi. Căprioarele, lupii și urșii au apărut din nou, norii de lăcuste au invadat iar câmpurile, întinderile de bambuși pitici s-au unduit în bătaia vîntului de toamnă, pădurile de conifere au ascuns din nou lumina soarelui.

Cînd au dispărut toate urmele lăsate de om, au mai rămas doar oile. Zed de mii de oi. Ochii le scînteiau în întuneric și mă priveau fix. Nu spuneau nimic, nu gîndeau nimic, doar mă pri-veau. Se auzeau rumegînd paie, fără grabă.

Cînd a bătut ora două, au dispărut.

Iar eu am adormit.

4 Curba cu ghinion

ERA O DIMINEAȚĂ mohorâtă și geroasă. Mi s-a făcut milă de oi, imaginîndu-mi cum urmau să facă baie în dezinfectant pe o vreme ca asta. Sau poate că oile nu simt frigul? Poate că nu simt nimic.

Scurta toamnă din Hokkaido se apropia de sfârșit, iar norii gri și denși anunțau zăpada. Aproape că pierdusem toamna anului 1978, tre-cînd atît de brusc de la Tokyo în luna septembrie la Hokkaido în octombrie. Am prins doar începutul și sfârșitul, nu și mijlocul toamnei.

M-am trezit la ora șase, m-am spălat pe față și, pînă a fost gata micul dejun, am stat de unul singur în salon și am privit răul. Avea apele mai puțin umflate ca în ziua anterioară și era mai limpede. De partea cealaltă a râului se întindeau câmpuri de orez și, cît vedeai cu ochii, spicele în părg fonnau valuri ciudate în bătaia vîntului haotic de dimineață. Pe podul de beton a trecut un tractor, îndreptîndu-se spre munte. Motorul de-abia i se auzea din cauza vîntului. Din pădu-rea de mesteceni, acum ruginii, au țâșnit în zbor trei ciori, au făcut un cerc deasupra râului și s-au așezat pe un gard. Stînd așa, arătau ca per-sonajele secundare dintr-o piesă de avangardă. Într-un final s-au plictisit de rolurile respective și și-au luat iarăși zborul, una cîte una, tra-versînd răul și pierzîndu-se în depărtări. La opt fix mașina veche de teren a adminis-tratorului a parcat în fața hotelului. Avea o capotă tip cutie și, judecînd după inscripția care de-abia se mai vedea, fusese cumpărată la preț redus de la Forțele de autoapărare. — Să vedeți ce chestie ciudată, mi-a spus administratorul de cum am apărut, aseară m-am gîndit să telefoniez la vilă, dar n-aaî putut prinde legătura în ruptul capului.

Eu și prietena mea ne-am suit pe locurile din spate. În mașină se simțea un ușor miros de benzină.

— Cînd ați sunat acolo ultima oară ? am între-bat eu.

— Pe la sfârșitul lunii trecute, parcă pe data de 20. De atunci n-am mai luat legătura cu pro-prietarul. De obicei mă sună el cînd are nevoie de ceva, de exemplu de cumpărături.

— Iar acum ați sunat și n-a răspuns mmeni ?

— De fapt, nici măcar n-a sunat. Telefonul e complet mort. S-o fi rupt linia pe undeva, s-a mai întămplat așa cînd au fost ninsori mari.

—Bine, dar acum n-a nins. Administratorul și-a ridicat privirile în tavan și și-a rotit gătul, făcîndu-l să trosnească.

— în fine, o să ne lămurim cînd ajungem acolo. Am încuviințat în tăcere. Incepuse să mă doară capul din cauza mirosului de benzină. Mașina a traversat podul de beton și a început să urce spre munte, pe același drum ca în ziua precedentă. Cînd am trecut prin dreptul intrării fermei muni-cipale, toți trei am întors capetele și ne-am uitat la firma prinsă de cei doi stâlpi. Ferma părea împietrită. îmi imaginam oile, cu privirile lor albastre, fiecare învăluită în propria-i tăcere.

— Vă ocupați de dezinfecție în după-amiaza asta ?

—Așa mă gîndeam, dar de fapt nu e nici o grabă. Totul e s-o fac pînă dă zăpada.

— Și cînd credeți c-o să înceapă să ningă ?

—Nu m-aș mira să ningă chiar săptămăna viitoare, a spus administratorul, apoi, ținînd vola-nul cu o mână, a privit în jos și a tușit. Dar abia prin noiembrie începe să se depună. Știți cum sunt iemile pe la noi?

—Nu, i-am răspuns eu.

— o dată ce începe să se depună, nu se mai oprește, ca un baraj rupt. Și troienele cresc încon-tinuu. Atunci nu mai e nimic de facut, te închizi în casă și aștepți, neputincios. Aici nu-i un loc pentru oameni.

— Și totuși aici trăiesc oameni dintotdeauna.

— Pentru că aici le place oilor să trăiască. Oile sunt niște animale cumsecade, care țin minte figurile oamenilor. Cînd ajungi să le cunoști lumea, un an de zile petrecut lîngă ele trece cît ai clipi și asta se repetă la nesfîrșit. Toamna se împere-chează, iarna stau, primăvara fată, vara pasc. Dacă mieii s-au facut mari, se împerechează iar în toamnă. Și tot așa. Oile se schimbă în fiecare an, doar eu îmbătrînesc. Și, cu cît îmbătrînesc, cu atît vreau să stau mai departe de oraș.

— Ce fac oile în timpul iernii ? a întrebat prie-tena mea.

Ramănînd cu naăinile pe volan, admimstra-torul a întors capul spre ea și a privit-o îndelung, de parcă abia acum îi remarcase prezența. Dmmul era asfaltat și drept, din partea opusă nu venea nici o mașină, și totuși am simțit cum mă trec sudori reci.

— Nu fac nimic, doar stau în adăpost, i-a răs-puns administratorul, întorcîndu-și în sfîrșit ochii la drum.

— Și nu se plictisesc ?

— Ce, pe dumneavoastră vă plictisește propria viață?

— Nu-mi dau seama.

—Vedeți? Așa e și cu oile. Nu-și pun pro-blema, și chiar dacă și-ar pune-o tot nu și-ar da seama. Rumegă, se ușurează, se mai ceartă din cînd în cînd, se gîndesc la puiul din pîntece și așa-și petrec iarna.

Panta muntelui devenise treptat tot mai abruptă și drumul începuse să șerpuiască. Peisa-jul de țară a cedat locul pădurilor virgine, dese și înalte ca niște ziduri. Ici și colo, prin mici luminișuri, se puteau zări câmpiile din spate.

— Cînd dă zăpada, nu mai putem circula deloc, a reluat administratorul. Bine, de fapt" nici nu mai avem de ce.

— Nu există părții de schi sau trasee turistice ?

—Nu. Nu există mmic. Așa că n-avem nici turiști și, din cauza asta, orașul se duce de răpă. pînă prin anul Showa 30¹ orașul nostru era considerat un model de agricultură în regiunea rece și era înfloritor. Dar, de cînd recoltele

de orez au devenit tot mai abundente în restul țării, nimeni n-a mai vrut să lucreze pământul aici, în condiții atât de vitrege. Mi se pare firesc.

— Cu fabricile de cherestea ce s-a întâmplat ?

— S-au mutat într-o zonă în care se putea găsi mai ușor mână de lucru. Au mai rămas în oraș doar câteva, dar sunt toate mici și neimportante. Copacii tăiați în munți trec prin oraș fără să se oprească și merg la Nayoro sau Asahikawa. Din cauza asta, doar drumurile au rămas în stare bună, în timp ce orașul a căzut în paragină. Un camion mare, echipat cu cauciucuri pentru zăpadă, poate răzbi fără probleme pe timp de iarnă.

Din reflex îmi băgasem o țigară în gură, dar am conștientizat brusc mirosul de benzină și am pus-o la loc în pachet. Am găsit, în schimb, o bomboană

1. 1955

cu lămâie și am mâncat-o. În gură mi s-au amestecat aroma de lămâie și mirosul de benzină.

— Oile se ceartă ? a întrebat prietena mea.

— Se ceartă foarte des, i-a răspuns administratorul. Așa fac toate animalele care trăiesc în grup. Au și oile, în societatea lor, o ierarhie bine stabilită. Dacă într-un grup sunt cincizeci de oi, în ierarhia lor există cincizeci de trepte, și fiecare își cunoaște bine locul.

— Ce interesant! a spus prietena mea.

— De fapt, așa e mai ușor și pentru mine. E suficient să măn oaia numărul unu, și toate celelalte o urmează în tăcere.

— Dar dacă-și cunosc locul, de ce se mai ceartă ?

— Când o oaie e rănită și-și pierde puterea, poziția ei devine instabilă. Oaia din poziția inferioară urmărește să-și ia locul și o provoacă. Uneori se luptă și câte trei zile.

— Bietele de ele!

— Istoria se repetă și toate oile trec prin asta. Cea care și-a pierdut acum poziția a fost și ea în tinerețe puternică și a luat locul alteia. În plus, la abator nu mai există nici nurnărul unu, nici numărul cincizeci. Toate ajung până la urmă în cratiță.

— Nu mai vreau să aud! a spus prietena mea.

— În realitate, cel mai de plăns este berbecul de prăsilă. Ați auzit vreodată de haremul oilor?

— N-am auzit, i-am răspuns noi.

— Cel mai important lucru legat de creșterea oilor este monitorizarea împerecherii. De asta se țin separat, oi cu oi și berbeci cu berbeci. Pe urmă se lasă un singur mascul în țarcul femelelor. În general e cel mai puternic, numărul unu, pentru a avea rezultate cât mai bune. După o lună, când și-a tenninat treaba, este dus la loc în țarcul cu masculi, dar aici, între timp, altcineva a preluat conducerea, iar berbecul proaspăt întors e slăbit fizic și și-a pierdut aproape jumătate din greutate, așa că n-are șanse să-și recapete poziția. În plus, și restul de berbeci se coalizează împotriva lui. Trist, nu?

— Cum se luptă oile ?

— Își pocnesc capetele. Au fruntile tari ca piatra și goale pe dinăuntru.

Prietena mea n-a mai spus nimic, părînd pre-ocupată de ceva. Probabil că-și imagina o luptă între două oi.

După vreo treizeci de minute de mers, asfaltul a dispărut cu desăvârșire, iar drumul s-a îngustat brusc la aproape jumătate din lățime. Din ambele părți, pădurile gigantice păreau că-și întind brațele către mașina noastră.

Temperatura a scăzut cu câteva grade. Drumul devenise foarte prost și mașina sălta în toate părțile, ca acul unui seismo-graf. Bidonul cu benzină aflat la picioarele noastre a început să scoată sunete jalnice, ca un creier care încearcă să scape din închisoarea craniului. Mă durea capul din ce în ce mai tare.

Am continuat așa vreo douăzeci sau poate trei-zeci de minute. Nu-mi dădeam seama exact pentru că, de atîta zgâlțâială, nu reușeam să văd bine acele ceasului de la mână. Intre tirn, nici unul dintre noi n-a mai scos un cuvînt. Eu mă țineam zdravăn de centura de siguranță atașată de bancheta din spate, prietena mea se ținea zdravăn de umărul meu, iar administratorul, concentrat, încerca să stăpânească volanul.

— La stînga, a spus el deodată.

Am întors capul spre stînga, neștiind la ce se referă. Zidul de copaci dispăruse de parcă-l înghi-țise pământul, iar terenul părea că se surpase, creînd o vale uriașă. Priveliștea era magnifică, dar înghețată. Suprafața peretelui de stîncă era perfect netedă și verticală, lipsită de orice formă de viață, și se înălța amenințătoare deasupra pământului.

Înainte noastră a apărut un munte ciudat și conic, ale cărui pante păreau să fi fost cioplite cu sabia.

Ținînd bine volanul în mâini, administratorul și-a îndreptat bărbia înspre muntele din față.

— Trebuie să-l ocolim.

Vîntul puternic care bătea dinspre vale a înfoiat vegetația de pe pantă, anmîcînd nisip fin în geamu-rile mașinii. Drumul a făcut apoi câteva curbe destul de periculoase. Pe măsură ce ne apropiam de vârful conului, pantele din dreapta au fost înlocuite de stînci, care au devenit într-un final un perete drept, vertical. Mașina a trebuit să se strecoare printr-o spîrtură îngustă din peretele imens.

Brusc, vremea s-a înrăutățit. Petele mici de culoare gri-deschis de pe cerul albastru, înșelă-toare, s-au transformat în nori groși și cenușii, cu accente negre ca de funingine, aruncînd umbra și asupra munților din jur. În căldarea

dintre munți vînturile creau vîrtejuri, șuierînd și vîjăind amenințător. Mi-am șters cu palma transpirația de pe frunte. Și pe sub pulover simțeam cum mă trec sudori reci.

Administratorul strîngea din buze la fiecare mișcare din volan, cotind la dreapta, mereu la dreapta. La un moment dat a început să înce-tinească și s-a aplecat peste volan, atent de parcă încerca să audă ceva, apoi a frînat și a oprit mașina într-un loc unde drumul se mai lărgea puțin. Cînd nu s-a mai auzit zgomotul motorului ne-am simțit abandonați în mijlocul tăcerii înghe-țate. Doar vîntul mai dădea cîte-un semn, din cînd în cînd. Administratorul a stat multă vreme nemișcat, cu ambele mâini pe volan. Apoi a coborât și a bătut pămîntul cu cizma. Am ieșit și eu din mașină, m-am dus lîngă el și m-am uitat la teren.

— Nu putem trece, a spus el. A plouat mai rău decît mi-am imaginat.

Mie nu mi se părea că pămîntul e atît de ud, ba chiar aș fi zis că e uscat și tare.

— E foarte moale în adîncime, mi-a explicat el. Poate păcăli pe oricine. Astea sunt locuri mai speciale.

—Mai speciale?

Și-a aprins o țigară, fără să-mi răspundă.

— Haideți să facem cîteva pași.

Am mers vreo două sute de metri, pînă la curba următoare. Frigul era pătrunzător și mi-am închis hanoracul pînă la gât, dar nici așa nu mi-a fost mai bine.

Administratorul s-a oprit în dreptul curbei și, cu țigara în colțul gurii, s-a strămbat înspre stîncă din dreapta. Din mijlocul ei se scurgea un firicel de apă, care cobora și traversa drumul. Apa era gălbuie, amestecată cu argilă.

Am pipăit stîncă în locul din care izvoră apa. Suprafața era mult mai fragilă și mai poroasă decît părea.

— Urăsc curba asta, a spus administratorul. Terenul e nesigur, și asta nu e tot. Cum să spun, e o curbă cu ghinion. pînă și oile se tem de ea.

A tușit și a aruncat țigara pe jos.

— îmi pare rău, dar nu vreau să risc. Am dat din cap.

— Dar pe jos putem trece ?

— Nu mersul e o problemă, ci vibrațiile. Administratorul a mai lovit o dată pămîntul cu cizma. Aproape imediat s-a auzit un zgomot ascuțit, neplăcut.

— Da, puteți merge liniștiți. Ne-am întors la mașină.

— De aici mai aveți vreo patru kilometri, a spus administratorul. Chiar mergînd în ritmul doamnei, nu vă trebuie mai mult de o oră și jumătate. Drumul e unul -singur și nu urcă mult. îmi pare rău că nu vă pot duce pînă acolo.

— Nu face nimic. Vă mulțumim pentru tot.

—Aveți de gînd să rămâneți acolo?

— Nu știu. Ne putem întoarce mâine sau peste o săptămână, depinde cum stau lucrurile.

A mai scos o țigară, dar a început să tușească înainte de a o aprinde.

— Să aveți grijă, a spus. Anul acesta s'ar putea să vină zăpada mai devreme ca de obicei. Dacă se depune, nu vă mai puteți întoarce.

— o să avem grijă, i-am răspuns.

— La intrare e o cutie de scrisori, iar cheia de la ușă e ascunsă pe fundul ei. Puteți s-o folosiți, în caz că nu e nimeni acasă.

Am început să descărcăm lucrurile din mașină, sub cerul întunecat. Am renunțat la hanorac și mi-am pus un cojoc gros, dar nici așa n-am scăpat de frigul care-mi intrase pînă-n oase.

Administratorul a reușit cu greu să întoarcă mașina pe drumul îngust, lovind-o de multe ori de stîncă. De fiecare dată se mai surpa cîte o bucățică și cădea la vale, cu zgomot. La sfîrșit a claxonat și ne-a făcut semn cu mîna. I-am răs-puns și noi. Mașina de teren s-a facut nevăzută după o curbă și am rămas singuri în pustietate. Parcă ajunseserăm la capătul lumii.

Ne-am pus rucsacurile jos și, muți, am privit în jur. Pe fundul văii adînci de la picioarele noastre șerpuia un pârâu argintiu, străjuit de pădurea verde și deasă. De partea cealaltă a văii se vedeau valuri de frunziș ruginiu și în depărtare se zăreau câmpiile întinse. Din loc în loc se înălțau spre cer fuioare de fum, de pe câmpurile unde se dăduse foc paielor de orez rămase după recoltă. Peisajul era magnific, dar nu mă facea să mă simt mai bine.

Totul părea îndepărtat și străin.

Cerul era complet acoperit de nori cenușii, încărcăți de apă, întunecînd zărea ca o pătură deasă aruncată peste soare. Jos de tot își facuseră apariția nori negri, atît de jos încît mi se părea că-i pot atinge cu mîna. Se deplasau cu o viteză incredibilă spre est, venind dinspre China, tra-versînd Hokkaido și îndreptîndu-se mai departe cître Marea Ohotsk. Privindu-i cum treceau, gru-puri-grupuri, am conștientizat cît de nesigură era poziția noastră. o singură răbufnire puternică de vînt ne-ar fi putut arunca în fundul văii, o dată cu tot terenul din curba cu ghinion, care abia se ținea de peretele stîncos.

— Hai să plecăm mai repede de aici, am spus, sălțînd pe umăr rucsacul greu. Voiam neapărat să găsim un adăpost înainte să ne prindă ploaia sau poate lapovița pe care o aduceau norii cei negri. N-aveam de gînd să tremur, ud pînă la piele, prin locurile astea.

Am străbătut în mare viteză „curba cu ghinion”. Administratorul avusese dreptate, ghinionul se simțea în aer. Mai întâi l-a detectat trupul, apoi un semnal de avertisment a fost trimis minții. Era senzația pe care o ai când, traversând un râu, calci pe neașteptate în nămol rece.

În cei cinci sute de metri pe care i-am străbătut ne-au tot ieșit în cale pârâiașe care șerpuiau spre vale, iar zgomotul pașilor noștri pe pământ s-a schimbat de mai multe ori.

Voiam să ne îndepărtăm cât mai repede de locurile respective și n-am încetinit pasul nici după ce-am depășit porțiunea periculoasă. Ne-am oprit puțin să răsuflăm abia după vreo jumătate de oră de mers, când peretele de stâncă a devenit mai puțin amenințător și au început să se zărească copaci.

Odată ajunși aici, restul drumului părea o joacă. Panta devenise mai lină, crestele care ne înconjurau își pierduseră ascuțimea și, încet-încet, se deschidea în fața noastră un platou. Au început să-și facă apariția și păsările.

După încă treizeci de minute depășiserăm com-plet muntele cel ciudat de conic. Terenul era acum întins și plat, înconjurat de departe de munți colțuroși, și arăta ca un con de vulcan tăiat pe jumătate. Marea de mestecenii ruginii continua cât vedeai cu ochii. Printre mesteceni se zăreau diverse tufe și ierburi în culori aprinse, iar din loc în loc era câte un trunchi maroniu și uscat doborât de vânt.

—E frumos aici, a spus prietena mea.

După ce am depășit curba, peisajul a devenit într-adevăr foarte frumos.

Drumul ne purta exact prin mijlocul mării de mesteceni. Un drum perfect drept, lat cât să per-mită trecerea unei singure mașini. Nu erau nici curbe, nici pante abrupte. Înaintea noastră, totul părea să fie absorbit de un singur punct. Norii negri păreau și ei că se îndreaptă într-acolo.

Era nefiresc de liniște. Zgomotul vântului era înghițit de pădurea deasă. Deodată, aerul a fost sfâșiat de țipătul ascuțit al unei păsări negre și grase. Apoi pasărea a dispărut, și tăcerea a învă-luit iar totul, ca o gelatină. Drumul era acoperit cu frunze căzute și mustea de apă, de la ploaia de acum două zile. În afară de păsări, nimic nu tulbura liniștea. Pădurea de mesteceni se întin-dea la nesfârșit, iar drumul drept părea și el că nu are capăt. Norii gri și joși care ne amenin-țaseră pînă cu puțin timp în urmă păreau acum, printre vârfurile copacilor, aproape ireali.

După încă cincisprezece minute ne-a tăiat calea un pârâu limpede. Peste pârâu era construit din trunchiuri de mesteceni un pod solid, cu balu-stradă, iar în apropierea lui era amenajat un loc de ptopas. Am lăsat jos bagajele și am băut apă din pârâu. Nu mai băusem niciodată o apă atât de bună, rece ca gheața și dulce, fără nici un grăunte de nisip.

Norii erau în continuare deasupra noastră, dar vremea nu părea să se înrăutățească. Prie-tena mea și-a strâns mai bine șireturile bocancilor, iar eu am fumat o țigară, rezemat de balustradă. De sub picioarele noastre se auzea murmurul unei cascade. Nu părea o cascadă prea mare. Din stînga s-a stămit o pală de vînt, răscolind frunzele căzute de pe drum.

Cînd am terminat țigara și am dat s-o sting cu piciorul, am observat pe jos, doar la câțiva pași de mine, un alt chiștoc. L-am ridicat și l-am studiat atent. Era un Seven Stars strivit. Nu era îmbibat de apă, ceea ce însemna că fusese aruncat cîndva după ploaie, ieri sau azi, adică.

Am încercat să-mi amintesc ce fel de țigări fuma Șobolanul, dar nu mai știam nici măcar dacă fuma sau nu. Am renunțat și am aruncat chiștocul în râu. Curentul l-a luat și l-a purtat departe într-o clipă.

— S-a întămplat ceva ? m-a întrebat prietena mea.

— Am găsit o țigară aruncată de curînd, i-am răspuns. Cineva a trecut pe aici recent și s-a oprit ca mine să fumeze, exact în locul ăsta.

— Prietenul tău ?

— Nu-mi pot da seama.

S-a așezat lîngă mine și și-a strâns părul cu ambele mâini, lăsîndu-mă să-i văd urechile, după multă vreme. Zgomotul cascadei s-a stins, apoi a revenit.

— Urechile mele îți plac tot atît de mult? m-a întrebat ea.

Am zămbit și am întins mîna să i le mîngăi.

— Îmi plac, i-am răspuns.

După încă cincisprezece minute de mers drumul s-a terminat bruSc, la fel și marea de mesteceni. În fața noastră a apărut pășunea, ca un lac întins.

Pe marginile pășunii fuseseră bătuți pari, la o distanță de cinci metri unul de altul, iar între ei era întins un gard de sîrmă, vechi și ruginit. Ajunseserăm la fermă. Am înpins poarta de lemn și am intrat. Iarba era moale, iar solul închis la culoare mustea de apă.

Pe deasupra pășunii treceau nori negri îndrep-tîndu-se spre munții înalți, cu creste ascuțite. Îi vedeam dintr-un alt unghi, dar erau cu siguranță munții din fotografia Șobolanului. Nici nu era nevoie să verific.

Era foarte ciudat să am în fața ochilor, aievea, un peisaj pe care-l privisem de sute de ori într-o fotografie. Însă adîncimea peisajului din jurul meu mi se părea artificială. Aveam senzația că cineva îl modificase ca să se potrivească cu cel din fotografie.

M-am sprijinit de poartă și am răsuflat adânc. Ceea ce căutam noi se afla aici. Chiar dacă nu înțelegeam ce era, era aici.

— Am ajuns, a spus prietena mea, atingându-mi mână.

— Am ajuns, am spus și eu. Nu găseam altceva de zis.

Chiar în dreptul nostru, în spatele pășunii, se vedea o casă din lemn cu două niveluri, în stil vechi american. Casa construită de Maestru acum patruzeci de ani și apoi cumpărată de tatăl Șobolanului. Neavînd termen de comparație, nu-mi puteam da foarte bine seama cît de mare era, dar mi se părea turtită și lipsită de expresie. Nu era deloc îmbietoare, așa vopsită în alb, sub cerul cenușiu. Din mijlocul acoperișului de culoarea muștarului, aproape ruginiu, se înălța un coș dreptunghiular de cărămidă. În jurul casei, în loc de gard, erau tufe de plante perene, protejînd-o de intemperii. Arăta a casă nelocuită și, cu cît mă uitam mai mult la ea, cu atît mi se părea mai ciudată. Nu era în mod special rece sau neprimi-toare, nu era construită într-un mod neobișnuit, nu era căzută în paragină, dar avea ceva care mă neliniștea. Ca un animal uriaș care a ajuns la vârsta bătrîneții fără să fi reușit să învețe să-și exprime sentimentele. Nu *cum*, ci *ce* anmne să exprime.

Mireasma ploii ne-a învăluit dintr-o dată. Era timpul să ne grăbim. Ne-am îndreptat direct spre casă, traversînd pășunea. Dinspre vest se apro-piau acum nori groși de ploaie.

Pășunea era foarte mare și, oricît de repede am fi mers, ni se părea că nu înaintăm deloc. Ne pierduserăm simțul distanței.

Dacă stăteam să mă gîndesc, era pruna dată cînd străbăteam pe jos un spațiu atît de întins și plat. Aveam senzația că, dacă întindeam mână, puteam prinde vîntul care bătea în depărtare. Un stol de păsări a traversat cerul gri, îndrep-tîndu-se spre nord.

Ploaia începuse deja cînd am ajuns în sfîrșit lîngă casă. Clădirea era mult mai mare și mai veche decît ni se păruse din depărtare. Vopseaua albă se umflase și se scorojise, iar porțiunile rămase descoperite fuseseră înnegrite de ploi. În starea în care erau, pereții ar fi putut fi revopsiți numai după ce-ar fi fost dat jos întregul strat vechi. Vopsitul casei nu era treaba mea, și totuși mi se făcea rău numai gîndindu-mă la cît efort ar trebui depus. O casă nelocuită se duce de răpă, iar vila depășise de mult stadiul în care ar mai fi putut fi renovată.

În contrast cu aerul vetust al casei, copacii din jur crescuseră foarte bine și o înconjuraseră ca pe cabana din *Robinson elvețianul*. Nimeni nu se îngrijise să le taie ramurile periodic și se întin-seseră în voie.

Cu așa un drum dificil, oare cît de greu îi fusese Maestrului, acum patruzeci de ani, să aducă toate materialele pînă aici și să construiască vila ? Oricît mă gîndeam, nu-mi puteam da seama. Probabil că-și investise întreaga energie și avere. Mi se strîngea mîma imagmîndu-mi-l acum, închis în cămăruța lui de la etajul al doilea al Hotelului Delfin, la Sapporo. Era personificarea unei vieți întregi scurse fără nici cea mai mică recunoaștere sau răsplată din partea celorlalți. M-am oprit în bătaia ploii reci și m-am uitat la clădire.

Nici așa, de aproape, nu părea să fie locuită. Pe obloanele de lemn ale ferestrelor înalte și înguste se adunase un strat de nisip fin. Ploile lipiseră nisipul de lemn creînd modele ciudate, peste care se aștemuse iarăși nisip, întărit pe loc de ploile următoare.

În mijlocul ușii, la nivelul ochilor, era un gemu-leț pătrat, acoperit pe dinăuntru cu o perdea. Și pe clanța de alamă se depusese nisipul. La atinge-rea mea s-a răspîndit pejos ca o ploaie mărunță. Clanța se clătina ca un molar care stătea să cadă, dar ușa nu voia să se deschidă. Făcută din trei scînduri de stejar, era cu mult mai rezistentă decît părea. Am bătut de cîteva ori cu pumnul în ușă, mai mult ca să-mi fac datoria, dar, cum mă așteptam, dinăuntru n-a venit nici un răs-puns. N-am reușit decît să-mi zdrelesc pumnul. Un castan uriaș a început să fremete în vînt deasupra capetelor noastre, cu un zgomot de alune-care de dune de nisip.

Am căutat în cutia poștală, așa cum mă învă-țase administratorul. Cheia era acolo, o cheie de alamă pentru un model vechi de broască. Căpătase lustru acolo imde fusese atinsă de mîinile oamenilor.

— Nu ți se pare un semn de neglijență să fie lăsate cheile așa, la îndemăna oricui ? m-a între-bat prietena mea.

— Nu-mi imaginez că există vreun hoț care să vină în mod special pînă aici, apoi să care ce-a furat pînă jos în oraș, i-am răspuns.

Cheia s-a potrivit în broască neașteptat de bine. Am simțit-o rotindu-se la mine în palmă și ușa s-a deschis imediat, cu un clic plăcut.

Obloanele erau închise și mi-a luat ceva timp să mă obișnuiesc cu întunericul din interior. Totul era cufundat în penumbră. Camera era foarte spațioasă. Mare, liniștită și mirosind a hambar. Un miros pe care mi-l aminteam din copilărie, de mobile vechi și covoare uzate. Am închis ușa în spatele meu și șuierul vîntului s-a stins.

— Bună ziua, am strigat eu. E cineva acasă ? Bineînțeles că n-am primit nici un răspuns. Era evident că nu locuia nimeni aici. Nu se auzea decît pendula ticăind, lîngă șemineu.

M-am simțit confuz pentru cîteva secunde. cîteva momente în timp și cîteva locuri s-au suprapus în întuneric, apoi amintirile unpr sen-timente s-au pulberat ca firele de nisip. într-un final, totul a revenit la normal. Cînd m-am uitat în jur, lucrurile erau la locul lor. Aveam în fața ochilor un spațiu întunecat, și-atît.

— Te simți bine ? m-a întrebat prietena mea, cu un aer îngrijorat.

— Da, n-am nimic, i-am răspuns. Hai să urcăm la etaj,

Ea a căutat întrerupătorul, iar eu m-am dus să verific pendula. Avea trei lanțuri și de fiecare atâma câte o greutate. Toate ajunseseră jos de tot, dar ceasul încă nu se oprise. Judecînd după lungimea lanțurilor, trecuse vreo săptămână de cînd nu mai fusese întors. Deci acum o săptămână încă mai stătea cineva aici.

Am tras lanțurile, ridicînd greutatea pînă la limită, apoi m-am așezat pe canapea și mi-am întins picioarele. Era o canapea veche, dinainte de război, dar foarte confortabilă. Nici prea moale, nici prea tare, și mirosind ca palma unei mâini.

După cîteva clipe s-a aprins lumina cu un zgomot foarte ușor, iar prietena mea și-a făcut apariția dinspre bucătărie. A inspectat rapid sufrageria, apoi s-a așezat pe o canapea și și-a aprins o țigară. Mi-am aprins și eu o țigară mentolată. Mă obișnuisem cu ele de cînd o cunoscusem.

— Se pare că prietenul tău avea de gînd să-și petreacă iarna aici, a spus ea. M-am uitat puțin prin bucătărie, are tot ce-i trebuie, e plină de pro-vizii și combustibil, ca un adevărat supermagazin.

— Doar el lipsește.

— Hai să vedem ce e sus.

Am urcat pe scara de lîngă bucătărie. De la un moment dat treptele se înclinau brusc. Cînd am ajuns sus, am avut senzația că intram într-un alt strat atmosferic.

— Mă cam doare capul, a spus prietena mea.

— Rău?

— Nu foarte rău. Nu-ți face griji, sunt obișnuită cu migrenele.

La etaj erau trei dormitoare, unul mare de o parte a coridorului și încă două mai mici, de partea cealaltă. Am deschis ușile pe rînd. Fiecare cameră era mobilată doar cu strictul necesar și toate erau cufundate în penumbră. În dormitorul cel mare erau un pat dublu și o măsuță de toaletă. De'fapt, era doar rama patului, fără saltea. În camera mirosea a timp care trage să moară.

Doar în dormitorul cel mic din capătul culoarului se simțea miros de prezență umană. Patul era făcut cu grijă, perna încă mai păstra o adîncitură, iar la capul patului era împăturită o pijama albastră. Pe noptieră se afla o veioză veche și lîngă ea, o carte lăsată deschisă, un roman de Conrad.

Lîngă pat era un dulap cu sertare, din stejar masiv, iar în sertare, aranjate în ordine, haine bărbătești, pulovere, cămăși, pantaloni, șosete și lenjerie de corp. Se vedea că puloverele și cămășile, vechi și uzate, chiar deșirate pe alocuri, fuse-seră de bună calitate. Unele îmi păreau cunoscute. Erau hainele Șobolanului. Cămăși de mărimea 37 și pantaloni de mărimea 73. Erau sigur ale lui. Lîngă fereastră - un birou și un scaun, ambele vechi și simple, greu de găsit în zilele noastre. Într-unul dintre sertare erau trei cutii cu rezerve de cerneală, un stilou ieftin și un set de hîrtie de scrisori, nefolosit. În al doilea sertar am găsit o cutie cu bomboane de tuse, pe jumătate goală, și o mulțime de alte mărunțșuri. Al treilea sertar *eragol*. Nici un jurnal, sau caiet, sau agendă. Nu păstrase nimic inutil și toate lucrurile stăteau într-o ordine aproape exasperantă. Mi-am trecut degetele peste tăblia biroului și am găsit praf. Un strat subțire, cam de o săptămână.

Am deschis ferestrele care dădeau spre pășune și am dat obloanele la o parte. Vîntul se întetise și se vedea croindu-și drum printre ierburi ca un animal sălbatic, iar norii negri pluteau și mai aproape de pămînt. În depărtare se distingeau mesteceni și munți. Exact același peisaj ca în fotografie, doar că oile nu se vedeau nicăieri.

* * *

Am coborât și ne-am așezat iar pe canapea. Pendula întăi a sunat, apoi a bătut de douăsprezece ori. N-am scos nici o vorbă pînă nu s-au pierdut în aer și ultimele reverberații.

— Și acum ce facem ? m-a întrebat prietena mea.

— Stăm și așteptăm. Șobolanul a fost aici pîna acum o săptămână. Nu și-a luat lucrurile cu el, deci se întoarce sigur,

— Dar dacă între timp începe să ningă va trebui să rămănem aici peste iarnă. Iar luna ta o să expire. Avea dreptate.

— Urechile tale nu simt nimic ?

— Nu, iar dacă încerc să le destup, începe să mă doară capul.

— Atund nu ne rămăne decît să-l așteptăm pe Șobolan să se întoarcă.

Nu vedeam ce altceva puteam face. Cît s-a dus ea în bucătărie și a făcut niște cafea, eu am dat ocol sufrageriei, inspectînd fiecare colțșor. La mijlocul peretelui era un șemineu adevărat. Nu părea să fi fost folosit recent, dar era pregătit pentru a putea fi aprins oricînd. Pe coș căzuseră cîteva frunze de stejar. Mai era și o sobă cu gaz, pentru zilele în care nu era atît de frig încît să fie nevoie de un foc de lemne, cu rezervorul plin ochi.

Lîngă șemineu era un dulap cu uși de sticlă, plin cu cărți vechi, aranjate cu grijă. Am scos cîteva și le-am răsfoit. Toate fuseseră publicate înainte de război și n-aveau nici o valoare. Cărți de geografie, știință, istorie, filosofie sau politică, bune cel mult ca material pentru un studiu pri-vind nivelul de cunoștințe generale al oamenilor de acum patruzeci de ani. Mai erau și o serie de cărți publicate după război, dar la fel de lipsite de valoare. Doar *Viețile* lui Plutarh, o *Antologie de tragedii grecești* și cîteva romane reușiseră să învingă trecerea timpului. În orice caz, era pentru prima dată cînd vedeam adunate la un loc atîtea cărți inutile. Lîngă dulapul cu cărți era un

raft pe care era așezată o combină muzicală de tipul celor la modă prin anii '60, cu două boxe mari, un pick-up și un amplificator. Mai erau și vreo două sute de discuri, zgâriate și tocite, dar cel puțin astea nu erau lipsite de valoare. Muzica e mai durabilă în timp decât gândirea. Am ales un disc la întâmplare și am dat drumul la muzică. Era Nat King Cole cântînd *La sud de graniță*. Am avut senzația că mă întorc în timp, în anii '50.

Pe peretele opus erau patru ferestre dispuse la distanță egală, înalte de un stat de om. Afară se vedea ploaia cenușie căzînd peste pășune, o perdeă deasă de apă, prin care munții din spate abia se mai deslușeau. Podeaua din scînduri era acoperită în mijloc cu un covor de vreo șase *tatami*, pe care erau aranjate un set de mobilă de sufragerie și o lampă cu picior. Intr-un colț al camerei era o masă aco-perită de un strat gros de praf. Era într-adevăr o cameră părăsită.

Am descoperit apoi o ușă pe care n-o remar-casem de la început și care dădea într-o debara spațioasă, în care erau îngrămădite cele mai diverse lucruri, mobilă, covoare, veselă, echipament de golf, bibelouri, o chitară, o saltea, haine, bocanci, teancuri de reviste. Erau acolo pînă și cărți pentru admiterea în gimnaziu și un avion de jucărie cu telecomandă. Majoritatea păreau să fi fost fabri-cate pînă pe la jumătatea anilor '60.

Timpul se scurgea altfel în casa asta. Așa spu-nea și pendula din sufragerie. Mergea nnumai cînd venea cineva și-i ridica greutatea. cîtă vreme nu ajungeau jos, ceasul continua să ticăie. Apoi, în lipsa oamenilor, se oprea, iar timpul se depunea, straturi-straturi, pe podeaua decolorată.

Am luat cîteva reviste cinematografice vechi, m-am întors în sufragerie și m-am apucat să le răsfoiesc. Pe prima copertă a uneia dintre ele se facea reclamă filmului *Tfie Alamo*. Era prezentat ca fiind debutul regizoral al lui John Wayne, sus-ținut pe toate planurile de John Ford. Intenția lui fusese să realizeze un film care să rămână pe veci în inimile americanilor, spunea John Wayne;

dar nu-i stătea deloc bine cu căciulă de castor.

Prietena mea a apărut cu cafelele și le-am băut stînd față în față. Ploaia bătea neîncetat în geamuri. Timpul se scurgea încet, iar frigul și întunericul începeau să învăluie camera. Lumina palidă a becului semăna cu polenul purtat de vînt.

—Ești obosit? m-a întrebat prietena mea.

— Cred că da, i-am răspuns eu moale, cu privi-rile pierdute pe geam. A fost o căutare foarte lungă, iar acum ne-am oprit brusc. încă nu mă pot obișnui. In plus, chiar dacă am descoperit locul din fotografie, nu l-am găsit nici pe Șobolan și nici oaia.

— Culcă-te puțin, mi-a spus ea. între timp am să pregătesc masa.

Mi-a adus o pătură de la etaj și m-a învelit. Pe urmă a făcut focul în soba cu gaz, mi-a pus o țigară între buze și mi-a aprins-o.

—Revino-ți. Totul o să fie bine.

— Mersi, i-am răspuns.

Apoi a dispărut în bucătărie.

Rămas singur, mi-am simțit dintr-o dată corpul foarte greu. Am stins țigara după doar două fumuri, mi-am tras pătura pînă sub bărbie și am închis ochii. Am adormit în cîteva secunde.

5Plecarea ei și senzația acută de foame

M-AM TREZIT cînd pendula a bătut de ora șase. Eram întins pe canapea, iar camera era cufundată în beznă. Amortisem din cap pînă-n picioare și mi se părea că bezna mi se strecurase pe sub piele. Ploaia se oprise și, prin geam, se auzeau cîntînd păsări nocturne. Flăcările din soba cu gaz desenau umbre firave pe pereții albi ai camerei. M-am ridicat de pe canapea, am aprins lampa, m-am dus la bucătărie și am băut două pahare de apă, rece ca gheața. Pe mașina de gătit era o cratiță cu tocană, încă destul de caldă. In scrumieră erau strivite două chiștoace de țigări mentolate, ca acelea pe care le fuma prietena mea. Am știut instinctiv că plecase.

Am stat cu mâinile sprijinite de masa din bucătărie, încercînd să-mi pun ordine în gînduri. Prietena mea plecase, eram sigur de asta. Nu era o presupunere, era un fapt real. Mi-o spunea atmosfera de casă pustie. o știam prea bine, avuse-sem parte de așa ceva timp de două luni încheiate, de cînd mă părăsise soția și pînă o întălnisem pe ea.

Mai mult ca să-mi fac datoria, am urcat la etaj și am verificat pe rînd cele trei camere, deschizînd pînă și dulapurile. Nu era nicăieri. Nu se mai zăreau nici geanta, haina sau bocancii ei. Plecase, fără nici un dubiu. Am căutat apoi fiecare loc în care mi-ar'fi putut lăsa un bilet, dar n-am găsit nimic. Probabil că la ora asta coborăse deja de pe munte.

Nu reușeam să accept faptul că plecase. De-abia mă trezisem din somn și eram încă buimac. De fapt, chiar și cu mintea limpede, toate lucrurile care se petreceau în jurul meu depășeau capaci-tatea mea de înțelegere. Nu puteam decît să las lucrurile să se întămple.

Stînd așa pe canapea, am realizat că mi se facuse foame, o foame aproape nefirească.

Am coborât din bucătărie în pivnița plină cu provizii, am destupat o sticlă de vin și am luat o înghițitură. Era puțin prea rece, dar avea un gust bun. Intors în bucătărie, am tăiat cîteva felii de pâine și am curățat un măr. Cît s-a încălzit tocana, am băut trei pahare de vin.

Am dus apoi mănecarea și vinul în sufragerie și am cinat ascultînd *Perfidia*, interpretată de Percy Faith Orchestra. După ce am terminat de mănecat, am băut cafeaua care mai rămăsese în ibric și mi-am dat o pasiență, cu niște cărți de joc găsite pe polița șemineului. Un joc inventat în Anglia secolului al XIX-lea și foarte la modă pentru o vreme, dar apoi dat rapid uitării din cauza regulilor prea complicate. După socotelile unui matematician, șansa de reușită era de 1 la 250 000. Eu am încercat doar de trei ori și bineînțeles că n-a ieșit nimic. Am strâns cărțile de joc și far-

furiile și am terminat vinul care mai rămăsese în sticlă.

Afară se înnoptase de-a binelea. Am tras perde-lele, m-am întins pe canapea și am ascultat mai multe discuri vechi, unul după altul.

Oare o să se întoarcă Șobolanul?

Presupun c-o să se întoarcă. Doar și-a adunat aici provizii și combustibil pentru toată iarna.

Dar nu erau decît presupuneri. Șobolanul putea la fel de bine să se fi plictisit de claustrare și să se fi întors la „oraș” sau să-și fi găsit pe undeva vreo fată. Orice era posibil.

Dacă era așa, lucrurile nu stăteau prea bine pentru mine. Luna pe care o avusesem la dis-poziție avea să se termine în curînd și, dacă nu găseam oia, bărbatul în costum negru avea să mă tragă după sine în *Götterdaemmerung* care avea să se întămple. Sunt sigur că ar fi facut-o, pentru că era genul, chiar dacă era convins că sunt un om lipsit de importanță.

Mai aveam exact jumătate din luna pe care mi-o pusese la dispoziție. A doua săptămână din octombrie e perioada în care orașele își etalează toată splendoarea lor. În mod normal, acum aș fi fost într-un bar, bînd whisky și mănecînd omletă. Un ceas al zilei frumos într-un anotimp frumos, pe înserat, cu un cer senin după ploaie, cuburi de gheață și o tejghea de bar din lemn masiv. Timpul s-ar scurge ca o apă liniștită.

Tot gîndindu-mă așa, am avut senzația că mai există un „eu” undeva, stînd într-un bar și savu-rînd un pahar de whisky. Cu cît mă gîndeam mai mult, cu atît celălalt „eu” mi se părea cel real, iar „eu” de aici deveneam ireal.

Am scuturat din cap, încercînd să alung fantas-mele.

Păsările nocturne continuau să cînte încet.

Am urcat la etaj și mi-am aranjat patul în camera mică pe care n-o folosise Șobolanul. Am găsit saltele, pături și aștemuturi stivuite în ordine în debaraua de lîngă scară.

Era exact același tip de mobilă ca în camera Șobolanului, o noptieră, un birou, un dulap și o lampă. Erau toate vechi, dar produse într-o epocă

1. Literal, „amurg al zeilor”, final tumultuos (germ.),

în care lucrurile erau rezistente și funcționale. Strictul necesar.

Fereastra de la capul patului dădea înspre pășune. Ploaia se oprise de tot și printre nori începuseră să se zărească porțiuni de cer. Din cînd în cînd pătrundeau și razele lunii luminînd pășunea, ca o lanternă care cercetează fundul mării.

M-am băgat în pat îmbrăcat și m-am uitat la peisajul care ba apărea, ba dispărea. Peste el s-a suprapus o clipă imaginea prietenei mele stră-bătînd la vale curba cu ghinion, apoi imaginea s-a stins și i-au luat locul turme de oi și Șobolanul făcîndu-le poze. Luna s-a ascuns iar după un nor și, cînd a apărut, au dispărut și ele.

Am aprins lampa și m-am apucat să citesc *Aventurile lui Sherlock Holmes*.

6Descoperirea din garaj și gîndurile în mijlocul pășunii

UN STOL de păsări cum nu mai văzusem se așezase pe ramurile copacului din fața intrării, ca ornamentele dintr-un pom de Crăciun, și cîntau de zor. Toată vegetația lucea, acoperită de rouă, în lumina dimineții.

Am prăjit niște pâine într-un aparat vechi, am pus unt într-o tigaie și mi-am făcut niște ochiuri, apoi am băut două pahare din suc de struguri găsit în frigider. Mă simțeam puțin cam singur fără prietena mea, dar însuși faptul că mă puteam simți singur îmi aducea alinare. Singură-tatea nu e un sentiment atît de rău. E ca liniștea în care se cufundă un copac după ce păsările și-au luat zborul de pe ramurile lui.

Am spălat vasele, apoi, tot în chiuveta de la bucătărie, m-am spălat temeinic pe dinți, mai bine de cinci minute.

Intr-un final m-am hotărât să mă și bărbieresc. Lîngă chiuvetă erau o pastă de ras și o lamă aproape noi. Mai erau și o periuță, o pastă de dinți, săpun, after shave și chiar apă de colonie. Pe polița de alături era un teanc de zece prosoape de diferite culori, frumos împăturite, iar oglinda și chiuveta străluceau. Se cunoștea mîna Șobolanului cel metodic.

Toaleta și baia erau și ele lună. pînă și spa-țiile dintre plăcuțele de faianță fuseseră frecate și curățate, iar în toaletă era un odorizant de calitate, cu aromă de gin cu lămăie cum se poate găsi numai în barurile de lux.

M-am dus în sufragerie și m-am așezat pe canapea, aprinzîndu-mi prima țigară. În rucsac mai aveam doar trei pachete. Cînd aveam să le termin, nu-mi mai rămânea decît să nu mai fumez. Gîndul ăsta m-a făcut să-mi mai aprind o țigară. Soarele de dimineață era foarte plăcut și cana-peaua foarte comodă. Am petrecut o oră lenevind așa. Pendula a bătut ora nouă.

Începeam să înțeleg de ce-și petrecuse Șobolanul timpul facînd ordine în toată casa, frecînd baia și toaleta, bărbierindu-se și călcîndu-și cămășile chiar dacă nu-l vedea nimeni. Aici, dacă nu te mișcai în permanență, pierdeai definitiv noțiunea timpului.

M-am ridicat de pe canapea și, cu brațele încru-cișate, am dat un tur camerei, dar n-am găsit nici o treabă de făcut. Șobolanul curățase deja pe unde fusese nevoie. Ștersese chiar și *funinginea* din colțurile tavanului. Las' că-mi găsesc eu pînă la urmă o ocupație.

Mi-a venit ideea să dau un tur prin jurul casei. Era o vreme absolut superbă, pe cer se plimbau încet niște nori ca pictați cu pensula, păsărelele se auzeau ciripind.

În spatele casei era un garaj mare. În fața intrării am găsit pe jos un chiștoc de țigară, un Seven Stars, dar de data asta era un chiștoc vechi, cu filtrul ieșit prin hârtia distrusă. Am realizat că văzusem în casă o singură scrumieră, care nu părea să fi fost folosită. Șobolanul nu fuma! Am învățat o clipă filtrul în palmă, apoi l-am aruncat la loc. Am tras zăvorul greu și am deschis ușile garajului. Era foarte roare. Razele de soare care se strecurau printre scîndurile pereților desenau linii paralele pe pămîntul întunecat. Mirosea a benzină și a pămînt. În garaj era o Toyota Land Cruiser veche, dar fără nici o urmă de noroi pe roți sau pe caroserie. Rezervorul era aproape plin. Am căutat cu mîna locul în care știam că Șobolanul ascundea de obicei cheile. Erau acolo. Le-am băgat în contact și motorul a pomit imediat, torcînd plăcut. Șobolanul cel dintotdeauna, ținîndu-și mașina în perfectă stare. Am oprit motorul, am pus cheile la loc și, așezat în scaunul șoferului, m-am uitat în jur. În mașină nu era nimic demn de remarcat, doar o hartă rutieră, un prosop și o ciocolată începută. Pe scaunul din spate erau un colac de sărmă și un patent mare. Pentru cineva ca Șobolanul, bancheta din spate era neașteptat de murdară. Am deschis portiera și am adunat cu mîna gunoaiele, cercetîndu-le apoi sub o rază de lumină intrată printr-o crăpătură din perete. Păreau fire din umplutura banchetei, dar puteau la fel de bine să fi fost lână de oaie. Le-am învelit într-un șervețel și le-am băgat în buzunar.

Nu puteam pricepe de ce Șobolanul nu plecase cu mașina. Faptul că mașina rămăsese în garaj însemna fie că Șobolanul coborăse de pe munte, fie că nu coborăse. Nici una din variante n-avea însă sens. Pînă acum trei zile drumul de la poalele stîncilor fusese accesibil; pe de altă parte, nu-l vedeam pe Șobolan lăsînd casa descuiată și plecînd cu cortul undeva pe munte.

Am renunțat să-mi mai bat capul, am închis ușile garajului și am ieșit pe pășune. Din atîtea elemente ilogice nu puteam trage nici o concluzie logică.

Soarele devenise mai puternic și umiditatea începuse să se transforme în aburi. Munții erau învăluiți în ceață și mirosea a iarbă. Am mers prin iarba udă pînă în mijlocul pășunii. Am dat acolo peste un cauciuc aruncat, vechi, cu supra-fața uzată și plină de crăpături. M-am așezat pe el și am privit în jur. Casa părea o stîncă albă ieșind din spuma valurilor. Mi-au revenit în minte întrecerile de înot în ocean la care obișnuiam să particip în copilărie - în timpul curselor lungi, între două insule, mi se întâmpla de multe ori să mă opresc în larg și să privesc peisajul din jur, ca acum. Întotdeauna mi se părea foarte ciudat să mă aflu la egală distanță de două puncte îndepăr-tate. La fel și gîndul că, în același timp, pe țarm, oamenii își vedeau de treburile zilnice. Societatea se putea descurca foarte bine și fără mine.

După vreo cincisprezece minute m-am ridicat, m-am întors în casă, m-am așezat pe canapea și am reluat *Aventurile lui Sherlock Holmes*.

LSL ora două a venit Omul Oaie.

7 Vizita Omului Oaie

IMEDIAT DUPĂ CE pendula a bătut de ora două, s-a auzit un ciocănit la ușă, întâi de două ori, apoi de încă trei ori.

Mi-a luat ceva timp pînă să conștientizez că era vorba de o bătaie în ușă. Nu-mi trecuse prin minte că cineva ar putea veni pînă aici și ciocăni la ușă. Șobolanul ar fi intrat direct, doar era la el acasă. Iar administratorul probabil c-ar fi bătut o dată și-ar fi intrat fără să mai aștepte un răs-puns. Cît despre ea - nu, nu era genul. Ea ar fi intrat pe ușa de la bucătărie și s-ar fi servit cu o ceașcă de cafea.

Am deschis ușa. În fața mea stătea Omul Oaie. Nu părea că-l interesează prea tare nici persoana mea, nici ușa deschisă; studia în schimb ca pe o raritate cutia de scrisori, aflată la doi metri dis-tanță. Era doar cu puțin mai înalt decît cutia, să fi avut vreun metru și jumătate. În plus, era cocoșat și avea picioarele strâmbe.

Mai mult decît atît, pragul ușii pe care stă-team eu era cu vreo două palme deasupra solului și aveam impresia că mă uit la el ca din autobuz la trecătorii de pe stradă. În schimb, el, total neimpresionat de dimensiuni, continua să stu-dieze cutia poștală. Cutia era, bineînțeleș, goală.

— Pot să intru ? m-a întrebat el împroșcînd cuvintele foarte repede și privind în lături. Părea iritat.

— Sigur, i-am răspuns.

S-a aplecat și și-a desfacut în viteză șireturile de la bocanci. Erau glazurati cu un strat gros de noroi. Omul Oaie și-a apucat bocancii cu ambele mîini și i-a scuturat unul de celălalt, cu îndemă-nare. Noroiul s-a dezlipit și a căzut ca prin minune. Apoi, dovedind că e familiar cu locul, și-a luat singur papuci, a tropăit pînă la canapea și s-a așezat, cu un aer nemulțumit.

Era îmbrăcat din cap până-n picioare în blă-nuri de oaie cusute laolaltă. I se potriveau perfect cu corpul îndesat. Pe cap avea o glugă din petice de piele, prin care îi ieșeau coarnele, cît se poate de adevărate. În părți i se vedeau pe sub glugă urechile orizontale, probabil întărite cu sărmă. Maska sub care își ascundea fața, mînușile și

ciorapii erau din piele neagră. De la gât și pînă la brău avea un fermoar, ca să-și poată îmbrăca costumul mai ușor.

În dreptul pieptului avea un buzunar, tot cu fermoar, în care-și ținea pachetul de țigări și chibriturile. Omul Oaie a scos un Seven Stars, l-a dus la buze, l-a aprins cu un chibrit și a oftat din rărunchi. Eu m-am dus la bucătărie și i-am adus scrumiera proaspăt spălată.

—Aș bea ceva, a spus.

M-am dus iarăși la bucătărie și am adus o sticlă de Four Roses pe jumătate goală, două pahare și niște gheață.

Ne-am turnat fiecare whisky-ul în pahar și am băut fără să ciocnim. Cît a băut, Omul Oaie a tot monnăit ceva, ca pentru sine. Avea un nas foarte mare și, la fiecare respirație, nările i se mișcau în stînga și-n dreapta ca o pereche de aripi.

După ce și-a terminat băutura, a părut mai liniștit. A stins țigara și s-a frecat la ochi băgăndu-și degetele pe sub mască.

— Îmi intră blana-n ochi, a explicat el.

N-am știut ce să-i răspund, așa că am tăcut.

— Ai sosit ieri dimineață, a spus, continuînd să se frece la ochi. Te-am urmărit tot timpul.

Omul Oaie și-a mai turnat niște whisky peste cuburile de gheață pe jumătate topite și a dat totul pe gât.

— Iar după-masa fata a plecat, singură,

— Ai văzut-o plecînd?

— Eu i-am zis să plece.

— Ce-ai făcut???

— Mi-am băgat capul pe ușa de la bucătărie și i-am spus: auzi, mai bine te-ai întoarce acasă.

— De ce?

Nu mi-a răspuns, cu un aer îmbufnat. Nu ale-sesem tocmai întrebarea potrivită, dar pînă să apuc să mă gîndesc la altceva ochii au început să-i sclipescă altfel.

— S-a întors la Hotelul Delfin, a spus Omul Oaie.

— Ți-a spus ea asta?

— Nu mi-a spus nimic, dar acolo s-a dus.

— De unde știi ?

Omul Oaie nu mi-a răspuns. Și-a pus mâinile pe genunchi și s-a holbat la paharele de pe masă.

— Deci s-a întors la hotel ? am insistat eu.

— Da. E un hotel foarte drăguț. Miroase a oi. Am tăcut amîndoi. La o privire mai atentă, am remarcat că blana Omului Oaie era foarte murdară, plină de ulei.

— Ți-a lăsat vreun mesaj pentru mine ?

— Nu, a spus el clătînd din cap. Nu mi-a zis nimic și nici eu n-am întreat.

— Cînd i-ai spus să plece, a plecat așa, fără un cuvînt?

— Da. I-am spus că e mai bine să plece, pentru că asta voia, de fapt.

— Dar a venit pînă aici pentru că așa a vrut ea!

— Ba nu!!! a tunat Omul Oaie. Voia să plece, dar nu-și dădea seama pentru că era confuză. De asta i-am spus eu să plece. Din cauza ta nu mai știa ce vrea, a spus, ridicîndu-se și bătînd cu palma în masă. Paharele de whisky s-au deplasat cu cinci centimetri.

A rămas așa cîteva clipe, apoi focul din ochi i s-a stins și s-a așezat înapoi pe canapea, parcă extenuat.

— Din cauza ta nu mai știa ce vrea, a repetat, de data asta pe un ton liniștit. Nu-i frumos ce-ai făcut. N-ai înțeles nimic. Numai la tine te gîndești.

— Vrei să spui că ea n-ar fi trebuit să vină aici?

— Da. N-ar fi trebuit să vină. Tfe gîndești numai la tine.

Rămăsesem încremenit pe canapea, cu paha-rul în^mână.

— În fine, asta e. Acum oricum s-a terminat, a spus Omul Oaie.

— S-a tenninat ?

— N-ai s-o mai vezi niciodată.

— Pentru că m-am gîndit numai la mine?

— Da. Pentru că te-ai gîndit numai la tine. Asta ți-e răsplata.

Omul Oaie s-a ridicat, s-a îndreptat spre fereastră, a deschis-o cu o singură mână și a luat o gură de aer proaspăt. Asta da demonstrație de forță.

— Nu se poate să stai cu geamurile închise pe așa o vreme frumoasă, a spus, apoi s-a dus în partea opusă a camerei, în dreptul dulapului cu cărți și le-a trecut în revistă titlurile, cu brațele încrucișate. Am observat că avea prinsă și o codiță la spatele costumului. Așa, văzut din spate, chiar părea o oaie stînd în două picioare.

— Caut un prieten, am spus eu. > — Serios ? a făcut Omul Oaie, cu spatele la mine și pe un ton lipsit de interes.

— Cred că a locuit aici pînă nu demult. Mai exact, pînă acum vreo săptămână.

— N-am habar.

S-a dus spre șemineu, a luat cărțile de joc și a început să le amestece.

— Mai caut și o oaie cu o stea pe spate.

— N-am văzut așa ceva.

Îmi era clar că știa ceva și despre Șobolan, și despre oaie. Mima prea tare lipsa de interes, răspundea prea repede și suna nefiresc.

Mi-am schimbat tactica, m-am făcut că renunț să-l mai descos, am căscat, am luat cartea de pe masă și am început s-o răsfoiesc. Omul Oaie, ușor vexat, s-a întors pe canapea. Pentru o vreme m-a privit cum citeam, în tăcere.

— E interesant să citești cărți ? m-a întrebat el.

— Ihî, i-am răspuns sec.

M-am prefăcut că citesc în continuare, ignorându-l. _

— Îmi pare rău c-am țipat adineauri, a spus el încet. Cîteodată partea ovină din mine se cioc-nește de cea umană și asta mă face să mă comport așa, dar n-o fac intenționat. Iar tu ai spus lucruri care m-au tulburat.

—Nu-i nimic, i-am răspuns.

— Îmi pare rău că n-ai s-o mai vezi niciodată pe fată, să știi. Nu e vina mea.

— Bine.

Am scos din rucsac cele trei pachete de țigări și i le-am dat lui. Omul Oaie a părut surprins.

— Mulțumesc! N-am mai fumat țigări din astea niciodată. Ție nu-ți mai trebuie?

— M-am lăsat de fumat, i-am răspuns.

— Asta e un lucru bun, a spus el, serios. Fuma-tul nu e sănătos.

Omul Oaie a băgat apoi țigările în buzunar, ca pe un lucru prețios. În locul respectiv blana a făcut o gălmă pătrată.

— Trebuie neapărat să-mi găsec prietenul. Pentru asta am bătut o cale atât de lungă. Omul Oaie a dat din cap, aprobator.

— Trebuie să găsec și oaia de care ți-am vorbit. Omul Oaie a aprobat iar.

—Dar tu nu-mi poți spune nimic, nu-i așa? Omul Oaie a clătinat din cap dinspre dreapta spre stînga, cu un aer nefericit. Urechile costumului i s-au clătinat și ele. De data asta însă nega cu mai puțină convingere.

—Locul ăsta e foarte frumos, a schimbat el subiectul. Peisajul e superb, aerul e curat. Sunt sigur că-ți place și ție.

—Îmi place, da.

— lama e și mai frumos. Nu vezi decît zăpadă înjur. 'tbul e înghețat, animalele dorm, iar oamenii nu vin pînă aici.

—Tu stai aici toată iarna?

—Da.

M-am hotărât să mă opresc aici cu întrebările. Omul Oaie se comporta exact ca animalele. Cînd dădeam să mă apropiu de el se îndepărta, cînd mă îndepărtam eu venea el după mine. Oricum nu plecam nicăieri, așa că nu era nici o grabă. Aveam tot timpul să-mi continuu căutarea.

Omul Oaie și-a scos cu mîna stîngă mînușa neagră de pe mîna dreaptă, trăgînd încet de cîte un deget, începînd cu degetul mare. După cîteva opinteli a reușit, scoțînd la iveală o mîna uscată, înnegrită, mică, dar cămoasă, cu o urmă de arsură care se întindea de la baza degetului mare pînă în mijlocul dosului palmei.

Omul Oaie și-a privit o clipă dosul mîinii, apoi și-a întors mîna și și-a studiat palma. Era exact gestul pe care obișnuia să-l facă Șobolanul, dar Omul Oaie nu putea fi Șobolanul, pentru că era cu cel puțin douăzeci de centimetri mai scund. ' — o să stai aici toată iarna ? m-a întrebat.

— Nu, am să plec iroediat ce mă întîlnesc cu prietenul meu sau cu oaia. De asta am venit pînă aici.

— E frumoasă iarna aici, a repetat el. Totul e alb și sclipitor. Și înghețat.

Omul Oaie a răs ca pentru sine, scuturîndu-și nările enorme. Cînd și-a deschis gura, am văzut ce dinți murdari avea. Primii doi dinți din față îi și lipseau. Gîndurile Omului Oaie aveau un ritm cumva inegal și, din cauza asta, atmosfera din cameră ba se dilata, ba se contracta.

— Trebuie să plec, a spus el brusc. Mulțumesc pentru țigări.

Eu am dat din cap, în tăcere.

— îți urez să te întîlnești cu prietenul tău sau cu oaia cît mai repede.

— Mulțumesc, i-am răspuns. Dacă află ceva, ține-mă la curent.

Omul Oaie a părut că ezită, încurcat.

— Bine, a răspuns el în sfîrșit.

De-abia m-am abținut să nu rîd. Omul Oaie nu se pricepea deloc să mintă. Și-a pus mînușile la loc și s-a ridicat.

— Am să mai trec pe aici. Nu știi peste cîtă vreme, dar am să mai trec. Apoi privirea i s-a întunecat. Sper că nu te deranjează.

— Nu, nid vorbă, i-am răspuns eu repede, Vreau neapărat să ne mai vedem.

— Bine, atunci am să vin, a spus, și a tras ușa după el cu forță. Era cît pe ce să-și prindă coada.

L-am urmărit din priviri, ascuns după jalu-zele. Ca și la venire, s-a oprit multă vreme în fața cutiei poștale, decolorată și jupuită. Apoi a scuturat puțin din umeri ca să-și așeze mai bine costumul de oaie și a luat-o rapid

înspre pădurea de la est, traversînd pășunea. Urechile îi tremu-rau ca două trambuline. După puțină vreme a devenit un punct alb în depărtare, apoi a dispărut de tot, înghițit de pădurea de mesteceni-
Am mai rămas un timp la fereastră, cu privirile pierdute înspre pășune și pădurea de mesteceni. Cu cît mă uitam mai mult, cu atît mi se părea că vizita Omului Oaie fusese doar o halucinație.

Pe masa din sufragerie rămăseseră însă sticla de whisky și scrumiera cu chiștoace de Seven Stars, iar pe canapea se vedeau fire din blana de oaie. Le-am comparat cu firele pe care le găsisem pe bancheta mașinii de teren din garaj: erau identice.

Ca să-mi limpezesc gîndurile, m-am dus în bucătărie și mi-am pregătit niște hamburgeri. Întăi am tocat ceapa mărunt, am pus-o în tigaie și, cît s-a prăjit, am dezghețat o bucată de carne de vită din congelator și am dat-o prin mașină. Bucătăria era destul de mică, dar era mult mai bine dotată ca o bucătărie obișnuită. Dacă drumul ar fi refacut, s-ar putea deschide aici o cabană-res-taurant. N-ar fi rău deloc, un prânz într-o sală de mese cu ferestrele larg deschise, dînd spre o pășune pe care pasc turme de oi, sub cerul albastru. Familiile și-ar putea lăsa copiii să se joace cu oile, iar perechile de tineri s-ar putea plimba pe la marginea pădurii de mesteceni. Ar fi un ade-vărat succes.

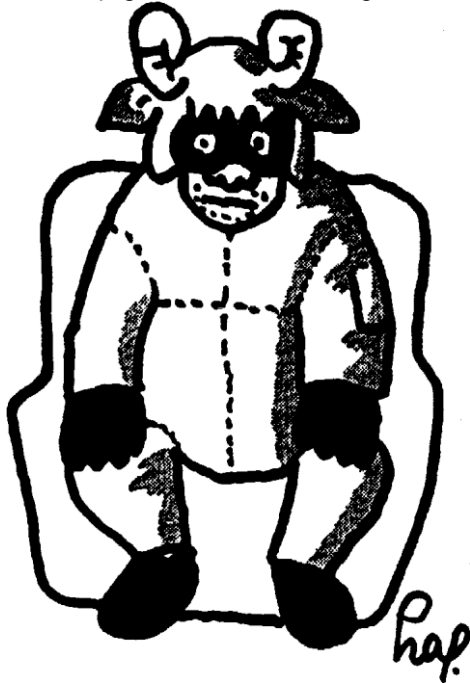
Șobolannl s-ar ocupa de afaceri, iar eu, de bucătărie. Am găsi ceva de lucru și pentru Omul Oaie. Costumul lui s-ar potrivi perfect cu stilul restaurantului. Ca persoană practică, l-am putea aduce pe administratorul turmei municipale și l-am pune să aibă grijă de oi. E bine să ai și o persoană cu simț practic. Ne-ar mai trebui și un câine. Probabil că și Maestrul ar veni să ne vizi-teze din cînd în cînd.

Cît am amestecat ceapa din tigaie, numai la asta m-am gîndit.

Brusc, mi-a revenit în minte, apăsător, gîndul că n-am s-o mai întălnesc în veci pe prietena mea cu urechi superbe. Probabil că Omul Oaie nu se înșela. Probabil c-ar fi trebuit să vin aici de unul singur. Probabil că... Am scuturat din cap și m-am întors la planurile pentru cabana-restaurant.

Dacă aș reuși să-l aduc aici și pe J, lucrurile ar merge cu siguranță ca pe roate. Toate ar gravita în jurul lui, în primul rînd iertarea, compasiunea, acceptarea.

Cît am așteptat să se răcească ceapa, am stat la fereastră, privind pășunea.

8 Drumul personal al vîntului

A.U TRECUT trei zile, lipsite de evenimente. Nu și-a mai făcut apariția nici Omul Oaie. Eu găteam, măncaam, citeam, seara beam whisky și apoi mer-geam la culcare. Dimineața mă sculam la ora șase, alergam în jurul pășunii, mă întorceam, făceam un duș și mă bărbieram.

Diminețile au devenit tot mai friguroase. Meste-cenii ruginii erau din ce în ce mai golași și printre crengile lor începuse să se strecoare vîntul de iamnă, suflînd peste platou, cître sud-est. Dacă mă opream din alergare în mijlocul pășunii, îl puteam auzi cum bate. Toamna s-a sfîrșit, nu mai e cale de întoarcere, vestea el.

Fără mișcare și fără tutun, în primele trei zile mă îngrășasem cu vreo două kilograme, însă am reușit să slăbesc un kilogram facîndjogging. Mi-era destul de greu fără țigări, dar n-aveam ce să fac, dat fiind că nu era nici o tutungerie pe o rază de treizeci de kilometri. Ori de cîte ori îmi venea poftă să fumez, mă gîndeam la prietena mea și la urechile ei. În comparație cu ceea ce pierdusem deja, lipsa tutunului mi se părea un fleac. Și chiar era așa.

Cu atîta timp la dispoziție, am gătit o mulțime de lucruri. Mi-am făcut friptură de vită la cuptor. Am decongelat un somon și l-am marinat. Pentru că n-aveam legume, am mers pe pășune și am căutat plante comestibile, pe care le-am fiert și le-am mâncat cu fulgi de pește. Am pus varză la murat. Am pregătit și o serie de gustări, în caz că mă vizita Omul Oaie. Dar Omul Oaie n-a mai venit.

Majoritatea după-amiezilor mi le petreceam privind pe fereastră. De atîta uitat, din cînd în cînd mi se părea că cineva țășnește din pădurea de mesteceni și străbate pășunea venind direct către mine. De cele mai multe ori îl vedeam pe Omul Oaie, cîteodată pe Șobolan sau pe prietena mea. Uneori era chiar o oaie cu stea pe spate.

Dar, într-un final, totul se dovedea o iluzie. Doar vîntul se strecura printre ierburi, de parcă ar fi fost drumul lui personal. Alerga grăbit peste pășune ca să-și ducă la îndeplinire misiunea, fără să privească în urmă.

În a șaptea zi de la venirea mea aici a dat prima ninsoare. În dimineața respectivă vîntul s-a oprit ca prin farmec și pe cer s-au adunat nori grei și plumburii. M-am întors de la jogging, am făcut duș și, tocmai cînd puseseam un disc și mă pregăteam să-mi beau cafeaua, a început să ningă. Erau niște fulgi ovali și duri, care loveau în geamuri. Apoi a început să sufle vîntul, ușor, repezind zăpada oblic către pămînt, ca dungile de pe hîrțile de ambalaj din magazine. În scurtă vreme ninsoarea s-a întețit, ascunzînd vederii pădurea și munții. Nu era fulguiala pe care o vedeam ocazional în Tokyo, era o ninsoare adevă-rată, de Hokkaido. o ninsoare care acoperă și îngheață totul.

Au început să mă doară ochii. Am tras perde-lele și m-am pus pe citit, la gura sobei. Cînd s-a terminat discul și acul s-a întors la locul lui, s-a lăsat o tăcere adăncă, de parcă viața s-ar fi stins de pe glob. Am lăsat cartea jos și, fără vreun motiv special, am început să mă plimb prin casă. Am mers din sufragerie în bucătărie, am inspectat cămara, baia și pivnița, am urcat la etaj și am deschis toate ușile. Nu era nimeni. Doar tăcerea se strecurase în toate cotloanele, uleioasă și ușor diferită de la o cameră la alta.

Eram singur, mai singur ca niciodată. De două zile muream să fumez o țigară, dar bineînțeles că n-aveam de unde.

Ca să compensez, am dat pe găt un whisky fără gheață. Dacă o țineam tot așa, aveam să devin alcoolic înainte de sfîrșitul iernii. Noroc că n-aveam în casă o cantitate atît de mare de băutură. Erau doar trei sticle de whisky, una de coniac și douăsprezece cutii de bere. Probabil că același gînd îi trecuse prin minte și Șobolanului.

Oare partenerul meu bea în continuare ? Oare reușise să pună lucrurile în ordine, transformînd firma din nou într-un birou de traduceri, cum îi spusese? Probabil că așa facuse. Dar reușise oare să se descurce la fel de bine fără mine ? Am

fi ajuns aici oricum. După șase ani, ne-am întors de unde am plecat.

Ninsoarea s-a oprit pe la prînz, la fel de brusc cum începuse. Norii groși și pămîntii se fără-mițaseră pe ici, pe colo și lăsau să pătrundă spre pășune mănunchiuri groase de raze, ca niște coloane. Era o priveliște superbă.

Am ieșit. Stratul de zăpadă se prinsese de sol ca glazura pe o prăjitură, refuzînd parcă să se topească, însă după vreo trei ore nu mai rămăsese decît pămîntul ud. Soarele pe cale să asfințească învăluia pășunea într-o lumină plăcută. Fășările cîntau de parcă tocmai ar fi scăpat din capti-vitate.

* * *

După cină am luat două cărți din camera Șobolanului, *Coacerea pâinii* și un roman de Conrad, și am început să citesc, pe canapeaua din sufragerie. Cînd am ajuns cam la o treime din roman, am dat peste un petic de hîrtie pe care Șobolanul îl folosise ca semn de carte. Nu se vedea data, dar, judecînd după culoare, părea o tăietură dintr-un ziar destul de recent. Conținea cîteva știri locale, scurte. La Sapporo, într-un anume hotel, urma să aibă loc un simpozion despre îmbătrînirea societății; la Asahikawa se organiza un maraton. Era și un fragment despre criza din Orientul Mijlociu. Nu era nici o știre care ne-ar fi putut suscita interesul, mie sau Șobolanului. Pe spatele peticului de hîrtie erau doar anunțuri publicitare. Am căscat, am închis cartea și m-am dus la bucătărie să încălzesc restul de cafea.

Am realizat deodată că nu mai citisem ziare de mult și că fusesem total rupt de lume în ultima săptămână. N-aveam nici televizor, nici radio, nici ziare sau reviste. Poate că exact în momentul acesta orașul Tokyo e distrus de o bombă atomică, sau vreo epidemie decimează populația lumii. Sau poate că marțienii tocmai au aterizat în Australia. N-aveam cum să știu. Mașina de teren din garaj avea un radio, dar mi-am dat seama că nu sim-țeam nevoia să ascult știri. La ce bun să aflu lucruri care s-au întîmplat deja? Aveam oricum destule probleme la care să mă gîndesc.

Simțeam totuși că-mi scapă ceva, ceva care mi-a trecut prin fața ochilor, dar eu n-am con-știentizat. Am pus ceașca în chiuvetă și m-am întors în sufragerie, uitîndu-mă încă o dată la tăietura din ziar. Am găsit ce căutam, printre anunțurile de pe dos:

În atenția Șobolanului:

Contact urgent!! *Dolphin Hotel*, camera 406

Am pus peticul de hîrtie la loc în carte și m-am întins pe canapea.

Deci Șobolanul știa că-l caut. Întrebare: cum de dăduse peste anunț ? Probabil că întîmplător, cînd coborăse la oraș. Sau poate că studiase atent fiecare ziar, pe o perioadă de mai multe săptămă-măni?

în orice caz, nu m-a contactat. (Oare plecasem deja de la Hotelul Delfin când a găsit anunțul ? Oare deja nu-i mai mergea telefonul?)

Nu, n-avea sens. Dacă într-adevăr ar fi vrut, ar fi putut găsi o cale să mă contacteze. Știind că stăteam la Hotelul Delfin, a prevăzut c-o să ajung și aici mai devreme sau mai târziu; dacă voia să mă întâlnească, nu trebuia decât să rămână aici și să mă aștepte. Ar fi putut măcar să-mi lase un bilet.

În concluzie, dintr-un anumit motiv, Șobolanul n-a vrut să mă întâlnească. Dar asta *nu însemna* că mă respingea. Dacă n-ar fi vrut să ajung aici, ar fi găsit destule mijloace să mă împiedice, de-a lungul drumului. La urma urmei, asta era casa lui.

Am analizat cele două ipoteze, unnărind cu privirea cum minutarul pendulei se deplasa încet pe cadran. A făcut un ocol complet și eu tot n-am reușit să ajung la o concluzie.

Omul Oaie știa ceva, de asta eram sigur. Cineva ca el, care mă supraveghease de la distanță de când sosisem, trebuia să fie la curent cu prezența Șobolanului aici, timp de aproape jumătate de an.

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât eram mai convins că atitudinea Omului Oaie reflecta voința Șobolanului.

Omul Oaie a alungat-o pe prietena mea ca să mă facă să rămân singur aici. Apariția lui prevestea ceva, fără îndoială. Ceva se întâmpla în jurul meu. Locul fusese curățat și purificat în așteptarea unui eveniment.

, Am stins lumina, am urcat la etaj și, din pat, am privit luna, zăpada și pășunea. Prin spărturile dintre nori se vedeau câteva stele sclipind reci. Am deschis fereastra și am inspirat mireasma nopții. Pe lângă foșnetul frunzelor se putea auzi un zgomot îndepărtat, ceva ca un strigăt, dar nu părea a fi nici de pasăre, nici de sălbăticiune. Așa s-a scurs și cea de-a șaptea zi în munți.

M-am trezit, am alergat, m-am spălat și am luat micul dejun. Era o dimineață obișnuită. Cerul era înnorat ca și ieri, dar temperatura era ușor mai ridicată și nu părea că va ninge.

M-am îmbrăcat cu blugi, un pulover și o cana-diană, m-am încălțat cu pantofi de sport, ușori, și am luat-o peste pășune. Am intrat în pădurea de la est exact pe unde se făcuse nevăzut Omul Oaie și am înaintat printre copaci.

Nu erau nici un fel de poteci sau urme de oameni. Din când în când dădeam peste câte un mesteacăn bătrîn căzut la pământ. Terenul era plat, brăzdat de un singur *șanț* lat de un metru, o albie de râu secăt sau poate o tranșee abandonată. *Șanțul* avea pe fund un covor des de frunze căzute și șerpuia pînă departe, în inima pădurii, uneori adâncin-du-se brusc. Am mers de-a lungul lui și, într-un final, am dat de un drum ca o spinare de cal, mărginit de răpe adânci. o pasăre grăsună, de culoarea frunzelor căzute, a traversat în zbor drumul, ciripind de zor, și s-a pierdut în vegetația din vale. *Azaleele sălbatice* se iveau printre copaci ca niște flăcări.

După vreo oră de mers mi-am pierdut definitiv și simțul orientării și speranța de a-l găsi pe Omul Oaie. Mi-am continuat drumul pe lângă albia secătă pînă cînd am auzit un murmur de apă. Am dat de un râu și, schimbînd direcția, am luat-o în josul lui. Dacă nu mă înșela memoria, mai la vale trebuia să fie o cascadă și, lângă ea, drumul pe care urcaserăm noi spre vilă.

După mai puțin de zece minute de mers am anzit zgomotul cascadei. Șuvoiul se lovea de pereții de stîncă și-și tot schimba cursul, lăsînd în stînga și-n dreapta *ochiuri* de apă înghețate. În apă nu se vedeau pești, doar frunze căzute. Ani coborât pe lângă cascadă sărînd din stîncă-n stîncă, apoi am urcat panta alunecoasă și, ajuns sus, am dat de drumul pe care-l știam.

Omul Oaie stătea rezemat de marginea podu-lui și mă privea. Căra pe umăr un sac mare, plin cu vreascuri.

— Sigur ai să dai nas în nas cu un urs, tot umblînd așa, a spus el. Chiar e un urs care dă tărcoale prin zonă, i-am văzut eu *urmele* ieri după-amiază. Dacă ai de umblat trebuie să-ți pui un clopoțel la șold, ca mine.

Omul Oaie a făcut să sune clopoțelul pe care-l avea prins de blană cu un ac de siguranță.

—Pe tine te căutam, am spus eu după ce mi-am recăpătat suflul.

— Știu, mi-a răspuns. Am văzut că mă căutai.

—Și atunci de ce nu m-ai strigat?

— M-am gîndit că preferi să mă găsești singur, așa că am tăcut.

Omul Oaie și-a scos o țigară din buzunar și a fumat-o cu o plăcere evidentă. M-am așezat lângă el.

—Locuiești în apropiere?

— Da, dar te rog să nu mai spui nimănui. Nimeni nu știe că stau aici.

— Bine, dar prietenul meu știe, nu ? Tăcere.

—E un lucru foarte important pentru mine. Tăcere.

— Dacă ești prietenul prietenului meu, înseamnă că ești și prietenul meu, știi?

—E posibil, a spus Omul Oaie, precaut. Da, cred că așa e.

— Dacă-mi ești prieten, nu vrei să mă minți. Nu?

—Așa e, a recunoscut el, încurcat.

— N-ai putea să-mi povestești și mie, așa, ca de la prieten la prieten?

Omul Oaie și-a umezit buzele cu limba.

— Nu pot să-ți spun. îmi pare rău, dar nu pot. N-am voie.

— Cine nu-ți dă voie ?

Omul Oaie s-a închis în sine ca o scoică. Vîntul s-a auzit șuierînd printre crengi.

—Nu ne aude nimeni, i-am șoptit. M-a privit fix.
— Nu știi nimic despre locurile astea, nu-i așa?
—Nu.
— Astea nu sunt locuri obișnuite. Să îți minte asta.
— Dar data trecută mi-ai spus că sunt niște locuri foarte plăcute și frumoase, am ripostat eu.
— Pentru mine sunt. Pentru că nu pot trăi în altă parte. Dacă m-ar alunga cineva de aici, n-aș avea unde să mă duc.
Omul Oaie a tăcut. Am știut că nu mai puteam scoate nimic de la el. Am aruncat o privire sacului plin cu vreascuri.
—Așa te încălzești iarna?
A încuviințat clătinând din cap.
— Dar n-am văzut fum.
— pînă nu vin nămeții, nu fac focul. Dar nici așa n-ai vedea fum. Am o metodă specială, a spus el, răsînd satisfăcut.
—Cînd o să vină zăpada mare?
Omul Oaie s-a uitat pe cer, apoi spre mine.
— Anul ăsta o să vină mai repede ca de obicei. Peste vreo zece zile.
— Deci cam în zece zile drumurile au să înghețe ?
— Da. Nimeni n-o să mai poată urca, nimeni n-o să mai poată coborî. E un anotimp frumos.
—Locuiești aici de multă vreme?
—Da, a răspuns el. De foarte multă vreme.
— Și ce mănânci ?
—Brusturi, *ferigi*, fructe de pădure, păsări, uneori prind pești mici sau *crabi*.
—Nu ți-e frig?
— E normal să fie frig iarna.
— Dacă ai nevoie de ceva, m-aș bucura să împart cu tine ce am.
— Mulțumesc, dar acum nu-mi trebuie nimic. Omul Oaie s-a ridicat brusc și a luat-o înspre pășune. M-am ridicat la rîndul meu și l-am urmat.
— Cum de-ai ajuns să trăiești aici, ascuns ?
—Ai să răzi de mine dacă-ți spun.
— Ba n-am să răd, i-am răspuns. Nu-mi puteam imagina nimic comic.
—Promiți să nu mai spui nimănui?
— Promit.
—N-am vrut să merg la război. o vreme am mers unul lîngă celălalt, fără să vorbim. Capul Omului Oaie îmi ajungea la umăr.
— La care război ? l-am întrebat.
— Nu știu, a răspuns el, tușînd. Dar n-am vrut să merg. De asta m-am făcut oaie, și de asta nu mă mișc de aici.
— Te-ai născut la Junitaki ?
— Da, dar te rog să nu mai povestești nimănui.
—N-am să povestesc. Nu-ți place orașul?
— Orașul de aici, de la poale ?
—Da.
—Nu-mi place. E plin de soldați, a spus el, tușînd din nou. Ți de unde ai venit?
— De la Tokyo.
—Ai auzit de război?
—Nu.
Omul Oaie a părut că-și pierde brusc interesul pentru mine. N-am mai vorbit deloc pînă am ajuns la intrarea fermei.
— Nu vrei să intri puțin ? l-am întrebat.
— Trebuie să-mi fac pregătirile de iarnă. Am multă treabă. Poate data viitoare.
— Trebuie neapărat să mă întălnesc cu prie-tenul meu în următoarea săptămână, i-am spus eu. Am un motiv foarte serios.
Omul Oaie a dat din cap, cu un aer dezolat. Urechile i s-au clătinat.
— îmi pare sincer rău, dar, cum ți-ana spus, nu te pot ajuta.
— M-ai ajuta destul dacă i-ai putea transmite mesajul meu.
—Bine, a răspuns el.
— Iți mulțumesc, i-am mai spus, apoi ne-am despărțit.
— Nu uita să-ți pui clopoțel cînd pleci de acasă, a strigat el în urmă.

Eu m-am îndreptat direct spre vilă, iar el a luat-o spre pădurea de la est, ca și înainte. Între noi se întindea pășunea mută, verde și înghețată.

După-amiaza am copt pâine. Cartea pe care o luasem din camera Șobolanului, *Coacerea pâinii*, s-a dovedit a fi foarte folositoare. Pe copertă scria că „oricine poate citi, poate face pâine”, și chiar așa era. Mireasma de pâine proaspătă s-a răs-pîndit în toată casa și a mai încălzit atmosfera. Nici gustul nu era rău, pentru o primă încercare. Aveam destulă faină și drojdie și, chiar dacă ar fi trebuit să-mi petrec aici toată iarna, cel puțin nu mai aveam grija pâinii. În cămară mai erau și orez și macaroane într-o cantitate mai mult decât suficientă.

Seara am mâncat pâine, salată și ochiuri cu șuncă, plus o conservă de piersici ca desert.

A doua zi dimineața am fiert orez și mi-am facut pilaf cu somon conservat, alge și ciuperci.

La prânz am mâncat o plăcintă cu brânză din congelator și am băut un ceai tare cu lapte,

La ora trei am mâncat o înghețată cu alune, stropită cu Cointreau.

Seara mi-am facut pulpe de pui la cuptor și o supă Campbell.

Iar mă îngrășam!

În cea de-a noua zi, puțin după prânz, am descoperit în bibliotecă o carte veche, care părea să fi fost citită de curînd. Nu avea praf pe ea, și cotorul ieșea puțin din rînd.

Am luat-o din raft și m-am apucat s-o frunză-resc, așezat pe canapea. Era o carte publicată în timpul războiului, *Genealogia doctrinei asiaticе*. Hărtia era foarte proastă, și, cînd întorceam pagi-nile, mă izbea un puternic miros de mucegai. Fiind scrisă în timpul războiului, adopta o perspectivă unilaterală și era atît de plictisitoare încît îmi venea să casc la fiecare trei pagini. Din loc în loc cineva subliniasе anumite cuvinte. Incidentul dm 26 februarie¹ fusese trecut sub tăcere.

Tot răsfoind, am dat spre sfîrșitul cărții de o foaie de hărtie, albă. După atîtea pagini îngăl-benite, peticul de hărtie albă părea un miracol. Era pus ca semn la începutul unui index de la

Lovitura de stat eșuată din 26 februarie, anul Showa 11 (1936), organizată de un grup de ofițeri ultranațio-naliști, ca reacție la politica de agresiune împotriva Chinei.

Sfîrșitul lucrării, conținînd numele, datele personale și adresele adeptilor doctrinei asiaticе, nume de marcă sau necunoscuți. Pe la mijlocul listei am dat de numele Șefului, persoana pentru care bătusem eu atîta drum. Ca adresă penna-mentă era trecută insula Hokkaido, orașul Jimitaki.

Năucit, am lăsat cartea să-mi cadă pe genunchi. Cuvintele refuzau să mi se formeze în minte. Mă simțeam de parcă primisem o lovitură în moalele capului.

Ar fi trebuit să-mi dau seama! Ar fi trebuit să-mi dau seama de la bun început. Ar fi trebuit să verific în momentul în care am aflat că se născuse într-o familie de țărani săraci din Hokkaido. Oricît de grijuliu a fost să-și șteargă urmele, cu siguranță că tot aș mai fi descoperit ceva legat de trecutul lui. În ultimă instanță, l-aș fi pus pe secretarul în costum negru să facă cer-cetări.

Ba nu, nu-i așa.

Am clătinat din cap.

Secretarului nu putuse să-i fi scăpat așa ceva. Cu siguranță că deja se ocupase de asta, din proprie inițiativă. Era tipul de om care verifica toate posibilitățile, așa cum a verificat toate posibilitățile legate de comportamentul și reacțiile mele.

El știa deja totul.

Eram convins. Cu toate acestea, a ales calea mult mai obositoare de a mă convinge sau, mai bine zis, de a mă amenința, pentru a mă aduce în locul ăsta. Și chiar dacă, dintr-un motiv sau altul, n-a avut încotro și a trebuit să se folosească de mine, de ce nu m-a trimis direct aici de la bun început ?

Gîndurile începuseră să mi se limpezească, dar mă cuprinsese furia. Aveam senzația că lucru-rile luaseră o tumură grotescă și total greșită.

Șobolanul știa niște lucruri, la fel și bărbatul în costum negru, iar eu eram prins la mijloc, fără să pricep nimic.

Am interpretat lucrurile greșit și am acționat greșit. De fapt, asta se aplică întregii mele vieți, așa că nu pot învinui pe nimeni. Dar n-ar fi trebuit să se folosească așa de mine. Am fost exploatat, bătut, stors pînă la ultima pică-tură.

Îmi venea să las totul baltă și să plec de pe munte fără să mă mai uit în urmă, dar nu puteam. Eram deja mult prea implicat. Cel mai ușor lucru ar fi fost să izbucnesc în plîns, dar nu puteam nici să plîng. Nu acum, însă simțeam că va veni în curînd clipa respectivă.

M-am dus în bucătărie, am luat sticla de whisky și un pahar și am băut cam de trei degete dintr-o suflare. Nu mă puteam gîndi la nimic altceva în afară de băut.

9Ce reflectă și ce nu reflectă oglinda

ÎN DIMINEAȚA celei de-a zecea zile m-am hotărât să dau totul uitării. Pierdusem deja tot ce puteam pierde. În dimineața aceea, în timp ce alergam peste pășune, a început să ningă pentru a doua oară. Lapovița lipicioasă și udă s-a transfor-mat în particule de gheață, care apoi au devenit o zăpadă opacă. Spre deosebire de prima zăpadă, ușoară, cea de acum părea că mi se încolăcește în jurul trupului. M-am oprit la jumătatea drumu-lui, m-am întors

în casă și am încălzit baia. Cît am așteptat să se încălzească, aro stat lipit de sobă, dar n-am reușit să scap de senzația de frig. Răceala umedă îmi pătrunsesse pînă în oase. Deși avusesem mănuși, mâinile îmi erau înghețate bocnă, urechile mă dureau și îmi simțeam toată pielea ca un pergament.

După treizeci de minute de stat în apă fier-binte și un ceai cu coniac m-am simțit în sfîrșit bine, dar în unătoarele două ore am mai avut din cînd în cînd frisoane. Deci așa era iarna în munți.

A continuat să ningă pînă seara, aștemînd un covor alb peste pășune. Cînd s-a întunecat s-a oprit și ninsoarea, iar tăcerea s-a lăsat peste tot ca un vâl de ceață. Era o tăcere pe care n-o puteam învinge. Am setat pick-up-ul pe programul de repe-tiție automată și am ascultat de douăzeci și șase de ori la rînd *White Christmas* în varianta lui Bing Crosby.

Zăpada nu s-a păstrat însă multă vreme. După cum prezisese și Omul Oaie, solul mai avea ceva pînă să înghețe. În ziua următoare a fost vreme bună și razele soarelui au topit, fără grabă, o mare parte din zăpada depusă, lăsînd pe pajiște doar cîteva pete strălucitoare. A căzut și zăpada de pe acoperiș, spărgîndu-se de pămînt cu un zgomot asurzitor. Streșinile picurau și totul sclipea orbitor. Picăturile de apă prinse pe frunzele stejarilor străluceau ca niște diamante.

Stăteam la fereastra salonului, cu mâinile în buzunare, și admiram peisajul. Lucrurile își urmau cursul fără să aibă vreo legătură cu mine. Totul curgea, independent de mine, independent de ori-cine altcineva. Ninge, apoi se topea.

Am facut curățenie prin casă, ascultînd zgomo-tul streșinilor. Nu mă puteam mișca în voie din cauza zăpezii, în plus mă foloseam de casa altcuiva, așa că puteam măcar să fac un pic de curățenie.

Nu m-am dat niciodată în lături de la gătit și făcut curat.

Cu toate astea, curățenia unei case atît de mari s-a dovedit a fi un lucru nu tocmai ușor. Prin comparație, zece kilometri de alergare mi se păreau o joacă de copil. Am folosit un aspirator mare, apoi am șters praful adunat în toate cotloa-nele și, în cele din urmă, am spălat podelele de lemn și le-am dat cu ceară. Găfăiam de zor, dar ar fi fost și mai rău dacă nu m-aș fi lăsat de fumat. De fapt, era chiar o senzație plăcută. Am făcut o pauză și m-am dus la bucătărie să beau niște suc de struguri, apoi am continuat treaba. La sfarșit am dat draperiile la o parte și camera a început să strălucească de la ceara de pe podele. Mirosul ei, amestecat cu mireasma pămîntului, îmi aducea aminte de vremurile de demult.

Am spălat cărpele pe care le folosisem la curățenie și le-am întins afară la uscat, apoi am fiert apă și mi-am gătit spaghetti cu *icre de cod*, mult unt, vin alb și sos de soia. De mult nu mai avusesem un pranz atît de plăcut. În pădurea din apropiere se auzea și o ciocănitoare.

Am terminat de mîncat, am spălat vasele și am continuat curățenia. Am frecat baia, chiuveta și toaleta, am lustruit mobilele. Mulțumită Șobolanului, nu erau atît de murdare și s-au curățat repede. Am ieșit apoi în curte, am luat un furtun lung și m-am apucat să spăl obloanele și ferestrele. M-am întors în casă, am șters feres-trele și pe dinăuntru și, cu asta, mi-am terminat toată treaba. Mi-am petrecut ultimele două ore ale după-amiezii ascultînd muzică.

Seara tocmai urcam la etaj să iau altă carte din camera Șobolanului cînd, în capul scării, am remarcat o oglindă mare, foarte murdară. Am luat o cârpă și un spray de geamuri și m-am apucat s-o șterg, dar n-am reușit să îndepărtez toată murdăria. Mi-era greu să înțeleg cum de-o lăsase Șobolanul așa, deși curățase cu mare grijă restul casei. Am frecat-o din nou, de data asta cu un burete și apă caldă, și la sfîrșit am șters-o cu o cârpă uscată. Apa din găleată devenise neagră, dar reușisem s-o fac să strălucească. După rama de lemn, părea să fi fost un obiect vechi și de valoare. Am stat în picioare în dreptul ei și m-am privit. Oglinda nu făcea ape și-mi reflecta imaginea perfect, din cap până-n picioare. Nu vedeam niimc schimbat în propria-mi înfățișare. Eram eu cel dintotdeauna, lipsit de expresie, ca întotdeauna. Și totuși imaginea din oglindă era prea clară. Nu mă vedeam plat, ca o reflecție. Aveam senzația că eu eram reflecția și că mă uitam din interiorul oglinzii la mine cel de aici. Am ridicat mîna dreaptă la nivelul feței și mi-am șters buzele. La fel a făcut și „eul” din oglindă. Dar poate că nu faceam decît să imit gestul celuilalt. Nu eram sigur că-mi ștersesem buzele din voință proprie.

Mi-am întipărit în minte ideea de „voință proprie” și mi-am ciupit urechea cu mîna stîngă. „Eul” din oglindă a făcut exact aceeași mișcare. Și el părea că avea în minte ideea de „voință proprie”.

Am renunțat și am plecat de la oglindă. Aplecat și „eul” celălalt.

În a douăsprezecea zi a nins pentru a treia oară. Ninge, deja cînd m-am trezit. Fulgii de zăpadă nu erau nici duri, nici plini de apă. Cădeau din cer încet, dansînd, topindu-se înainte de a atinge pămîntul. o ninsoare liniștită, ca o închi-dere ușoară de pleoape.

Am scos din debara o chitară veche și m-am căznit s-o acordez, apoi am încercat să cînt o melodie veche. Am exersat ascultînd în același timp piesa lui Benny Goodman, *Air Mail Special*, pînă s-ă facut ora pranzului. Am tăiat pâinea de casă, deja tare, și mi-am facut niște sandvișuri cu suncă. La sfîrșit am băut o cutie de bere.

După vreo treizeci de minute de exersat și-a facut apariția Omul Oaie. Afară încă mai ninge.

— Dacă te deranjez, plec imediat, a spus el de cum i-am deschis ușa.

— Nu mă deranjezi deloc. Chiar mă plictiseam, i-am răspuns, punînd chitara jos pe podea.

Omul Oaie și-a scuturat bocancii de noroi cu aceleași gesturi ca și la prima vizită și a intrat în casă, Blana de oaie îi stătea perfect pe corp. S-a așezat în fața mea, cu ambele mâini sprijinite de brațele canapelei, foindu-se de câteva ori pînă să-și găsească locul.

—Încă n-o să se depună zăpada, nu? l-am întrebat.

— Nu încă. Sunt zăpezi care se depun și zăpezi care se topesc imediat. Asta de acum e din acelea care nu țin mult.

—Aha.

— De săptămăna viitoare însă o să înceapă să se depună.

—Vrei niște bere?

— Mulțumesc. Aș vrea mai degrabă un coniac. M-am dus în bucătărie și am adus coniac pentru el, bere pentru mine și niște sandvișuri.

— Cîntai la chitară ? a spus Omul Oaie, cu un aer admirativ. Și mie-mi place mult muzica. Din păcate, nu pot cînta la nici un instrument.

—Nici eu nu pot. N-am mai pus mîna pe-o chitară de aproape zece ani.

—Chiar și așa, n-ai putea să cînti un pic pentru mine?

Ca să nu-i stric dispoziția am cîntat Atr *Mail Special*, apoi am încercat să improvizez ceva, dar m-am încurcat în măsuri și m-am oprit.

—Cînti foarte bine, m-a lăudat Omul Oaie, serios. Cred că e foarte plăcut să poți cînta la un instrument.

— Da, dacă te și pricepi. Dar ca să ajungi să te pricepi ai nevoie de ureche muzicală, iar dacă ai ureche muzicală, nu te suportți cîntînd prost.

— Chiar așa ? s-a mirat Omul Oaie. Și-a băut apoi coniacul, cu înghițituri mici, iar eu mi-am băut berea.

—N-am reușit să transmit mesajul tău mai departe, a spus el.

Eu am dat din cap, pe tăcute.

—Asta am venit să-ți spun.

M-am uitat la calendarul de pe perete. Mai erau trei zile pînă la termenul limită, pe care-l însemnasem cu roșu.

De fapt, nu mai avea nici un sens.

— Situația s-a schimbat, am spus eu. Sunt foarte furios. În viața mea n-am mai fost atît de furios.

Omul Oaie tăcea, cu paharul de coniac în mână,

Am apucat chitara de gât și am izbit-o cu forță de cărămizile șemineului. S-a făcut bucați, cu un zgomot asurzitor. Omul Oaie a țâșnit de pe cana-pea, cu urechile de la costum tremurînd.

—Am și eu dreptul să fiu furios, am spus, adresîndu-mă mai degrabă mie însumi. Am și eu dreptul să fiu furios.

— îmi pare rău că nu te-am putut ajuta, dar aș vrea să mă înțelegi. îmi place de tine.

o vreme am privit amîndoi ninsoarea, în tăcere. Era o ninsoare moale și ușoară, de parcă un nor s-ar fi dezintegrat în milioane de particule.

M-am dus la bucătărie să aduc încă o cutie cu bere. Cînd am trecut prin dreptul scării, m-am uitat în oglindă.

Celălalt „eu” plecase și el să-și mai aducă o bere. Ne-am uitat unul la celălalt și am oftat. Trăiam în două lumi diferite, dar împărțeam aceleași gînduri. Precum cei doi frați Marx din^comedia *Supa de rață*.

în spatele meu se reflecta salonul. în spatele lui, la fel. Salonul din spatele meu și cel din spatele lui erau la fel.

Ca și ceasul, canapeaua, covorul, tabloul, biblioteca. Erau niște saloane confortabile, chiar dacă nu foarte elegante. Și totuși ceva era diferit. Sau poate că așa mi se părea mie.

Am scos din frigider o cutie albastră de Lowenbrau și, cu ea în mână, m-am mai uitat o dată în oglindă, comparînd salonul real cu cel reflectat. Omul Oaie stătea ca și înainte pe cana-pea, privind ninsoarea cu un aer distrat.

M-am uitat și în oglindă după Omul Oaie. Omul Oaie nu se reflecta în oglindă. în salonul celălalt nu era nimeni.

Se vedea doar mobila. în lumea de dincolo de oglindă eram singur. Am simțit un fior în spate.

— Nu arăți prea bine, mi-a spus Omul Oaie. M-am prăbușit pe canapea și, fără o vorbă, am desfacut berea și am băut.

— Cred că ai răcit. Pentru cine nu e obișnuit, iarna aici e foarte friguroasă. E și multă ume-zeală. Ar fi bine să te culci devreme în seara asta.

— Ba nu, i-am răspuns. în seara asta n-am să dorm. Am să stau aid. și-am să-l aștept pe prietenul meu.

— Ți-a spus el c-o să vină azi ?

— Știu eu. o să vină în seara asta, la ora zece fix.

Omul Oaie m-a privit fără să spună nimic. De pe sub masca de oaie i se vedeau ochii, lipsiți de orice expresie.

— în noaptea asta îmi fac bagajele și măine dimineață plec de aici. Să-i spui, dacă-l întâlnești. De fapt, nu cred că e nevoie.

Omul Oaie a clătinat din cap, în semn că a înțeles.

— Am să mă simt singur, fără tine aici, dar ce putem face? Apropo, pot să iau un sandviș cu brînză?

—Te rog.

Omul Oaie a învelit sandvișul într-un șervețel, l-a pus în buzunar, apoi și-a pus mînușile.

—Sper să ne mai întîlnim, mi-a spus el la plecare.

— o să ne mai întâlnim sigur, i-am răspuns.

Omul Oaie a traversat pășunea îndreptându-se spre est și în scurtă vreme a dispărut în spatele perdelei de ninsoare. În urma lui n-a mai rămas decât tăcerea.

Am turnat două degete de coniac în paharul din care băuse el și l-am dat pe gât. Am simțit o arsură puternică coborînd spre, apoi în stomac.

După vreo treizeci de secunde m-am oprit din tremurat. Doar tic-tac-ul pendulei imi răsuna în creier.

Mai bine m-aș culca. Mi-am adus o pătură de la etaj și m-am culcat pe canapeaua din salon. Eram epuizat ca un copil care a ratacit timp de trei zile în pădure. am închis ochii și am adormit în clipa următoare. Am avut un vis înspăimîntător, atît de înspăimîntător încât nici nu vreau să mi-l reamintesc.

10 Și timpul trece

INTUNERICUL mi se furișă în urechi ca un ulei. Cineva, cu un ciocan imens, încerca să sfărâme întreg Pămîntul înghețat. Ciocanul a lovit Pămîntul de exact opt ori. Pămîntul s-a crăpat puțin, dar nu s-a sfărâmat.

Era ora opt, opt seara.

Am scuturat din cap și am deschis ochii. Trupul îmi amorțise și mă durea capul. Mă simțeam de parcă cineva m-ar fi băgat într-un shaker, la un loc cu cuburile de gheață, și m-ar fi amestecat bine. Nimic nu e mai neplăcut ca trezitul în beznă. Am senzația că trebuie să reiau totul de la capăt. În prima clipă parcă trăiesc viața altcuiva, și mi ia timp pînă să revin la viața mea. E straniu să-ți privești propria viață ca pe viața altcuiva. Aproape că-ți vine să crezi că un asemenea indi-vid nu poate exista.

M-am spălat pe față la chiuveta din bucătărie, apoi am băut două pahare de apă. Apa era rece ca gheața, dar n-a reușit să-mi răcorească fața flerbinte. M-am așezat din nou pe canapea și, stînd așa în întuneric și tăcere, am încercat să mă adun și să-mi regăsesc propria viață. N-am reușit să pun cap la cap prea multe, dar, încet-încet, am simțit iar că-i viața mea. Într-un final mi-am revenit. Mi-e greu să explic altcuiva ce înseamnă asta, și probabil că nici n-ar interesa pe nimeni.

Aveam senzația că eram privit, dar nu-mi prea păsa. Era sentimentul pe care-l ai cînd ești singur într-o încăpere foarte mare.

Am început să mă gîndesc la celule. Așa cum spunea și fosta mea soție, în final ne pierdem toate celulele. Ne pierdem pe noi înșine. Mi-am apăsât obrazul cu mîna. Obrazul meu propriu, așa cum mi-l simțeam în întuneric, îmi părea străin. Era fața altcuiva, luînd forma feței mele. Amintirile erau neclare. Numele lucrurilor se topeau și erau înghițite în întuneric.

Am auzit pendula bătînd ora opt și jumătate. Ninsoarea se oprise, dar cerul era ca și înainte, acoperit de nori groși. Era complet întuneric. Am rămas multă vreme culcat pe canapea, rozîndu-mi unghia de la degetul mare. Nu puteam să-mi zăresc nici măcar mîna. Stînsesem soba și în cameră se lăsase frigul. M-am învelit mai bine în pătură și am încercat să străpung beznă cu privirile. Parcă stăteam ghemuit în fundul unui puț adînc.

Timpul se scurgea. Particulele de întuneric îmi desenau forme ireale pe retină. Formele persistau o clipă, apoi, fără un sunet, se faceau nevăzute. Numai întunericul se mișca, ca o mîrgea de mercur, în spațiul încrămășat.

Mi-am oprit gîndurile și am lăsat timpul să se scurgă. Timpul m-a luat și pe mine în curgerea lui, purtîndu-mă spre un nou întuneric, dese-nînd fonne noi.

Pendula a bătut ora nouă. Cînd și ultima vibrație a fost înghițită de beznă, tăcerea s-a strecurat în încăpere și i-a luat locul.

—Pot să vorbesc? a spus Șobolanul.

—Sigur, i-am răspuns.

11 Locuitorii întunericului

— Sigur, i-am răspuns.

—Am venit cu o oră mai devreme, a spus Șobolanul, parcă cerîndu-și scuze.

—Nu-i nimic. După cum vezi, nu făceam nimic. Șobolanul a răs încet. Stăteam aproape spat6 în spate.

—E ca pe vremuri, a spus el.

—Noi doi reușim să discutăm serios numai cînd avem prea mult timp liber.

—Să știi că ai dreptate, a surăs Șobolanul. Știam cînd surădea, chiar și așa, stînd cu spatele la el, în întunericul de nepătruns. Poți să înțelegi foarte multe dintr-o simplă adiere, dintr-o schimbare infimă de atmosferă. Pe vremuri fuse-serăm prieteni. Niște vremuri atît de îndepărtate încît de-abia mi le mai puteam aminti.

—Cineva spunea că prietenul adevărat e cel cu care-ți omori timpul, a zis Șobolanul.

—Tu spuneai asta, nu?

—Așa este. Ai intuit bine, ca întotdeauna. Am oftat.

—Și totuși, în tot ce mi s-a întîmplat în ultima vreme, intuiția nu m-a ajutat deloc. Mor de ciudă cînd mă gîndesc că mi-ați dat afităa indicii.

—Așa a fost situația. Tu ai făcut tot ce-ai putut.

Am tăcut amîndoi. Șobolanul părea că-și pri-vește mîinile.

— Ți-am făcut o mulțime de necazuri, a spus el. Imi pare sincer rău, dar h-am avut încotro. Nu puteam să rog pe nimeni altcineva, cum ți-am spus și în scrisoare.

—Aș vrea să-mi spui mai multe. Nu mă pot mulțumi numai cu ce-am aflat pînă acum.

— Am să-ți spun, bineînțeles c-am să-ți spun, dar hai să bem o bere înainte de asta.

Am dat să mă ridic, însă Șobolanul m-a oprit.

— Lasă că aduc eu berea. Mă descurc, doar e casa mea.

L-am auzit pe Șobolan ducîndu-se la bucătărie, fară să băjbăie, și luînd din frigider mai multe cutii de bere. între timp, eu tot închideam și deschideam ochii în întuneric. Era o diferență de nuanță între întunericul camerei și cel al ochilor mei închiși.

Șobolanul s-a întors și a pus pe masă cutiile

de bere. Am luat una pe pipăite, am deschis-o și am băut-o pe jumătate.

—Nu prea seamănă cu berea, așa, pe nevă-zute, am remarcat eu.

— Imi pare rău, dar trebuie să stăm pe întu-neric, a spus Șobolanul.

Am tăcut amîndoi și am băut bere.

— Bun, a făcut Șobolanul, dregîndu-și vocea. Eu am pus cutia *goală* pe masă și, ghemuit sub pătură, l-am așteptat să înceapă. Șobolanul însă tăcea. L-am auzit doar clătînînd cutia de bere, ca să-și dea seama cît mai rămăsese în ea;

un obicei de-al lui dintotdeauna.

— Bun, a repetat Șobolanul, apoi a dat pe găt ultimul rest de bere și a pus cutia goală pe masă. Mai întâi, să-ți povestesc cum am ajuns aici. Bine ?

Nu i-am răspuns. După ce s-a asigurat că n-aveam de gînd să-i răspund, Șobolanul a con-tinuat.

—Ritâl meu a cumpărat locul ăsta în anul 1953, cînd eu aveam cinci ani. Nu știu exact de ce anume a vrut să cumpere pămînt tocmai aici. Poate că l-a obținut la un preț mic de la armata americană. După cum ai văzut și tu, drumurile sunt extraordinar de proaste și, de cum dă zăpada, nu se mai poate ajunge aici.

Forțele de ocupație inițial plănuseră să îmbunătățească drumurile și să construiască aici o stație radar, sau așa ceva, dar pînă la urmă li s-a părut prea costisitor și au renunțat. Iar acum, pentru că orașul e foarte sărac, nu-și pot permite să repare drumurile, și apoi, la ce bun s-o facă? Nimeni nu se mai inte-resează de proprietatea asta.

— Dar oare Maestrul n-ar vrea să se întoarcă aici?

— El trăiește numai printre amintiri, nu vrea să meargă nicăieri.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Hai să mai bem o bere, a propus Șobolanul. Eu nu mai voiam. Nu aprinsesem soba și-mi era frig pînă în măduva oaselor. Șobolanul a mai deschis o bere și a băut de unul singur.

— Tatăl meu a fost îndrăgostit de proprietatea asta, a refăcut cîteva drumuri cu mâinile lui, a reparat și casa. Cred că trebuie să-l fi costat destul de mult. Dar acum se poate locui aici foarte bine, cel puțin pe perioada verii. Casa are sobe, toaletă, duș, telefon, ba chiar și un generator de curent, în caz de urgență. Nu pot să-mi dau seama cum a putut trăi aici Maestrul, pe vremuri.

Șobolanul a scos un sunet ciudat, nici răgăit, nici oftat.

— între 1955 și 1963 am venit aici în fiecare vară, împreună cu părinții, sora mea și o servitoare. Dacă stau să mă gîndesc, atunci a fost perioada cea mai normală din viața mea. Pe vremea aceea închiriam pășunea municipalitățh - ca și acum, de altfel — și, cum venea vara, locul era plin de turme de oi. De asta toate amintirile mele legate de vară includ și oi.

Nu știam ce înseamnă să ai o vilă undeva și probabil că n-aveam să aflu niciodată.

— Totuși, de pe la jumătatea anilor '60, familia mea n-a mai venit aici aproape deloc, din diverse motive. Aveam altă vilă undeva mai aproape de casă, apoi sora mea s-a măritat, eu m-am îndepăr-tat de familie, tatăl meu a început să aibă pro-bleme cu firma lui. Așa că pămînturile astea au rămas părăsite pentru a doua oară. Ultima dată am venit aici în 1967. Am venit singur și am petrecut aici o lună întregă.

Aici Șobolanul s-a oprit, de parcă-și adusese aminte de ceva.

—Te-ai simțit singur? l-am întrebat eu.

—Nici vorbă! Mi-am dorit dintotdeauna să stau aici, dar n-a fost posibil, pentru că e casa tatălui meu și n-am vrut să apelez la el.

—Bine, și acum?

—Acum e exact la fel. Aici era ultimul loc în care aș fi vrut să ajung, dar, cînd am dat peste fotografia din salonul Hotelului Delfin, mi-am dorit să mai vin o dată aici. Din motive sentimen-tale, aș spune. Nu ți se întămplă și ție?

— Ba da, am răspuns eu, și mi-a venit în minte marea astupată cu pămînt.

—Apoi am stat de vorbă cu Maestrul Oilor.

Mi-a povestit despre visul cu oaia cu stea pe spate. Știi?

— Știu.

—Restul e foarte simplu, a spus Șobolanul. Ascultându-l pe Maestru, am simțit brusc dorința să-mi petrec iarna aici. A fost mai presus de mine. Nu mi-a mai păsat de ce-ar putea crede tatăl meu, mi-am făcut bagajele și am venit aici, ca prins într-o vrajă.

—Și pe urmă te-ai întâlnit cu oaia?

—Da, a răspuns Șobolanul.

—Urmarea e foarte dureroasă pentru mine și cred că, oricât aș încerca să-ți povestesc, n-ai putea înțelege, a continuat el.

Șobolanul a îndoit în palmă cea de-a doua cutie goală de bere.

—N-ai putea să mă întrebi tu? Deja știi des-tule, nu?

Am încuviințat.

—Are ceva dacă n-am să iau lucrurile în ordine ? l-am întrebat eu.

—Sigur că nu.

—Ești deja mort, nu?

A trecut îngrozitor de mult timp pînă mi-a răspuns. În realitate s-ar putea să fi fost doar câteva secunde, dar mi s-au părut o eternitate. Mi se uscăse gura.

—Așa e, mi-a răspuns Șobolanul, calm. Sunt mort.

12 Șobolanul care întoarce ceasul

—M-am spânzurat de o grindă din bucătărie, a spus Șobolanul. Omul Oaie m-a îngropat lângă garaj. Moartea în sine n-a fost atît de dureroasă, dacă cumva ți-ai făcut griji. De fapt, lucrurile astea nu mai au nici o importanță.

—Cînd s-a întîmplat?

—Cu o săptămână înainte de venirea ta.

—Atunci ai întors și ceasul, nu? Șobolanul a răs.

—E uimitor, ultimul lucru pe care-l fac la sfîrșitul vieții mele de treizeci de ani e să întorc un ceas. Te și întrebi, ce nevoie are să întorcă ceasul cineva care urmează să moară?

Cînd a tăcut, nu s-a mai auzit în încăperea decît ticăitul pendulei. Zăpada înghițise orice alt sunet. Mi se părea că rămăseserăm numai noi doi, singuri în tot universul.

—Dar dacă...

—Oprește-te. Nu mai e loc de nici un *dacd*. Cred că măcar atîta lucru înțelegi și tu. Am clătinat din cap. Nu înțelegem.

—Chiar dacă ai fi venit aici cu o săptămână mai devreme, eu tot aș fi murit. Poate că ne-am fi întîlnit într-un loc mai luminos și mai cald, dar asta n-ar fi schimbat lucrurile și tot aș fi murit. Altfel ar fi fost prea dureros pentru mine. N-aș fi putut suporta o asemenea durere.

—De ce a trebuit să mori?

L-am auzit frecîndu-și palmele în întuneric.

—Nu vreau să vorbesc despre asta. Ar suna ca o justificare. Nu ți se pare dizgrațios un om mort care se autojustifică ?

—Dar n-am să înțeleg, dacă nu-mi spui.

—Mai bea niște bere.

—Mi-e prea frig.

—Nu mai e atît de frig.

Cu mâinile tremurînd, am luat o cutie de bere, am deschis-o și am băut. După ce-am băut, nu mi s-a mai părut nici mie atît de frig.

—Bine, am să-ți explic pe scurt, dacă-mi promiți că n-ai să mai spui absolut nimănui.

—Chiar dacă aș povesti mai departe, cine m-ar crede?

—Asta așa e, a răs Șobolanul.

—Sigur nu m-ar crede nimeni. E prea absurd. Pendula a bătut ora nouă și jumătate.

—Pot s-o opresc ? a întrebat Șobolanul. Face prea mult zgomot.

—Te rog, doar e pendula ta.

Șobolanul s-a ridicat, a deschis geamul pendulei și a oprit-o. Sunetul și timpul au dispărut de pe fața pămîntului.

—Pe scurt, am murit cu oaia în mine, a spus Șobolanul. Am așteptat să adoarmă tun, m-am dus la bucătărie, am legat o funie de *grindă* și mi-am băgat capul în laț. N-a avut timp să scape.

—Chiar n-ai avut încotro ?

—Chiar n-am avut. Dacă mai întărziam puțin, oaia ar fi pus stăpînire pe naine cu totul. A fost ultima mea șansă. Șobolanul și-a mai frecat o dată palmele.

—Am vrut să mai fiu eu însumi cînd aveam să te întîlnesc. Eu însumi, cu amintirile și slăbiciu-nea mea. De asta ți-am și trimis fotografia, ca un fel de mesaj codificat. M-am gîndit că, dacă te adu-cea din întîmplare în locul ăsta, aș fi fost mîntuit.

—Și ai fost?

—Da, mi-a răspuns el, liniștit.

—Elementul cheie e slăbiciunea, a spus Șobolanul. Toate pornesc dc la ea. Nu știu dacă înțelegi ce spun.

— Toți oamenii sunt slabi.

—Asta ca regulă generală, a spus Șobolanul, apoi a pocnit din degete de câteva ori. Dar n-ajungi nicăieri dacă te iei după regulile generale. Eu acum îți vorbesc despre ceva foarte particular. Am tăcut.

— Slăbiciunea ne roade pe dinăuntru, ca o cangrenă. Am început să simt asta încă din ado-lescență. Înțelegi ce înseamnă să te roadă ceva pe dinăuntru și cum e s-o simți pe pielea ta?

Am tăcut, înfașurat în pătură.

— Tu n-ai cum să înțelegi, a continuat Șobolanul. La tine nu există aspectul ăsta. În fine, așa e slăbiciunea umană, ca o boală ereditară. Chiar dacă ești conștient de ea, nu-ți stă în putere să te vindeci. Și nici nu dispăre cît ai bate din palme, ri se înrăutățește pe măsură ce trece timpul.

— Slăbiciune față de ce ?

— Față de orice. Slăbiciune morală, slăbiciune a conștiinței, apoi slăbiciunea existenței în sine. Am răs. De data asta a fost un răs spontan.

— Dacă lucrurile stau cum spui tu, înseamnă că toți oamenii sunt slabi.

— Ți-am spus să nu mai generalizezi. Bine-înțeles că toți oamenii sunt slabi, într-un fel sau altul. Dar slăbiciunea adevărată e la fel de rară ca și puterea adevărată. Tu nu știi ce este slăbi-ciunea care te trage neîncetat înspre beznă. Nu știi că așa ceva chiar există în lumea reală. Nu toate se pot rezolva prin generalizări.

Am continuat să tac.

— De asta am și plecat din oraș. Nu voiam să decad în văzul tuturor. Asta te include și pe tine. Așa, umblînd de unul singur prin locuri necu-noscute, am reușit măcar să nu creez nimănui necazuri. Și în final...

Șobolanul s-a întrerupt, rămânînd tăcut o vreme.

— în final, a continuat el, faptul că n-am reușit să fug de umbra oii e tot din pricina slăbiciunii mele. N-am putut face nimic. Cred că nici tu nu m-ai fi putut ajuta, chiar dac-ai fi ajuns la timp. Ar fi fost la fel și dacă m-aș fi hotărât să cobor de pe munte. Probabil că m-aș fi întors din nou aici, în final. Asta înseamnă slăbiciunea.

— Ce-a vrut oaia de la tine ?

— Totul. Tot ce aveam. Mi-a vrut trupul, aminti-rile, slăbiciunea, contradicțiile... Oii îi plac foarte tare lucrurile astea. Are o mulțime de tentacule, pe care și le-a întins prin nasul și urechile mele și m-a supt ca printr-un pai. Mă cutremur numai cînd îmi aduc aminte.

— Și ca răsplată ?

— Tot felul de minunății, prea bune pentru mine. Nu mi le-a arătat pe toate clar și, de unul singur, n-am reușit să zăresc decît o mică parte. Totuși, chiar și așa...

Șobolanul s-a întrerupt din nou.

— Chiar și așa, a fost suficient ca să mă facă să cedez. N-am putut face altfel, nu pot să-ți explic în cuvinte de ce. A fost ca un *cuptor* care înghite și topește tot ce-i iese în cale. Ceva de o frumusețe care-ți taie răsufarea și în același timp de o cruzime fără seamăn. Dacă te prinde, pierzi totul, și conștiință, și sistem de valori, și sentimente, și durere. E ca forța care a creat prima sămănță de viață din univers.

— Dar tu ai refuzat ?

— Da. Și totul a fost îngropat o dată cu trupul meu. Un singur lucru mai trebuie făcut, ca totu] să rămână îngropat pe vecie.

— Un singur lucru ?

— Un singur lucru. Tu va trebui să-l faci. Dar să nu vorbim despre asta acum.

Am băut din bere amîndoi în același timp. Mă mai încălzisem puțin.

— Oaia s-a folosit de hematom ca de un bici, nu ? am întreat eu. Ca să-și țină gazda sub control.

— Exact. Cînd ajungi așa la cheremul oii, nu mai poți fugi.

—Oare ce-a urmărit Șeful, de fapt?

— Șeful a înnebunit. Probabil că n-a reușit să reziste în *cuptorul* de care-ți ziceam. Iar oaia s-a folosit de el pentru a construi un sistem incredibil de puternic. De asta l-a ales pe Șef. L-a folosit, apoi l-a aruncat. De unul singur, Șeful n-a mai valorat nimic.

—Și pe urmă, după moartea Șefului, a vrut să te folosească pe tine mai departe?

—Da.

— Ce avea să urmeze ?

— Un imperiu al anarhiei, unde toate opozițiile ar fi fost unificate. În centrul lui am fi stat oaia și cu mine.

—De ce ai refuzat?

Timpul murise și peste el se aștemuseră tro-iene de zăpadă.

— Pentru că țin mult la slăbiciunea mea. La fel și la durerea, și la suferințele prin care am trecut. Iubesc și lumina soarelui, mireasma vîntu-lui, țărăitul cicadelor. Le iubesc, pur și simplu. La fel cum îmi place și să bem bere împreună...

Șobolanul și-a înghițit cuvintele.

—Nu știu de ce e așa.

Nu știam nici eu ce să-i răspund. Stăteam sub pătură, cu privirile pironite în adâncul întunericu-lui:

— Intr-un fel sau altul, noi doi am creat din același material două lucruri total diferite, a spus Șobolanul. Crezi că lumea va deveni mai bună?

— Cine poate spune ce e bine și ce e rău ? Șobolanul a izbucnit în răs.

— Dacă ar exista o țară a generalizărilor, tu i-ai fi rege-

— Un rege fără-de-oaie.

— Sigur că fără-de-oaie, a spus Șobolanul, fiind a treia bere pe nerăsuflăte și punînd apoi cutia goală pe jos.

— Ar fi bine să pleci de pe munte cît mai repede, a continuat el. Înainte să te înzăpezești aici. Nu cred că vrei să-ți petreci aici o iarnă întregă. Peste cel mult patru-cinci zile o să înceapă să se depună zăpada, și drumul înghețat o să devină de neumblat.

— Tu ce-ai să faci de acum încolo? L-am auzit răzînd cu poftă, în întuneric.

— Pentru mine nu mai există *de acum încolo*. Am să dispar peste iarnă, și atît. Nu știu cît de lungă o să fie iarna, dar o iarnă e o iarnă. Mă bucur că te-am mai putut întîlni o dată, deși aș fi preferat să fie mîcăr-un loc mai cald și mai luminos.

— J te salută.

— Te rog să-l saluți și tu din partea mea.

— M-am întîlnit și cu ea.

— Ce mai face?

— Bine. Lucrează la aceeași firmă.

— Deci nu s-a căsătorit încă ?

— Nu. A vrut să știe de la tine dacă povestea voastră s-a terminat sau nu.

— S-a terminat, a răspuns Șobolanul. Chiar dacă n-am avut puterea s-o termin eu, s-a terminat. Am avut o viață fără nici un sens, dar, dacă e să fac ca tine și să generalizez, orice viață e lipsită de sens. Am zis bine?

— Da, i-am răspuns. Mai am doar două întrebări.

— Te rog.

— Mai întîi, despre Omul Oaie.

— E un om cumsecade.

— De fapt, tu erai Omul Oaie, nu?

Șobolanul și-a răsucit gâtul, facîndu-l să tros-nească.

— Da. I-am împrumutat corpul. Ți-ai dat seama de la început?

— Nu chiar. Mi-a trebuit ceva timp.

— Sincer să fiu, am fost foarte surprins cînd ai spart chitara. Nu te-am mai văzut niciodată atît de nervos. În plus, era prima chitară pe care

mi-am cumpărat-o din banii mei. Una ieftină, dar oricum...

— Îmi pare rău, m-am scuzat eu. Voiam să te iau prin surprindere ca să te fac să te arăți.

— Nu-i nimic. Măine și așa nu va mai rămîne nimic din toate astea, a spus Șobolanul încet.

A doua întrebare bănuiesc că este deapre prietena ta?

— Da.

Șobolanul a ramas tăcut multă vreme. Se auzea doar respirînd și frecîndu-și palmele.

— Aș fi vrut să nu vorbim despre ea. A fost un factor neprevăzut.

— Un factor neprevăzut ?

— Da. Voiam să fie o petrecere în cerc închis, dar a apărut și ea. N-ar fi trebuit s-o amestecăm și pe ea în treburile noastre. Știi și tu că are puteri neobișnuite. De exemplu, puterea de a atrage diverse lucruri. Ea n-ar fi trebuit să vină aici. Locul ăsta îi depășește puterile.

— Ce s-a întîmplat cu ea ?

— E bine, nu-ți face probleme. Afîta că n-ai

s-o mai găsești atrăgătoare niciodată. Îmi pare rău, să știi.

— De ce?

— Ceva din interiorul ei s-a stins. M-am cufundat în tăcere.

— Înțeleg ce simți, a spus Șobolanul. Mai devreme sau mai tîrziu, ceva-ul tot avea să se stingă. La fel s-a întîmplat și cu noi, sau cu fetele pe care le-am cunoscut.

Am dat din cap.

— E timpul să plec, a spus Șobolanul. Nu mai pot sta. Sper să ne mai întîlnim.

— Și eu sper.

— Mi-ar plăcea să fie într-un loc mai luminos, și pe cît posibil vara, a adăugat Șobolanul. Un ultim lucru: mîine dimineață la ora nouă te rog să potrivești ceasul și să conectezi firele care ies din spatele lui. Să legi verdele la verde și roșul la roșu. Te rog să pleci la nouă și jumătate și să cobori de pe rounte. Am invitat un prieten la ceai la ora douăsprezece fix. Bine?

— Așa am să fac.

— Mă bucur că te-am putut întâlni.

Pentru o clipă, tăcerea ne-a învăluit pe amăn-doi.

— Adio, a spus Șobolanul.

— Ne mai întâlnim noi, i-am răspuns eu.

Înfășurat în pătură, am închis ochii și am ciulit urechile. Șobolanul a traversat camera cu pași distincți, apoi a deschis ușa. În cameră s-a simțit întrînd aerul rece, nu ca un vînt, ci ca o pănză înghețată.

Șobolanul s-a oprit în prag un moment. Părea că se uită la ceva, dar nu la peisajul de afară, nici la ceva din cameră, nici la mine, ci mai degrabă la clanța ușii sau la vârful pantofului. Apoi ușa s-a închis cu un zgomot ușor, de parcă ar fi fost ușa timpului.

În urma lui n-a mai rămas decît tăcerea. Niinic altceva decît tăcerea.

13 Firele uerzi și firele roșii. Pescărușii înghețați

DUPA PLECAREA Șobolanului s-a lăsat un frig cumplit, aproape insuportabil. Am încercat să vomit, dar n-am putut.

Am urcat la etaj, mi-am scos puloverul și m-am îngropat sub plapumă. Alternativ, simțeam că ard sau că îngheț, iar camera fie se dilata, fie se contracta. Aștemutul și hainele de pe mine erau ude de transpirație și le simțeam răceala înfașurăn-du-se în jurul trupului meu.

— Să întorci ceasul la ora nouă, mi-a șoptit cineva la ureche. Verdele la verde, roșul la roșu... la nouă și jumătate să pleci...

— Nu-ți face probleme, a spus Omul Oaie. Totul o să fie bine.

— Celulele se schimbă mereu, a spus soția mea, ținînd în mână dreaptă un slip din dantelă.

Capul mi se clătina violent, dar nu-l puteam opri.

Roșul la roșu... verdele la verde...

— Nu pricepi nimic, a spus prietena mea. Avea dreptate, nu pricepeam nimic.

S-a auzit zgomot de valuri. Valuri grele, de iarnă. O mare plumburie cu valuri albe, ca niște cefe ieșite la suprafață. Pescăruși înghețați.

Sunt în sala de expoziții a acvariului, închisă ermetic, printre șiruri întregi de penisuri de balenă.

Aerul e sufocant. Ar trebui să deschidă cineva ferestrele.

— Nu se poate, a spus șoferul. O dată deschise, nu mai pot fi închise la loc. Dacă se întâmplă asta, murim cu toții. Cineva deschide o fereastră. E îngrozitor de frig. Se aud pescărușii. Țipetele lor îmi sfășie pielea.

— Vă mai aduceți aminte cum îl cheamă pe motan ?

— *Scrumbie*, răspund eu.

— Ba nu, nu-l cheamă *Scrumbie*, spime șoferul. I s-a schimbat numele. Numele se schimbă foarte repede. Cred că nici nu mai știți cum vă cheamă.

Un frig îngrozitor. Și prea mulți pescăruși.

— Mediocritatea străbate o cale foarte lungă, a spus secretarul în costum negru. Firul verde la firul roșu, firul roșu la firul verde.

— Ai auzit despre război ? a întrebat Omul Oaie. Benny Goodman Orchestra a început să cînte *Air Mail Special*. Charlie Christian a interpretat un solo lung. Avea pe cap o pălărie de pănză, crem. Asta a fost ultima imagine pe care mi-am amintit-o.

14 Din nou curba cu ghinion

PASARILE CÎNTAU.

Soarele se strecura printre obloane, desenînd dungi pe pat. Ceasul meu, căzut pe jos, arăta ora 7:35. Aștemutul și cămașa de pe mine erau ude, ca scoase dintr-o găleată cu apă.

Capul îmi era încă greu, dar nu mai aveam febră. Afară totul era o întindere albă. Pășunea sclipea argintie în lumina proaspătă a dimineții.

Am coborât la parter și am făcut un duș fier-binte. Eram foarte palid, cu obrazii scofâlciți peste noapte. Mi-am întins pe față de trei ori mai multă spumă de ras ca de obicei și m-am bărbierit cu grijă, apoi am urinat atît de mult că nu-mi venea să cred.

Extenuat, m-am trîntit pe canapea și am zăcut așa, în halat, încă vreo cincisprezece minute.

Păsările continuau să cînte. Zăpada începuse să se topească și se auzea picurînd de pe acoperiș. Din cînd în cînd se auzea un sunet ascuțit, în depărtare.

Cînd s-a făcut ora opt și jumătate, am băut două pahare de suc de struguri și am mîncat un măr, pe urmă m-am apucat de bagaje. Am luat din cămara de la subsol o sticlă de vin alb, o ciocolată Hershey mare și două mere.

Cînd am terminat bagajele, atmosfera din cameră mi s-a părut dezolantă.

Totul se apropia de sfîrșit.

Am așteptat să se facă exact ora nouă, am potrivit acele pendulei și i-am tras lanțurile cu greutate, apoi am întors-o cu greu și i-am conectat în spate cele patru fire, verdele la verde, roșul la roșu. Firele ieșeau din patru găuri facute în placa din spate a pendulei, două sus, două jos, și erau prinse bine de placă cu bucăți dintr-o sârmă identică cu cea pe care o văzusem în mașina din garaj. Am întors pendula la loc, cu fața spre cameră, apoi m-am dus la oglindă și mi-am luat rămas-bun de la mine însumi.

— Sper să meargă toate bine, am spus eu.

— Sper să meargă toate bine, a spus celălalt.

Am traversat pășunea prin mijloc, așa cum facusem și la venire. Zăpada îmi scârțâia sub picioare. Argintie și fără nici o urmă de pași, pășunea părea un lac vulcanic. M-am uitat în spate și mi-am văzut urmele ducând la vilă. Erau incredibil de întortocheate. Nu-i un lucru ușor să mergi în linie dreaptă.

De departe, vila părea aproape că trăiește. Strivită sub greutatea zăpezii, se tot răsucea ca să și-o scuture de pe acoperișul cocoșat. Bucățile de zăpadă alunecau cu zgomot pe pantele acoperișului și se zdrobeau de pământ.

Mi-am continuat drumul peste pășune, apoi prin pădurea imensă de mesteceni. Am traversat podul, am înconjurat muntele conic și am ajuns din nou la curba cu ghinion. Ca prin minune, zăpada din curbă nu apucase să înghețe. Și totuși, oricât de ușor pășeam peste zăpadă, nu reușeam să scap de sentimentul *ca*, pînă la urmă, tot aveam să alunec în prăpastie. Am străbătut curba ținîndu-mă de peretele de stîncă din care se tot desprindeau bolovani. Incepusem să transpir. Era ca un coșmar din copilărie.

Înspre dreapta se vedea câmpia, și ea acoperită de zăpadă. Prin mijlocul ei șerpuia sclipind orbitor răul Junitaki. Mi s-a părut că aud un șuierat de tren în depărtare. Era o vreme superbă.

După ce mi-am recăpătat suflul, mi-am pus iarăși rucsacul în spate și am început să cobor panta lină. După prima curbă am dat cu ochii de o mașină de teren, nou-nouță. În fața ei stătea secretarul în costum negru.

15 Ceaiul de la ora douăsprezece

— Vă am așteptat, a spus bărbatul în costum negru. În fine, doar vreo douăzeci de minute.

— Cum de-ați știut ?

— Locul, sau ora ?

— Ora, am răspuns eu, punîndu-mijos rucsacul,

— De ce credeți că am devenit secretarul Șefului? Pentru că sînt muncitor? Pentru că sunt inteligent? Pentru că văd esența lucrurilor? Nici vorbă! Am devenit secretarul Șefului pentru că am o capacitate specială. Al șaselea simț, cum îi spuneți dumneavoastră.

Bărbatul avea o canadiană bej, pantaloni de schi, și purta ochelari de soare verzi, Ray-Ban.

— Am *avut* multe lucruri în comun, Șeful și cu mine. Lucruri care depășesc rațiunea, sau logica, sau morala.

— Ați *avut*?

— Șeful a murit acum o săptămână. În mor-mîntarea a fost superbă. Capitala e acum într-o confuzie totală, pentru că i se caută un succesor. Membrii partidului, toți niște mediocri, se agită și aleargă de le sfărâie călcăiele.

Am oftat. Bărbatul a scos din buzunarul hainei o tabacheră din argint, a luat o țigară fără filtru și și-a aprins-o.

— Fumați ? m-a întrebat.

— Nu, mulțumesc.

— Sunt impresionat de prestația dumneavoastră. Mi-ați întrecut așteptările. Mărturisesc sincer că m-ați uimit. La început am crezut că o să trebuiască să vă mai dau cîte un indiciu dacă ați fi ajuns în vreun punct mort. Faptul că l-ați desco-perit singur pe Maestru este cu atît mai remarcabil. Aproape că-mi doresc să lucrați pentru mine.

— Ați știut de la bun început de locul ăsta, nu-i așa?

— Bineînțeles. Dar ce credeți despre mine?!

— Pot să vă pun o întrebare?

— Sigur, mi-a răspuns secretarul, bine dispus. Dar să fie scurtă.

— De ce nu mi-ați spus de la început despre locul ăsta?

— Pentru că am vrut să ajungeți aici prin forța lucrurilor și prin voință proprie, și să-l ademeniți afară din vizuină.

— Din vizuină?

— Din vizuina lui mentală. Cînd un om devine posedat de oaie, uită temporar de sine. Un fel de șoc posttraumatic. Rolul dumneavoastră a fost să-l scoateți de acolo. Ca să aibă încredere în dumneavoastră, trebuia să nu știți nimic. Simplu, nu?

— Așa este.

— Odată aruncată sămănța, totul se simplifică. Mi-a fost destul de greu însă să construiesc programul.

Computerul nu știe să ia în calcul și *erorile umane*, așa că a trebuit să le rezolv eu însumi, dar plăcerea de a vedea că totul se desfășoară conform programului este incomparabilă.

Am dat din umeri.

— Așadar, a continuat secretarul, căutarea oii fantastice s-a încheiat. Grație calculelor mele și inocenței dumneavoastră. Acum am pus mîna pe el. Corect?

— Așa s-ar părea, am răspuns eu. Vă așteaptă sus la vilă. Spunea că v-a invitat la un ceai la ora douăsprezece fix. Ne-am uitat amîndoi la ceas, în același timp. Era zece și patruzeci.

— Trebuie să plec. Nu vreau să-l fac să aștepte. Puteți să folosiți inășina mea. A, și să nu uit, asta este recompensa dumneavoastră.

Secretarul a scos un cec din buzunarul de la piept și mi l-a întins. L-am pus în buzunar, fără să mă uit la sumă.

— Nu vreți să verificați ?

— E nevoie ?

Secretarul a răs, amuzat.

—A fost o reală plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră. Apropo, partenerul dumnea-voastră a închis firma. E păcat, pentru că era promițătoare. Domeniul publicitar se va dezvolta mult de acum încolo. Ați putea să vă lansați iar în afaceri, pe cont propriu.

— Sunteți nebun.

— Sper să ne mai întâlnim, a spus secretarul. Apoi s-a îndreptat spre curbă.

— *Scrumbie e bine*, a spus șoferul, în timp ce conducea mașina de teren. S-a făcut mai dolofan.

Stăteam pe scaunul de lângă șofer. Era total schimbat față de cum îl văzusem ultima oară, când conducea limuzina fantomatică. Mi-a povestit o multime despre înmormîntarea Șefului și despre cum avusese grijă de motan, dar nu eram atent la ce-mi spunea.

Am ajuns în fața gării la unsprezece și jumătate. Orașul părea mort. Un bătrîn curățea cu lopata zăpada din scuar, iar lângă el dădea din coadă un câine gras.

—Mulțumesc, i-am spus șoferului.

— N-aveți pentru ce, mi-a răspuns el. Ați încercat să-l sunați pe Dumnezeu?

—Nu încă. N-am avut cînd.

— De cînd a murit Șeful,- nu mai pot prinde legătura. Oare ce s-o fi întămplat?

—Probabil că e foarte ocupat.

— E posibil, a spus șoferul. Aveți grijă de dum-neavoastră,

— La revedere.

Trenul pleca la ora douăsprezece fix. Peronul era pustiu, iar în tren eram în total patru pasa-geri. Mi-a făcut bine să văd lume, după atîta vreme. într-un fel sau altul, mă întorsesem printre oameni. Chiar dacă era o lume plictisitoare și mediocră, era lumea mea.

S-a auzit semnalul de pomire cînd tocmai începusem să mănănc din ciocolată. Apoi, cînd s-au închis ușile, s-a auzit din depărtare o explo-zie. Am deschis fereastra și am scos capul afară. După zece secunde s-a auzit încă o explozie. Trenul s-a pus în mișcare. După încă trei minute s-a văzut un fum negru înălțîndu-se dinspre muntele conic. M-am uitat la coloana de fum o jumătate de oră, pînă cînd trenul a cotit la dreapta și am pierdut-o din vedere.

Epilog

—Totul s-a terminat, a spus Maestrul Oilor. Totul.

— S-a terminat, am repetat și eu.

— Cred că ție trebuie să-ți mulțumesc. . —Am pierdut foarte multe lucruri.

— Ba nu, a clătinat el din cap. Abia acum îți începi viața.

—Aveți dreptate.

Cînd am ieșit din cameră, profesorul și-a pus capul pe birou și a început să plîngă, înăbușîndu-și suspinele. îi furasem obsesia vieții și n-aveam cum să știu dacă avusesem dreptate să fac așa ceva.

— A plecat de la noi, mi-a spus proprietarul Hotelului Delfin, cu un aer dezolat. Dar nu mi-a spus unde merge. Părea că nu se simte bine.

— Nu-i nimic, i-am răspims eu.

Mi-am recuperat bagajele și am ocupat aceeași cameră ca înainte. Pe fereastră se vedea aceeași firmă, dar nu zăream nicăieri silueta secretarei cu săni imenși. Doi tineri angajați fumau și lucrau, unul citea niște cifre, celălalt desena un grafic pe o foaie mare, cu ajutorul unei linii. Fără secre-tară, mi se părea că e o altă firmă. Rămăsese același numai faptul că nici acum nu reușeam să-mi dau seama cu ce se ocupau. La ora șase toți angajații au plecat și luminile s-au stins.

Am deschis televizorul și m-am uitat la știri. N-au spus nimic despre exploziile de pe munte. Dar stai, asta nu s-a petrecut ieri ? Și atunci, eu unde am fost și ce-am făcut o zi întregă? M-a luat durerea de cap încercînd să-mi amintesc.

în orice caz, se scursesese o zi. Așa, zi după zi, reușeam să mă depărtez de „amintiri". Asta pînă cînd, într-o bună zi, o voce o să mă strige din nou din beznă.

Am stins televizorul și m-am așezat pe pat, fără să-mi scot pantofii. Apoi, în singurătate, am privit tavanul plin *depete*. Păreau fețe de oameni de mult morți și uitați.

Camera își schimbase culoarea în lumina lămpii cu neon. Îmi auzeam ceasul de mână ticăind lângă ureche. I-am desfăcut cureaua și l-am aruncat pe jos. Sunete de claxon au început să se suprapună. Am încercat să dorm, dar n-am putut. Cine ar putea dormi cu sufletul atât de încărcat de sentimente ce nu pot fi transpuse în cuvinte ? Mi-am pus un pulover și am plecat în oraș. Am intrat în prima discotecă pe care am văzut-o și, ascultând muzică soul, am băut trei whisky-uri duble. Am început să mă simt puțin mai normal. Trebuia să fiu normal. Toată lumea se aștepta să fiu normal.

Cînd m-am întors la hotel, l-am găsit pe pro-prietarul cu trei degete stînd în fotoliu în fața televizorului și uitîndu-se la ultima ediție de știri.

— Plec mâine dimineață la ora nouă, i-am spus.

—Vă întoarceți la Tokyo?

—Nu. Am un alt drum de făcut mai întăi. Puteți să mă treziți la ora opt?

— Desigur.

—Vă mulțumesc pentru tot.

—N-aveți pentru ce, a spus proprietarul și a oftat. Tatăl meu refuză să mănânce. Dacă o ține tot așa, în scurtă vreme o să se ducă.

—A suferit o mare lovitură.

— Știu, a spus proprietarul, trist. Dar mie nu vrea să-mi povestească niciodată.

— De-acum toate au să meargă bine. Are nevoie de timp.

În ziua unătoare mi-am luat prânzul în avion. Am zburat întăi la Haneda și acolo am schimbat avionul. Tot timpul s-a văzut oceanul scînteind, jos în stînga.

J curăța cartofi, ca întotdeauna. o angajată tînă schimba apa din vasele cu flori și ștergea mesele. Aici încă mai era toamnă. De pe fereastra barului se vedeau munții, superbi, îmbrăcați în ruginiu. Eu stăteam la tejghea și beam o bere, înainte de ora deschiderii, curățînd alune cu o singură mână.

— Găsesc destul de greu alune care se sparg cu un sunet atât de plăcut, a spus J.

— Serios ? am spus, luînd una și ronțăind-o.

— Ești iarăși în concediu ?

— Mi-am dat demisia.

— Ți-ai dat demisia ?

— E o poveste lungă.

J a terminat de curățat toți cartofii, i-a spălat într-o *sită* imensă, apoi a închis robinetul.

— Și ce-ai să faci de acum încolo ?

—N-am idee. Am să primesc niște bani din rezilierea contractului, plus partea mea din vînzarea firmei. Nu e cine știe ce, dar mai am și asta.

Am scos cecul din buzunar și, fără să mă uit la sumă, i l-am întins. J s-a uitat la el și a clătinat din cap.

— o căruță de bani, cum îți pot ieși numai din afacerile ilegale.

— Chiar așa e.

—Dar e o poveste lungă, nu? Am răs.

— îți las cecul ție. Pune-l bine în seiful barului.

— Unde vezi tu vreun seif pe aici ?

—Atunci pune-l în registrul de cheltuieli.

—Am să-l pun în seiful meu de la bancă, a spus J, serios. Ce vrei de fapt să faci cu banii ăștia?

— Spune-mi, J, ai cheltuit mulți bani cînd a trebuit să-ți muți barul, nu?

—Așa e.

—Ai datorii?

—o multime.

—Le poți achita cu cecul ăsta?

—Mi-ar mai și rămăne. Dar...

— Ce zici, nu vrei să ne faci parteneri pe mine și pe Șobolan, în contul banilor ăstora ? Nu vreau nici dividende, nici dobîndă. Un parteneriat cu numele mi-e destul.

—Nu pot să primesc.

— De ce nu ? Nu trebuie decît să ne primești la tine, cînd vreunul din noi o să dea de bucluc.

— Păi exact așa a fost și pînă acum! L-am privit pe J în ochi, cu paharul de bere în mână.

— Știu, i-am spus. Așa vreau eu.

Ea a răs și a băgat cecul în buzunarul șortului.

— încă-mi mai aduc aminte de prima dată cînd te-ai îmbătat. Câți ani să fi trecut de atunci ?

— Treisprezece.

Ca niciodată, J a vorbit mai bine de jumătate de oră. Clientii începuseră să apară, așa că m-am ridicat să plec.

— De-abia ai venit, a spus J.

— Vizitele scurte sunt cele mai plăcute, am replicat eu.

— Te-ai întălnit cu Șobolanul ?

Am răsuflet adânc, cu mâinile sprijinite de tejghea.

— M-am întâlnit.

— Dar și asta e o poveste lungă ?

— Mai lungă decât orice poveste pe care ai auzit-o vreodată.

— Nu poți s-o mai scurtezi ?

— Dac-o scurtez, își pierde sensul.

— Ce mai face Șobolanul ?

— Bine. Ar fi vrut să te poată întâlni și pe tine.

— Sper să ne mai întâlnim cândva.

— Sigur că da, doar e și el partener acum. Banii ăștia i-am câștigat împreună.

— Sunt foarte bucuros.

Am coborât de pe scaunul de la tejghea și am inspirat adânc aerul binecunoscut.

— Apropo, în calitate de partener, aș vrea un joc mecanic și un tonomat.

— Ai să le găsești aici când vii data viitoare,

a spus J.

* * *

Am mers pe malul râului pînă la vărsare, m-am așezat acolo, pe ultimii cincizeci de metri de plajă și am plâns două ore încheiate. Niciodată nu mai plânsesem atît de mult. Doar atunci am fost în stare să mă ridic. Mi-am scuturat nisipul de pe pantaloni și m-am pregătit să pomesc, deși nu știam încotro s-o iau. Ziua se terminase. Cînd am facut primii pași, am auzit în spatele meu zgomotul valurilor.